

หนังสือที่ระลึกเนื่องในงานสมโภช

มหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุ

วัดทุ่งเศรษฐี จังหวัดขอนแก่น
วันที่ ๕ เดือน ๕ พุทธศักราช ๒๕๕๕

เจดีย์แห่งสามโลกธาตุ

โอม ปวงข้ากรณคำรพ นบไพร่วงศ์บดินทร์
เอกองค์ **มหา**ราชินทร์ ภูมิพลมิ่งขวัญเกล้าชาวไทย
ขออัญเชิญคุณะ **รัตน**ตรัย สรรพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
อีกปูญญะสถาปนะไว้ ซึ่ง **เจดีย์**วิเศษไชร โสในหล้า
จงจรรุญมหิทธิฤทธา ปารมีเป็น **ศรี**แห่งองค์จักริน
จงยกเกียรติยศตรัยทุกสิ่ง จงระบิล **ไตร**ถีนทุกภพ
จงพระที่มายิ่งเท่าทบ ผ่านภพเนาเป็นมิ่ง **โลก**ยาถัย
จงลฤษะศักดิ์อภัยฐานันใด ภูวนัยทรงอยู่คู่โลก **ธาต**

ตราบนาน

เทอญ

พระธรรมจิตก (สมาน สุเมธ ป.ธ.๙)

เจ้าคณะภาค ๙ (ธรรมยุต) เจ้าอาวาสวัดป่าแสงอรุณ และรักษาการเจ้าอาวาสวัดทุ่งเศรษฐี

มหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุสถาปนาปกาศ

กาละหนึ่งเป็นมหาลมัย พระมหาสัตว์ลัมภูณนามเวลลวณณไท
ทำผู้ปรารธนาในพระสถูปัญญานัน ทาเนนมายังสถานอนวิลาศวิเดคนี้
ทำเมื่อเฟ่งด้วยเทพยจักขินทริยก็ประกษ ว่าปฐวีตรงนี้ประเสริฐนัก
เป็นไตรมรรคแดนสวรรค์โลกแลบาดาล มาลมานุมนุมมนุมกัน
ทำวจี้งปาวร้องถึงทวยเทพทุกแดนทั่ว บอกกล่าวเหล่ามนุษย์อมมนุษย์ทุกแดนตลอด
ทุกทั่วก็ช่วยขนเอาเหล่าทวยบริวาร มาร่วมสร้างก่อสร้างปนามหาเจดีย์ธาตุนี้ไว้
แล้วทำก็อัญเชิญพระพุทธทนต์แก้วล้างขวามาบรรจุได้
ทำวจี้งให้นามว่ามหาเจดีย์รัตนะ ประดิษฐานเป็นเจดีย์ะแก่นอักษะกลางแห่งสามภพ
มีจุฬามณีมหาเจดีย์บรรจุอยู่เบื้องบนไตรตริงส์ อันกรณโลไว้ซึ่งพระทันตาทาฐาขวามน
อีกหนึ่งองค์พระทนต์แก้วล้างซ้าย บรรจุในนาคเจดีย์ที่บึงเบื้องแดนบาดาล
จึงผู้ใดได้มากระทำขำกราบกราน ที่มหาสถานเจดีย์รัตนะนี้
ก็มาคว้าได้ไหวได้พลีบูชา ครบทั้งตริโลกปนาในสามโลกอาษตริพร้อมกันนั้นแล
ครั้นยามดีเป็นสริยาม

พุทธกาลล่วงปี ๒๕๕๕ ปี นกษัตริย์ที่ ๕ มะโรงฉนา

วันเสาร์ที่ ๕ ฉัตรมงคล เดือน ๕ (พฤษภาคม) ขึ้น ๑๕ ค่ำ เสาร์อธิปัตติ ๕ นาฬิกา ๕๕ นาที

ลคณาแลอาทิตยสถิตราศีเมษแม่ธาตุไฟมหัทธโนฤกษ์

ทำวก็ให้กระทำพิธีปลุกเสกไสย สมนองสนานองคัมมหาเจดีย์ให้เป็นสิริอุดมไทย

ยังประโยชน์ไว้ในพระศาสนา ยังพุทธกัลป์แห่งพระโคตมศาสดาให้อยู่ครบถ้วนห้าพันวสากาล

เทอญ

ตาปะชาวยามแดงผู้สถาปนามหารัตนเจดีย์ฯ วัดทุ่งเศรษฐี

ความเป็นมา

วัดทุ่งเศรษฐีและมหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุ

จังหวัดขอนแก่น

จากคำให้การของสถาปนิก

อารัมภกถา

หนังสือว่าด้วยความเป็นมาของวัดทุ่งเศรษฐีและมหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในงานสมโภชมหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุที่ได้ก่อสร้างแล้วเสร็จสมบูรณ์ ทั้งเป็นการสมโภชวัดไปด้วยในคราวเดียวกัน โดยงานสมโภชนี้จัดขึ้นภายใต้การอุปถัมภ์ของพระธรรมดิลก (สมาน สุขเมโธ) เจ้าอาวาสวัดป่าแสงอรุณ ซึ่งได้ให้ความเมตตาเป็นประธานหลักในการดำเนินการจัดงานพิธีดังกล่าว

พิธีการสมโภชนี้จัดขึ้นในช่วงระหว่างวันที่ ๔ ถึง ๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ เป็นเวลา ๓ วัน โดยในวันที่ ๕/๕/๒๕๕๕ ถือเป็นวันมหาฤกษ์ที่เหล่าลูกหลานศิษยานุศิษย์ของผู้ริเริ่มการสถาปนาวัดและมหาเจดีย์ฯ คือหลวงตาอ้อยยามแดง (สวาสดี ศีลอุดมทรัพย์) ได้ร่วมกันประกอบพิธีบวงสรวงประกาศอุทิศถวายมหารัตนเจดีย์ฯ ให้สถิตไว้ในมณฑลพระศาสนาของพระศรีศากยมุนีพุทธเจ้า แจ้งให้เป็นที่ประจักษ์แก่สามไตรภูมิ คือ สวรรค์ โลก และบาดาล

ความสำเร็จของหนังสือที่ระลึกฯฉบับนี้ เกิดจากความตั้งใจศรัทธา การร่วมแรงกายแรงใจของเหล่าลูกหลานและศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย เจตนากระทำไว้เป็นไตรรัตนบูชา และแสดงกตเวทิตคุณแด่หลวงตาอ้อยผู้เป็นที่เคารพรัก ผู้เป็นที่เทิดทูนบูชาของพวกเราทั้งหลาย ประกาศให้พระคุณของท่านเป็นที่ประจักษ์เป็นที่ระลึกถึง.... ไปตราบนานแสนนาน

บทที่ ๑ ผู้สถาปนาวัด

ผู้สถาปนาวัด : หลวงต่ายามแดง ๑๕

ย่ำแดง ๑๗

วัยหนุ่ม ๑๘

จิตกลับ ๑๙

หมอยา ๒๑

บทที่ ๒ ความเป็นมาของวัดและมหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุ

มหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุ ๒๗

วัดทุ่งเศรษฐี ๓๓

มณฑปองค์ปฐม ๓๔

แท่นแว่นฟ้าจุฬามณี – ทำนาคเจดีย์ศรีนาคน ๓๕

สวนนรกภูมิ และเสนาสนะอื่นๆ ๓๖

พระพุทธรูปลวรรโณศีโลทระพุดม “หลวงปู่ดำ” ๓๘

บทที่ ๓ นานาพจนานุกรม รุกกถึงหลวงต่ายามแดง ๔๐

บทที่ ๔ แนวคิดและรหัสในงานสถาปัตยกรรมและงานตกแต่งมหารัตนเจดีย์ฯ

แนวคิดในการออกแบบผังมหาเจดีย์ ๖๗

การออกแบบของผังแต่ละส่วนพร้อมความหมาย / ท้าวจุฑาโลกบาล ๖๘

สัญลักษณ์มงคล ฮก ลก จิว ๗๐

จักรราศี ๗๑

องค์พระเจดีย์ ๗๒

แนวคิดในการออกแบบรูปด้านมหารัตนเจดีย์ฯ ๗๔

๑. ชั้นบาดาล

๒. ชั้นมนุษย์ภูมิ

๓. ชั้นเทวภูมิ

๔. โดมชั้นพรหม

๕. โดมชั้นนิพพาน

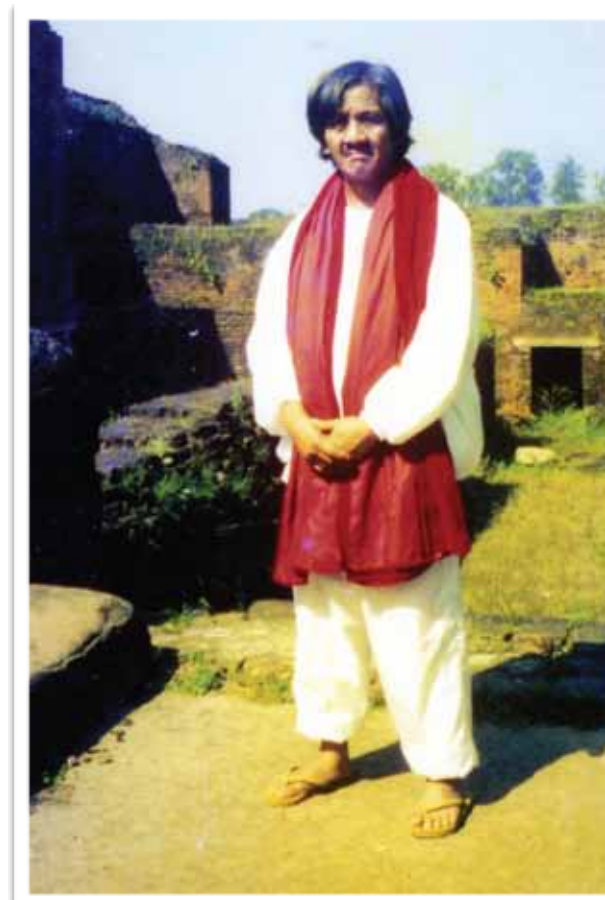
๖. ยอดพระเจดีย์

๗. ยอดฉัตร ๙ ชั้น

บทที่ ๕ อานิสงส์ในการสร้างเจดีย์ ๘๖

ผู้สถาปนาวัด : หลวงต่ายามแดง

พระเดชพระคุณพ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงต่ายามแดง หรือหลวงตาอ้อยนั้นเป็นชื่อที่ลูกหลานศิษยานุศิษย์เรียกถึงท่านด้วยความเคารพเป็นสามัญชื่อของหลวงตานั่นปรากฏตามทะเบียนราษฎรว่า **สวาสดี คีลุตมทรัพย์**

ที่ชื่อว่าหลวงต่ายามแดงนั้นเป็นเพราะหลวงตาท่านใช้ยามสีแดงอยู่เป็นประจำไม่เคยวางห่างกาย ว่าเป็นในช่วงหลังๆนั้นจะเห็นหลวงตาใส่ชุดแดงทั้งชุดพร้อมผ้าคลุมไหล่สีแดงเป็นภาพชินตา ท่านว่าสีแดงนั้นเป็นเครื่องหมายของพวก “เล่นฤทธิ์” รวมไปถึงเหล่าเทวดาในชั้นจตุมหาราชิกอันเป็นเทวดาที่มีฤทธิ์ทั้งหลาย ทั้งสอดคล้องกับสีของธาตุไฟ ซึ่งกลิ่นไฟเป็นกองกสินที่หลวงตามีความโปรดปรานในการทำมาเป็นพิเศษ

ที่สำคัญที่สุด สีแดงนั้นเป็นสีประจำตัวของ “พญายมราช” พระผู้เป็นอธิบดีในนรียภูมิ คือภูมินรก กับ

“ท้าวเวสสุวรรณ” เจ้าแห่งยักษ์ เจ้าแห่งภูติผีจิตวิญญาณและโชคลาภความมั่งคั่ง ทั้งยังเป็น อธิบดีในหมู่จุตโลกบาลทั้ง ๔

พูดถึงพญายมเลยทำให้นึกถึงว่าเคยมีเหตุการณ์ที่มีอำมาคนจีนท่านหนึ่ง ทำกับข้าวกับปลาจำนวนมากถวายหลวงตาแต่เช้า แก่หัวหลวงตาปะหลกๆ ปากก็เรียกหลวงตาว่า “เหี้ยมหล่ออ้วง ๆ”

อำมาเล่าเป็นภาษาไทยกระห่อนกระแต่ว่า คีนก่อนนอนหลับไป ตกตึกรู้สึกเหนียวหายใจรวริน พักหนึ่งรู้สึกลมค่อยๆอ่อนลงๆ จนเหมือนขาดใจไป จิตตนก็ลอยลอยออกจากร่าง อำมาว่าตนเองได้ท่องเที่ยวไปยังสถานที่แปลกประหลาดแห่งหนึ่งมีบรรยากาศยะเยือกวังเวง ระหว่างที่ยังรู้สึกงงงสับสนอยู่ก็มีเสียงดังก้องขึ้นมาว่า “ตอนเป็นมนุษย์เคยทำบุญอะไรมาบ้างล่ะ” อำมาเลยเงยหน้าขึ้นมองไปทางต้นเสียง ก็ได้เห็นหลวงตากำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ตัวใหญ่ แวดล้อมด้วยบริวารท่าทางขึงขังน่าเกรงขาม แม้หลวงตาจะมีรูปร่างและเครื่องแต่งตัวสวยงาม ผิดแผกไปจากเดิมมากอำมาก็ยังจำหลวงตาได้เป็นอย่างดี ความดีใจแกเลยร้องเรียกออกไปสุดเสียงว่า “หลวงตาๆ” พร้อมรีบประล่ำระลักพูดต่อว่า “อ้อก็เคยเอาข้าวหลามถวายอาหลวงตายังไงล่ะ หลวงตาจำไม่ได้หรือ” อำมาเล่าต่อว่า หลวงตาบอกให้อำมากลับไปที่บ้านก่อน ให้กลับไปบ้านแล้วตั้งอกตั้งใจทำบุญทำกุศลเพิ่มเติม และให้เล่าให้ลูกให้หลานฟังว่าบุญบาปนั้นมีจริง นรกสวรรค์นั้นมีจริง ให้พากันทำความดีให้มากอย่าได้ประมาทมัวเมาทำผิดศีลผิดธรรมกัน หลังจากนั้นอำมาก็เลยกลับฟื้นขึ้น เช้าวันรุ่งขึ้นแก็ร์รับลูกขึ้นมาทำกับข้าวกับปลาสำหรับใหญ่มาถวายหลวงตา อำมาบอกว่าเอามาถวาย “เหี้ยมหล่ออ้วง ”

“เหี้ยมหล่ออ้วง”เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว แปลเป็นไทยว่า “พญายม”

เรื่องที่ว่าคนตายไปแล้วเจอพญายมไล่ให้กลับมาทำบุญเพิ่มเติม นั้น เหมือนเคยได้ยินมาจากที่อื่นๆด้วย ฟังเผินๆหากไม่เจอกับตัวเองก็จะดูเหลือเชื่อ

ในส่วนผู้เขียนนั้นก็เคยมีคุณยายทวดอายุร่วมเก้าสิบตายแล้วพีนกลับมาเล่าให้ลูกหลานฟังเหมือนกันว่าถูกหลวงตาไล่กลับให้มาทำบุญเพิ่ม พร้อมทั้งนัดแนะว่าตนจะตายอีกครั้งในเจ็ดวันถัดมา เมื่อครบกำหนดแกยังลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวใส่เสื้อผ้าเจ็ดชั้นตามธรรมเนียมคนแต่จิว นอนรอความตายไม่สะทกสะท้าน แล้วก็จากไปโดยสงบจริงๆ

หลวงตาเฉลยให้ฟังต่อมาภายหลังว่า ดึกคืนนั้นท่าน “ออกราวด์” สำรวจภูมิภพในความดูแลของท่านตามปกติ เห็นคุณยายทวดนั้นมาเดินงงๆเก๋ๆก้งๆอยู่ในเขตแดนของท่าน ก็ระลึกว่ายายทวดนี้เป็นญาติผู้ใหญ่เกี่ยวดองกับพระครูที่ท่านนับถือ เลยให้โอกาสพีนกลับมาสร้างบุญเพิ่มเติมจะได้มีสุคติเป็นที่หมายยามเมื่อต้องเปลี่ยนภพชาติ

กระทั่งตัวผู้เขียนเองทั้งที่จัดอยู่ในกลุ่มบุคคลประเภท “จิตเลว” คือไม่มีความสามารถทางจิตใดๆ อันตรงข้ามกับพวก “จิตดี” อันเป็นคุณสมบัติที่เพื่อนๆหลายคนมี ก็ยังเคยเจอเรื่องแปลกๆคล้ายๆกันนี้

เรื่องมีอยู่ว่า ในคืนหนึ่งนอนหลับไปตามปกติ ตกดึกสังกัลป์รู้สึกตัวตื่นขึ้นมองเห็นร่างคนสี่คน แต่ละท่านตัวดำเมี่ยมรูปร่างกำยำนุ่งผ้าโจงกระเบน มาปรากฏกายล้อมอยู่รอบเตียง ความที่ตนเองตอนเป็นเด็กเคยอ่านหนังสือว่าด้วยเรื่องนรกสวรรค์ชนิดมีรูปประกอบมามากเลยร้องอ๋อในใจว่า คงเป็นบริวารท่านพญายมแน่ๆ

ท่านทั้งสี่ทำท่าเอาแถบเชือกมาช่วยกันวัดขนาดตัวผู้เขียน รู้ในใจว่าเหมือนมาวัดขนาดตัวไว้ต่อโลง เรียกว่า “วัดขู” แต่แทนที่จะรู้สึกกลัวกลับรู้สึกสนใจอยากรู้อยากเห็น เห็นเป็น “ข้าๆ” มากกว่า เพราะจำได้ว่าบางครั้งเวลาหลวงตาอารมณ์ดีท่านก็ชอบสัพยอกลูกๆหลานๆเล่นบ้าง ผู้เขียนเลยไม่ตื่นเต้นไม่ตกอกตกใจไว้วายให้ “เสียฟอร์ม” กลับอยากเห็นว่าท่านเหล่านั้นจะมีลูกเล่นอะไรกันต่อ พี่ๆทั้งสี่เห็นเราไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้อะไรก็คงเกิดอารมณ์เซ็งหมดสนุก ลักพักร่างของท่านก็ค่อยๆเลือนจากไป จากนั้นก็ปรากฏมีนิมิตอื่นตามมาให้ได้เห็นอีกหลาย

ประการ แต่สุดท้ายหลวงตามาปรากฏตัวให้เห็นพร้อมกับให้อวาทหลายข้ออันเป็นเรื่องส่วนตัว

ประทับใจในคำพูดสุดท้ายที่ท่านบอกว่าไม่ว่าอย่างไรการดำรงชีวิตนั้น

“ให้ยึดธรรมะเป็นหลัก” เป็นวลีติดหูและติดใจจามาจนทุกวันนี้

แต่เรื่องที่เล่าไปแล้วนี้เกิดขึ้นเมื่อได้รู้จักหลวงตามาระยะหนึ่งแล้ว

ครั้งแรกที่ได้พบหลวงตาต่างหาก ที่ผู้เขียนรู้สึกทั้งและตื่นเต้นที่สุด.....

จำได้ว่าเมื่อได้มีวาสนาเข้าพบและกราบหลวงตาเป็นครั้งแรก เห็นท่านนั่งห่มอย่างฆราวาสก็คิดสงสัยอยู่ในใจว่าเหตุใดผู้คนทั้งหลายจึงเรียกท่านว่า “หลวงตา” ซึ่งเป็นสรรพนามอย่างพระ ยังไม่ทันนึกตรองหาเหตุผลได้สำเร็จหลวงตาก็กสวนตอบกลับมาโดยพลัน ทั้งมิได้หันมาปรายตามองด้วยซ้ำว่า

“สมัยที่บวชเป็นพระ ลูกหลานเรียกเราว่าหลวงตาตอนนี้ไม่ได้ห่มเหลืองแล้ว เขาก็ยังเรียกเราตามความเคยชินว่าหลวงตาเหมือนเดิม”

แล้ววันนั้นทั้งวัน ท่านก็ตอบทุกคำถามที่แว่บคิดขึ้นมาในใจโดยไม่ทันเอ่ยปากถาม เป็นที่อัศจรรย์ใจยิ่งรู้สึกปีติใจพองโต ตัวเบาเหมือนลูกโป่งไปทั้งวัน

ครูบาอาจารย์หลายท่านที่เป็นสพรหมิกกับหลวงตามักเทศน์ให้ลูกๆหลานๆศิษยานุศิษย์ฟังเวลาที่ใครกล่าวถึงหลวงตาย่ามแดง เป็นคติเตือนใจว่า

“บุคคลบางคนแม้ภายนอกไม่ได้โกนผมห่มผ้าเหลือง แต่จิตในท่านเป็นพระก็มี ให้ระวังใจจงหนักอย่าได้เผลอไปประมาทล่วงเกินเข้า จะเป็นโทษต่อตนเองได้”

เรื่องการประมาทล่วงเกินหลวงตานั้นพวกเราผู้มีประสบการณ์ทั้งหลายล้วนระมัดระวังกันอย่างดีในทั้งไตรทวาร คือทางกาย วาจา และใจ แม้หลวงตาท่านจะออกตัวด้วยความเมตตาอยู่เสมอว่า “เราไม่ถือสาหรอก” แต่เป็นที่รู้กันดีว่าเหล่าบริวาร “ที่มองไม่เห็น” ที่คอยติดตามหลวงตานั่น “ท่านดู” และ “ถือสา” เพียงใด

ใครที่เคย “ลองของ” ในเรื่องนี้คงสามารถเล่าประสบการณ์ “เจ็บๆ” ตั้งแต่ “เจ็บนิดๆ” จนกระทั่ง “เจ็บหนักๆ” (ขึ้นกับความหนักเบาของเจตนาของผู้นั้น) ให้เป็นอุทาหรณ์ได้เป็นอย่างดี ในส่วนของผู้เขียนไม่ขอเล่าเรื่องพลาดพลั้ง “ข้าๆ” จนถูก “ตืนไร่สภาพ” ถีบตกกระไดกันเจ้าข้าพาพลิกขาแพลงให้ท่านฟัง เพราะ “เงิน” และขอเก็บไว้เป็นความลับ “ข้าๆ” ส่วนตัวต่อไป

“แม้้นลูกได้ล่วงเกินต่อหลวงตา ด้วยเจตนาที่ดี ไม่เจตนาที่ดี รู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ขอให้หลวงตาได้โปรดดโทษขอโหสิกรรมให้แก่ลูกนับแต่บัดนี้เป็นต้นไปตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ”

ย่ามแดง

ไม่เพียงแต่หลวงตาเท่านั้นที่มีฉายา ย่ามแดงปักลายหัวเสือของหลวงตาเองก็มีชื่อเล่น เรียกขานกันเฉพาะในหมู่ลูกหลานใกล้ชิดว่า “กระเป๋าดิราเอมอน” คือย่ามของท่านเป็นเหมือนย่ามสารพัดนึก ทุกครั้งที่ท่านจะความหยิบหาเอาอะไรในย่าม พวกเราก็จะคอยชะเง้อจับตาดูว่าท่านจะล้วงเอาอะไร “แปลกๆ” และ “สนุกๆ” ออกมาแสดงให้พวกเราได้ดู โดยเฉพาะพวกที่มุ่งจะลั่นขอเอาพระเครื่องรุ่นเด็ดๆจากในย่ามของท่าน

น่าตื่นเต้นที่สุดก็เวลามีเหตุการณ์คับขันเกี่ยวข้องกับสิ่งลึกลับ เช่นเวลาที่มีผู้ร่อนวิชามา “ลองของ” กับท่าน หรือต้องแก้คุณไสยให้กับผู้มาขอความช่วยเหลือ หรือในการรักษาโรคร้ายบางอย่าง ท่านก็จะเรียกหาเอาของอาคมในย่ามแดงมาใช้งาน และในวันนั้นก็มีเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์น่าพิศวง (สำหรับคนธรรมดาอย่างเรา) ให้พวกเราได้ชมเป็นที่ระทึกใจ

และในหลายๆาระ หลายๆคนก็จะได้กลิ่นหอมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ อวลออกมาจากย่ามของท่านเป็นที่ชื่นใจและประหลาดใจไปพร้อมกัน

วัยหนุ่ม

ในยามว่างจากภารกิจ เราจะเห็นหลวงตานั่งพักบนเก้าอี้หนังสีแดงตัวใหญ่ในอิริยาบถผ่อนคลายเป็นภาพชินตา และเป็นช่วงเวลาที่พวกเราจะหาโอกาสล้อมวงนั่งฟังท่านเล่าประสบการณ์ชีวิตในหนหลังให้ฟัง ทำให้เราได้รู้ว่าท่านเกิดมาในตระกูลคหบดีในจังหวัดขอนแก่น ท่านมีสติปัญญาและปฏิภาณดีเลิศมาตั้งแต่เล็ก มีนิสัยกล้าหาญเป็นผู้นำ ท่านสนใจและฝึกฝนวิชาทางจิตมาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น นับเป็นส่วนหนึ่งนอกเหนือไปจากวาสนาเดิมของท่านที่ทำให้ท่านมีความสามารถทางด้านฤทธิ์(ทำมาค้าได้ดีแล้วคล่อง)ในเวลาต่อมา

ช่วงชีวิตในวัยหนุ่มของท่านนั้นโลดโผนเต็มไปด้วยสีสัน ไม่ว่าเรื่องการเป็นส่วนหนึ่งของเหล่าตัวละครที่พากันโลดแล่นร่วมไต่อยู่บนคลื่นของกระแสสังคมและการเมืองที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อนในบางกอกยุคนั้น

จนทุกวันนี้ ผู้เขียนยังคงเห็นภาพถ่ายขาวดำภาพหนึ่งในกรอบรูปอย่างดี เป็นภาพของผู้ใหญ่ที่ท่านเคารพและเล่าถึงความสัมพันธ์แต่หนหลังให้ฟัง วางอยู่บนโต๊ะบูชาที่แยกออกมาต่างหากจากโต๊ะหมู่พระขนาดใหญ่ภายในห้องพระของท่าน

สิ่งที่ท่านเล่านั้นฉายให้เห็นถึงคุณธรรมเรื่องความกตัญญูของท่านว่ามีความสูงส่งมากมายเพียงใด

ทั้งอดนึกถึงกลิ่นไอและสีสันร่วมสมัยในยุคที่วานั้นของท่านไม่ได้ในทุกครั้งที่นึกถึงภาพยนตร์ไทยเรื่อง “๒๔๙๙ อันธพาลครองเมือง”

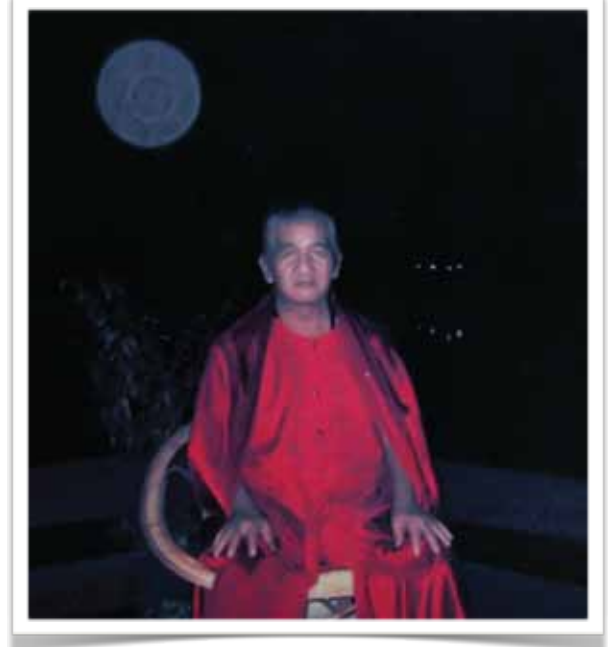
หรือเรื่อยไปถึงการเป็นผู้นำภาคสังคมในพื้นที่ถิ่นเกิดของท่านในช่วงเวลาต่อมา ท่านได้เล่าให้ฟังถึงหลากหลายเหตุการณ์ที่ท่านต้องใช้เชาวน์ปัญญาตลอดจนความสามารถพิเศษต่างๆในการช่วยเหลือญาติมิตรบริวารและชุมชนให้รอดพ้นจากความอยุติธรรมต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมยุคนั้น ท่านเล่าถึง

ฉายาของท่านที่ผู้คนกล่าวขานถึง และหลากหลายเรื่องราว ล้วนเป็นเรื่องแสนสนุกและน่าประทับใจในขณะเดียวกัน เสียแต่บังเอิญทั้งหมดเป็นเรื่องที่ถูกจัดเข้าอยู่ในหมวด “โครงกระดูกในตู้” (Skeleton in the closet)

จิตกลับ

เมื่อเข้าสู่ช่วงอายุ ๔๐ ปี หลวงตาก็หันหลังให้กับชีวิตแบบวิถีทางโลกทั่วไป มีมูลเหตุที่ท่านเล่าให้ฟังว่า...

มีอยู่วันหนึ่งท่านเห็น “แม่ออก” (ภริยา : ผู้ให้กำเนิดบุตร – ภาษาถิ่นอีสาน) ง่วนอยู่กับการทำงานภายในบ้าน ท่านเกิดระลึกถึงความเหนื่อยยากของภรรยาคู่ชีวิตที่คอยปรนนิบัติดูแลตัวท่านมาช้านานไม่เคยขาดตกบกพร่องไม่เคยปริปากบ่นว่า ท่านก็บังเกิดความรู้สึกเมตตาสงสารขึ้นมาจับจิตจับใจโดยกระพริบพริบ จึงเดินเข้าไปในครัว ซึ่งมีหลังคากระเบื้องดินเผา ด้งใจจะช่วยหางานอะไรทำเพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่แม่บ้านให้ เหลือบเห็นกองจานชามที่แช่น้ำยาล้างภาชนะอยู่ในอ่างก็ตัดสินใจหยิบขึ้นมาหมายช่วยล้างให้ มือซ้ายท่านจับเอาจานไว้ ส่วนมือขวาท่านก็ใช้ผ้าเช็ดถูไป ท่านว่าดูจานเป็นรูปร่างกลมไปเรื่อยๆทีละใบพร้อมกับกำหนดจิตจดจ่ออยู่กับอิริยาบถที่กระทำอยู่ไปด้วย สักพักหนึ่งจิตท่านก็เกิดรวมลง เกิดเป็นสมาธิใหญ่ได้เองเป็นอัศจรรย์ รู้สึกว่ากายตนเบาหวิวราวกับว่าลอยขึ้นจากพื้นได้ทั้งๆที่มีมือยังล้างจานอยู่อย่างนั้น เหมือนตัวลอยขึ้นลอยลงสลับไปมา เป็นอยู่เช่นนั้นพักหนึ่งก็กังขาว่าตนเองลอยขึ้นได้จริงหรือว่าเผลอหลับฝันไป ท่านจึงคิดหาอุบายพิสูจน์ให้รู้แน่ชัด ครั้นพอตัวลอยกลับลงมาอีกทีขาหยังถึงพื้นได้ก็เลยเอามือกอดฟองสบู่ไว้ รอให้ตัวลอยขึ้นไปประยเมือพอเอื้อมถึงข้อได้ก็เอาฟองสบู่ในมือลูบที่ข้อให้เป็นรอยไว้ ครั้งนี้ตั้งใจเพ่งดูก็ประจักษ์เห็นว่าเป็นรอยสบู่เปียกอยู่จริงๆมิได้ฝันไป ท่านว่ารู้สึกแปลกใจอย่างมาก ทำให้จิตพาลถอนออกจากสมาธิอย่างกระพริบพริบ ปรากฏว่าตัวท่านตกลงมาพร้อมกับปายเอากองจานชามตกหล่นลงพื้นแตกเสียหายหมด

แล้วคุณสมบัติการรู้เห็นแปลกๆก็ผุดขึ้นในจิตของท่านตามมามากหลายประการ.....

หลวงตาเรียกอาการหยั่งรู้ที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นว่าเป็นอาการ “จิตกลับ” คือญาณหยั่งรู้เรื่องต่างๆปรากฏขึ้นในจิตของท่าน เป็นความสามารถอันเป็นบารมี “ของเก่า” ที่ท่านทำได้มาแล้วในหลายภพชาติก่อนหน้านี้ได้ “กลับ” มาส่งผลให้ใหม่อีกครั้งในชาติภพนี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า การอ่านจิตใจคน การมองเห็นจิตวิญญาณสิ่งลี้ลับต่างๆ ฯลฯ สุดท้ายคุณธรรมดาทั่วไประจักษ์แจ้งหรือกระทำ

ในช่วงต้นๆที่ท่าน “จิตกลับ” ท่านว่ามองเห็นเทวดา ผีสางนางไม้ทั้งหลายมาสนทนากับท่านอยู่เกือบตลอดเวลา ทั้งหลับทั้งตื่น แม้จะทดสอบดูถึงเรื่องราวและข้อมูลที่ “สนทนา” กับจิตวิญญาณเหล่านั้นก็พบว่าหลักมีฐานมีมูลความจริงอยู่ ท่านก็ยังสงสัยว่าตนนั้นเกิดวิปัสสนาไปจนกระทั่งต้องพาตัวเองไปปรึกษากับแพทย์ทางจิตเวชที่โรงพยาบาลในจังหวัดขอนแก่น

ท่านว่านายแพทย์ที่เป็นเจ้าของไข้ของท่านนั้น บังเอิญกำลังสะสมตุ๊กตาศริสต์อยู่ที่บ้านพักนายแพทย์ซึ่งตั้งอยู่ภายในเขตโรงพยาบาลใกล้กับที่ทำงานนั่นเอง นายแพทย์นั้นมัวแต่กังวลว่าคริสตลชุดใหม่ที่เพิ่งจัดเข้าตู้โชว์นั้นมันขาดหายไปบางส่วน นึกไม่ออกว่าวางหลงไว้ที่ไหน รู้สึกอวลยเกรงว่าจะทำสูญหาย จิตมัวแต่พะวงในเรื่องดังกล่าวจนไม่มีแกลใจจะใส่ใจว่าที่คนไข้พิเศษที่นั้นรอความช่วยเหลืออยู่ที่เบื้องหน้าของตน

“ใส่ใจตรวจรักษาให้ผมหน่อยเถอะหมอ” ท่านเริ่มต่อว่า

“มัวแต่คิดถึงไอ้คริสตลของหมออยู่ได้ คริสตลมันไม่ทุกขั้ไม่ร้อนอะไรหรอกหมอ มันก็อยู่ที่หลังตู้เย็นของมินดี๊ๆนั่นแหละ” ท่านบอกกับคุณหมอด้วยความรู้สึกระอา แล้วกล่าวต่อว่า

“ผมต่างหากที่ทุกขั้ใจจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว...เห็นแต่ผีสังเทวดามาพูดมาคุยอยู่ด้วยทั้งวันทั้งคืน”

คุณหมอที่ว่าชะงัก จ้องมองหน้าว่าที่คนไข้พิเศษอย่างแปลกใจ

“รอหมอสักเดี๋ยวนะครับ” สายตาหมอมีแววตาครุ่นคิด รีบผลุนผลันออกจากห้องตรงออกไปสั๊กพักหนึ่งก็กลับมาที่ห้องตรวจอีกครั้ง

“คุณนะไม่บ้าหรอกครับ” คุณหมอละล่ำละลักบอกกับว่าที่คนไข้ทั้งที่อยู่ในอาการหอบ

“ถ้าคุณเป็นบ้า หมอก็คงเป็นยิ่งกว่าบ้า....บ้าคริสตล” น้ำเสียงหมอแถมความดีใจ ของรักของหวงไม่สูญหายไปไหน ซ้ำยังอยู่ในที่ที่หลวงตาว่าจริง ทั้งสีหน้าและแววตาก็ก็นิ่งไปด้วยความพิศวงในตัวว่าที่คนไข้อย่างเห็นได้ชัด

“รู้ได้อย่างไรนะ” เสียงคำถามของหมอนั้นดังก้องอยู่ในใจ

หลวงตาได้แต่ถอนหายใจ.....งานนี้ใครสงเคราะห์ใครกันแน่!

บุคลากรทางวิทยาศาสตร์คงไม่สามารถให้คำตอบอะไรท่านได้เป็นแน่

หลังจากนั้นเป็นต้นมา หลวงตาจึงเที่ยวไปกราบครูบาอาจารย์ท่านต่างๆในภาคอีสานอย่างจริงจัง โดยมากเป็นพระสุปฏิปันโนในสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต เพื่อขอความรู้ในเรื่องทางจิต เรื่องการปฏิบัติกรรมฐาน และยังอุทิศตนเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงช่วยเหลือครูบาอาจารย์ในกิจการต่างๆของวัดเท่าที่จะทำได้

ผู้เขียนเองยังเคยได้ติดตามท่านไปกราบครูบาอาจารย์ในบางครั้ง เช่นครั้งสุดท้ายเฉพาะในส่วนของผู้เขียนคือการได้ไปกราบนมัสการหลวงปู่แนน สุภัทโท วัดชำขาวถ้ำยาว จ.ขอนแก่น

ยังจำได้ถึงการปฏิสนธการ ความเมตตาที่ท่านทั้งสองได้มอบให้แก่กันเป็นที่น่าซาบซึ้งใจ

หลังจากนั้นราวปีเศษก็ได้ยินข่าวว่าหลวงปู่แนนได้ละสังขารเสียแล้ว

ภายหลังหลวงตาเลยประกาศไม่ไปตามเยียมเยียนครูบาอาจารย์ที่มีอายุมากๆด้วยตัวเองอีก ด้วยเหตุผลพิเศษบางประการ พร้อมสั่งห้ามลูกศิษย์ใกล้ชิดของท่านบางคนไว้ด้วย

หมอยา

หลวงตาท่านเที่ยวไปมาในจังหวัดต่างๆทางภาคอีสานอยู่หลายปี ช่วยเหลือพ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่าน บำรุงพระศาสนาทั้งทางตรงทางอ้อม ใช้ทั้งอิทธิฤทธิ์และบุญฤทธิ์ชักจูงให้ชาวบ้านเกิดศรัทธาเข้าวัดทำบุญปฏิบัติธรรมได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นปกติวิสัยของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายที่มีจุดมุ่งหมายในการสร้างเสริมบารมี สังสมบิรวาร เพื่อไปสู่เป้าหมายใหญ่ท้ายที่สุดคือพุทธภูมิ

เรื่องราวอิทธิฤทธิ์และบุญฤทธิ์ที่ท่านได้สงเคราะห์ผู้คนทั้งหลายนั้นมีมากมายหลายหลากเหลือคณานับ ท่านใช้ความสามารถหลายด้านประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็นทางพุทธานภาพ อิทธิวิธี การแพทย์ และยาพื้นบ้าน ฯลฯ เป็นที่ประจักษ์ซาบซึ้งแก่ใจของศิษยานุศิษย์ที่ล้วนมีประสบการณ์ตรงจากท่านโดยมิต้องสงสัย

ผู้เขียนโชคดีเคยติดตามท่านไปหา “ของดี” และหาสมุนไพรในป่าในบางครั้ง นอกจากประสบเหตุการณ์ลึกลับต่างๆที่เหลือเชื่อในสายตาคนที่เรียนจบมาในสายวิทย์อย่างตนเองแล้ว สิ่งที่น่าประทับใจในตัวหลวงตาก็ประการก็คือ ท่านมีความรู้เรื่องการแพทย์และสมุนไพรดีมาก ระหว่างเดินป่าท่านก็จะคอยสอนลูกศิษย์บางคนให้รู้จักสมุนไพรและสรรพคุณไปด้วย สงสัยตลอดมาว่าท่านสามารถจำชื่อสมุนไพรต่างๆมากมายได้อย่างไร

ในบางคราท่านก็ให้คำแนะนำถึงการใช้อยาสมั้ยใหม่มาประกอบไปด้วยในกรณีที่โรคนั้นมีมความเฉียบพลันหรือเหมาะสมที่จะต้องใช้

แต่ถ้าโรคร้ายที่เกี่ยวข้องกับวิบากกรรมอย่างมะเร็งหรือภูมิคุ้มกันบกพร่องนั้น ดูเหมือนท่านใช้แต่สมุนไพรเป็นหลักพร้อมกับการอธิษฐานจิต ท่านไม่เคยเรียกร่องเอาามิสใดๆจากคนไข้ นอกจากให้คนไข้นั้นตอบแทนโดยการตั้งอยู่ในศีลในธรรมและเร่งทำบุญสร้างความดี เพื่อให้การรักษาที่นั้นประสบผลได้โดยเร็ว

บางครั้งมีโรคภัยใหม่ๆ เรายังเคยเห็นท่านอธิษฐานนำเอาโรคนั้นๆมาใส่ในตัวเองจนตนเองป่วย บางครั้งก็ป่วยหนักจนเหล้าลูกหลานอดเป็นห่วงไม่ได้ ท่านว่าเพื่อจะได้รู้อาการและพฤติกรรมของโรคจะได้หาทางปรุ้งยารักษาได้ถูกต้อง

นำอัศจรรย์เวลาท่านวินิจฉัยโรค ท่านสามารถบอก
สมุฏฐานของโรค ตลอดจนตำแหน่งอวัยวะที่เป็น
ปัญหาได้อย่างละเอียดและแม่นยำราวกับว่ามีดวง
ตาเอ็กซเรย์ หลายครั้งยังถูกต้องกว่าคำวินิจฉัยของ
นายแพทย์แผนปัจจุบันเสียอีก

หลวงตามี “มิดหมอ” เล่มย่อยๆติดย่ามแดงของ
ท่านอยู่ตลอดเวลา บางครั้งก็เห็นท่านนำมาบริการ
ประกอบการสงเคราะห์ผู้คน เป็นการรักษาด้วย
อำนาจจิต

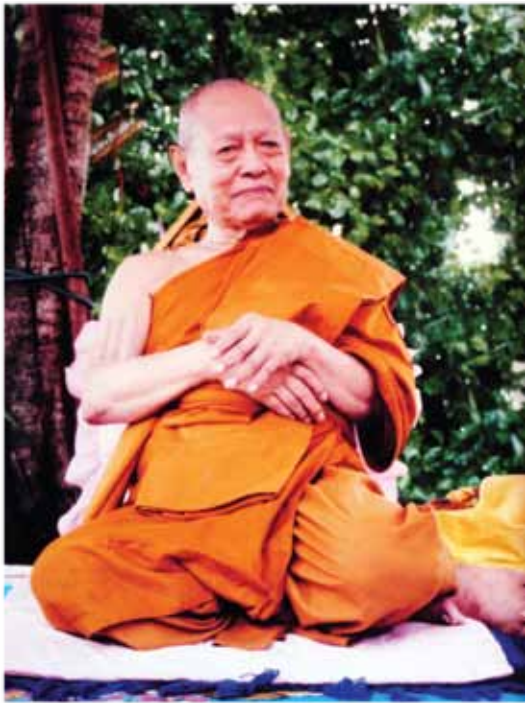
ลูกศิษย์น้อยใหญ่รวมถึงหลายคนที่เป็นบุคคลใน
ระดับนำของสังคมก็เคยรับการรักษาด้วยมิดหมอ
ของท่านมากต่อมาก

เช่นคนที่ท่านลงมิดหมอ “ผ่าตัด” เพื่อรักษาโรค
หัวใจให้ จะรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดแผลและต้องพัก
ฟื้น (สั้นๆ ๒-๓ วัน) ไม่ต่างไปจากการผ่าตัดจริง
ทางการแพทย์แผนปัจจุบัน เพียงแต่ไม่เห็นรอยแผล
จากภายนอกด้วยตาเปล่า หลายคนเมื่อกลับไปหา
แพทย์ประจำตัวก็มีอันต้องแปลกใจทั้งคนไข้และ
หมอว่ามีรอยแผลผ่าตัดปรากฏในภาพเอกซเรย์จริง
อาการของโรคที่เคย “เรื้อรัง” ก็อันตรธานไป

เพื่อนนักข่าวชาวญี่ปุ่นของผู้เขียนเองก็เคยล้มรส
มิดหมอของหลวงตาด้วยเช่นกัน เจ้าตัวนั้นร้องลั่น
ตอนที่ท่านปักมิดลงกลางหลัง เพื่อนเล่าให้ฟังใน
ภายหลังว่า เหมือนมิดนั้นปักทะลุหลังเข้าไปใน
ทรวงอก คิดว่าเลือดคงสาดเลอะเต็มศาลาเสียแล้ว

หลวงตาว่าการผ่าตัดด้วยมิดหมอแผนปัจจุบันนั้น
ท่านก็มีความรู้เคยมีประสบการณ์ซ้ำซ้อนมาก่อน
แต่ข้อเสียของการผ่าด้วยมีดธรรมดาจะ
ใหญ่และสร้างความบอบซ้ำให้กับอวัยวะข้างเคียง
มีอันตรายมากไม่เหมือนผ่าด้วยมิดแห่งอำนาจจิต

หากไม่นับความรู้เรื่องสมุนไพรที่ท่านเคยเล่าให้ลูก
หลานใกล้ชิดฟังว่า เป็นความรู้แค่แขนงหนึ่งที่ “มี
พระในป่ามาสอนให้” ในสมัยที่ท่านยังเที่ยวจาริกไป
ตามป่าเขาแล้ว เวลาลูกหลานถามว่าท่านมีความรู้
ทางการแพทย์สาขาต่างๆจากไหนมากมาย ท่านก็

สมเด็จพระมหาธีราจารย์

สมเด็จพระเจ้าสุทนต์มณีเจ้าอาวาสวัดสุทัศน์เทพวราราม

จะตอบเรียบๆว่า “ไปเรียนที่จีนที่รัสเซีย” แล้วก็ต่อ
ด้วยคำว่า “จริงเป็นเท็จ เท็จเป็นจริง” เหมือนทุกๆ
ครั้งที่ท่านเล่าอะไรให้ฟัง

และมักจะปิดท้ายด้วยวลีคุ้นหูว่า “ให้ฟังเป็น
นิทาน”

ประจักษ์พยานถึงอัจฉริยภาพทางการแพทย์แผน
ไทยของท่านอันหนึ่งก็คือ การที่มาหาวิทยาลัย
ขอนแก่น ในโครงการความร่วมมือกับสถาบันการ
แพทย์แผนไทย กระทรวงสาธารณสุข ได้มอบ
ประกาศนียบัตรให้แก่ท่าน ว่าเป็นบุคคลผู้มีความรู้
ความสามารถทางด้านการแพทย์แผนไทย และมี
คุณูปการ อุปการคุณต่อการศึกษามหาวิทยาลัย
แผนไทยเป็นอย่างดี เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน
๒๕๔๓

ความรู้ทางการแพทย์หลากหลายแขนงของหลวงตา อย่าง
ที่เรียกว่า “แพทย์ปริญา” นี้ คงไม่น่าที่ทั้งนางน
เทาสา “แพทย์อภิญญา” สงสัยว่าจะหาที่เรียนได้
จากที่ไหนบ้างหนอ

ทำให้ระลึกถึงเรื่องการรักษาด้วยอำนาจจิตที่สมเด็จพระ
มหาธีราจารย์ฯ วัดชนะสงคราม เคยประทาน
เล่าให้ฟัง....

ความที่หลวงตาเคยถวายเป็นการรักษาแต่สมเด็จพระเจ้า จนม
ความรักใคร่รักกัน ในวาระวันคล้ายวันเกิดของ
สมเด็จพระเจ้า ท่าน หากปีใดหลวงตาติดกิจสำคัญ ท่านจะ
มอบหมายให้ผู้เขียนกับคณะไปกราบสมเด็จพระเจ้าแทน
ท่านทุกปี ครั้งหนึ่งสมเด็จพระเจ้าเคยประทานเล่าให้ฟังว่า
ตัวท่านเองนั้นเมื่อสมัยยังเป็นกุมารน้อยก็รู้จักญาติ
ผู้ใหญ่ของท่านคนหนึ่ง มีความสามารถพิเศษคล้าย
หลวงตา คือสามารถรักษาคนที่เปื้อนพิษในท้องให้หาย
โดยใช้อภิญญา จะใช้พญากายอย่างไรประกอบไม่
แน่ชัด แต่เวลารักษานั้นจะอธิษฐานเอาโรคของ
คนไข้มาใส่ไว้ในตัวเอง แล้วก็มีการเจ็บป่วยด้วย
โรคนั้นแทนด้วย เห็นเป็นที่น่าอัศจรรย์ แต่เสียดา
ยที่ญาติผู้ใหญ่ที่เวลานั้นอายุยังไม่ยืนยาวนัก คงเพราะ
ตรากตรำด้วยรับโรคกรรมแทนผู้อื่นตลอด

เส้นผมหลวงตาอ้อยกลายเป็นพระธาตุ

กำไลด้ายแดง

หลวงตาเรียก “ได้กำไร”

สวมข้อมือเอาไว้

เตือนร้อนครั้งใด

มือลูที่ตรงด้าย

ใจระลึกถึงหลวงตา.....

ที่สมเด็จพระเจ้า เมตตาเล่าให้ฟังนั้นเห็นจะเป็นจริง ผู้
เขียนเองก็เป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์ที่หลวง
ตารักษาโรคให้ลูกศิษย์ลูกหานับครั้งไม่ถ้วน หลาย
รายที่สาหัสเจียนตายอยู่รอบร่อท่านก็ยังพลิกเอาฟื้น
กลับเป็นปกติภายในข้ามคืนก็มี แต่ท่านก็ต้องครอง

อาการเจ็บป่วยสาหัสนั้นแทน ไม่ปรากฏว่าเคยได้ยิน ท่านปรปักษ์บ่นแม้แต่บ่อย ท่านคงต้องใช้ขันติข่ม ความเจ็บปวดอย่างมาก เมื่อพิจารณาจากกองเลือด ที่ท่านขับถ่ายและอาเจียรออกมาจำนวนมาก

ท่านว่าถ้าช่วยใครแล้วคุ้ม คือคนที่ท่านช่วยนั้นมี คุณธรรม มีคุณค่าต่อสังคมประเทศชาติและต่อ พระศาสนา ท่านก็ยินดีเสียสละเอาบุญบารมีและ ชีวิตของท่านสังเคราะห์ให้

เคยเรียนถามท่านว่า เห็นพระครูของท่านเคยแนะ ให้ใช้วิชา “เสียงเมียง” ถ่ายเอาโรคลงหุ่นดินบ้าง ลง ดินกล้วยบ้าง ฯลฯ จะได้ไม่ต้องแบกเอาโรคไว้กับ

ตัวเอง ! (เหมือนครั้งหนึ่งสมัยแรกๆเคยเห็นท่านตั้ง เอาสารพิษปนเหลียงจากตัวคนไข้ที่รับมาจาก สงครามเวียดนาม ครั้งนั้นพระครูออกอุบายให้ดับ ถ่ายโรคใส่ผนังกุฏิไว้ นำประหลาดคือผนังที่ถูกดับ ถ่ายโรคไว้เปลี่ยนเป็นสีเหลืองให้เห็นเสียด้วย)

หลวงตาตอบด้วยเสียงราบเรียบว่า “อยากจะเป็น ใหญ่ก็ต้องแลกเอา” เข้าใจว่าท่านหมายถึงต้องแลก ด้วยชีวิตของตนเองจึงจะเป็นการสร้างบารมีใหญ่

ในความเห็นของผู้เขียน ลำพังเรื่องการรักษาผู้คน ของท่าน ท่านก็ได้บำเพ็ญบารมีไม่ต่ำกว่า ๔ ทศ ซึ่ง มีทั้งหมด ๑๐ ทศ ได้แก่

๑.ทานปารมี คือการสละเอาชีวิตของท่านเอง แลก กับโรคร้ายไข้เจ็บของคนไข้

๒.เมตตาปารมี ท่านมีความกรุณาสงเคราะห์คนป่วย ทั้งหลาย เสมอกันไม่เลือกยากดีมีจนหรือชั้นวรรณะ

๓.ขันติปารมี ท่านต้องมีความข่ม ความอดทนใน การแบกทุกข์เวทนาแทนคนที่ท่านรักษาให้

๔.วิริยปารมี ท่านช่วยคนโดยสม่ำเสมอ แม้ในช่วงที่ สังขารท่านร่วงโรยไปมากแล้วก็ไม่เคยบ่นเบี่ยงเกียจ งด

เรื่องราวความสามารถและอัจฉริยภาพของหลวงตา นั้น ลำพังจากมุมมองของบุคคลคนเดียวก็ยังมี มากมาย ไม่สามารถจระไนได้หมดครบถ้วนทุก เรื่องราวในที่นี้ มิฉะนั้น **หนังสือที่ระลึก** ในการ สมโภชมหัศจรรย์๓๐๐ปีนี้จะยืดยาวกลายเป็น **หนังสือที่ระลึกชาติ** ไปเสีย

บทที่ ๒ ความเ็นมาของวัดและ มหารตนเจดีย์ครไตรโลกธาตุ

หลวงตาสงเคราะห์ผู้คนอยู่ระยะหนึ่งจบจนราวปี พุทธศักราช ๒๕๓๕ ท่านพิจารณาแล้วเห็นว่าได้โปรดผู้คนในต่างถิ่นเป็นเวลาสมควรแล้ว ก็ตัดสินใจกลับมาโปรดลูกหลานตนเองในบ้านเกิดของท่านที่ จังหวัดขอนแก่น

ประมาณปี ๒๕๔๒ ท่านระลึกขึ้นได้ว่าท่านยังมีที่ดิน เก่าแก่อยู่แปลงหนึ่งพื้นที่ราว ๕ ไร่ ตั้งอยู่ที่ ต.พระลับ ในเขตอำเภอเมือง จึงได้ว่าจ้างรถแบคโฮมาปราบที่ดินเพื่อเตรียมพื้นที่ไว้ทำเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมส่วนตัวของท่านเอง รถแบคโฮนั้นขุดปรับแต่งดินอยู่พักหนึ่งก็มีเรื่องอัศจรรย์คือไปขุดเจอเอาพระชรรค์โบราณเข้า (เท่าที่ผู้เขียนเคยเห็นจำได้ว่าเป็นพระชรรค์สำริดเก่าคร่ำยาวราวพุทธกว่า) ทำให้ท่านเกิดฉงนใจขึ้นมาว่าที่ดินของท่านแปลงนี้คง “ไม่ธรรมดา”

เมื่อกำหนดจิตดูจึงรู้ด้วยญาณวิถีนั่นทันทีว่า ผืนแผ่นดินที่ว้านเป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ ท่านเรียกว่าเป็น “แผ่นดินสามโลกธาตุ”

เป็นจุดบรรจบกันของสามโลก คือแดนมนุษย์ สวรรค์และบาดาล (นาคพิภพและนรียภูมิ)

เป็นช่องทางสำคัญอันเหล่าเทวดาทั้งเบื้องบนและเบื้องล่างสัญจรติดต่อถึงกัน

ท่านจึงดำริให้สร้างวัดขึ้น โดยร่วมกับลูกหลานศิษยานุศิษย์จัดซื้อที่ดินเพิ่มเติมให้เพียงพอเหมาะสมแก่การตั้งวัด จนในปัจจุบันมีที่ดินรวมกว่า ๗๓ ไร่

โดยที่ตรงจุดสำคัญสามโลกธาตุนั้นท่านก็กำหนดให้สร้างพระมหาเจดีย์ครอบไว้

ท่านเคยกล่าวให้ลูกหลานฟังว่า “สร้างมหาเจดีย์ไม่ใช่เพื่อตัวเราเอง แต่จะสงเคราะห์ลูกหลาน ให้ลูกหลานได้มีโอกาสสร้างบุญใหญ่กัน...ต่อไปจะได้สบาย”

“คนฉลาดสร้างบ้านบนศิลา คนโง่เขลาหาบ้านบนทราย” เป็นปริศนาธรรมที่ท่านให้เขียนใส่แผ่นป้ายไม้ แขว่นเอาไว้ให้ลูกหลานอ่านและพินิจดู

แต่เป็นที่รู้จักกันในหมู่ลูกหลานใกล้ชิดว่า หลวงตาไม่ได้เพียงแต่จะสร้างพระมหาเจดีย์เพื่อสงเคราะห์ลูกหลานเท่านั้น ท่านยังแฝงความมุ่งหมายอื่นไว้ คือให้มหาบุญมหากุศลจากการสร้างพระมหาเจดีย์แห่งนี้คำจุนไปถึงประเทศชาติและพระราชวงศ์จักรี ท่านมักกล่าวอยู่เสมอๆว่า **“สร้างถวายในหลวง”**

ความรักและเทิดทูนในองค์พระเจ้าอยู่หัวของท่านนั้นเป็นที่ประจักษ์กันดี การทำบุญในวาระสำคัญๆ จึงมักจบลงด้วยการร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีเป็นประจำ นับว่าเป็นชนบทที่แปลกออกไปจากวัดอื่นๆ

“เณรฯ เณรร้องเพลงไม่ได้นะครับ...” เสียงคุณโยมที่คอยร้องเตือนพวกเณรตัวน้อยที่มักเปลอ “มีอารมณ์ร่วม” ร้องตามไปด้วย

เป็นช่วงเวลาที่นำรอยยิ้มมาสู่พวกเราเสมอ

“ขอพระองค์ทรงพระเจริญ...”

“เกิดเป็นคนไทย ต้องรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์”

โอวาทของหลวงตาย่ามแดง

เป็นเรื่องเกินคาดตอนที่หลวงตามอบหมายให้ลูกศิษย์คนหนึ่งเป็นผู้ออกแบบพระมหาเจดีย์ ลูกศิษย์ที่ว่านั้น สงสัยตนเองว่าจะทำได้อย่างไร ทำไมท่านไว้วางใจตนเองนัก เพราะแม้ตนจะเรียนจบ “สถาปัตย์” แต่ก็เป็นสถาปนิก “โนเนม” หน้าซำยังเป็นสถาปนิก “โนสกิลล์” คือไม่มีประสบการณ์งานออกแบบงานสถาปัตยกรรมไทยแนวจารีตมาก่อนด้วย

“จะไหวเหอ...” เสียงพึมพำจากทุกทิศระงมขึ้นทั่วศาลา

“เดี๋ยวก็มีคนมาช่วยมันออกแบบเองแหละ” ท่านพูดให้ญาติโยมเกิดความเชื่อมั่น

“คนที่หลวงตาว่าจะมาช่วยมันออกแบบเนี่ย.... เป็นคนจริงๆหรือเปล่าครับท่าน..” ประสพการณ์ที่ผ่านๆมาทำให้สถาปนิกที่ว่าเป็นคนขี้ระแวง

“เสร็จแล้วเจดีย์จะเป็นแบบนานาชาติ อีเบต ไทย แวก จีน ฝรั่ง ผสมกัน” ท่านบอกกับลูกหลานที่นั่งอยู่กันเต็มศาลา

“จริงเหอครับ..?!?” คนที่ถูกมอบหมายให้ออกแบบหน้าเหอหฺรา ก็ตัวเองที่ถูกมอบหมายให้เป็นผู้ออกแบบยังไม่รู้เลย

ท่านอธิบายว่ารูปแบบจะเป็นแนวคิดสากล เรียกว่าเป็นนานาชาติสังวาส ที่คนต่างวัฒนธรรมทั้งหลายเมื่อมารู้มาเห็นพระเจดีย์จะรู้สึกว่าได้เข้าถึงและเข้าใจและคุ้นเคยได้โดยง่าย

ท่านทำนายล่วงหน้าทั้งที่แนวคิดของคนออกแบบยังว่างเปล่า

“สุดท้ายทุกศาสนาก็จะยุบรวมกันเป็นหนึ่งเดียว” เป็นคำอธิบายที่เราเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ ท่านคงหมายถึงปรากฏการณ์ในอนาคตอันไกลโพ้นก่อนสิ้นพุทธกัป ?

ความสามารถในความรู้เหล่านี้ของหลวงตา น่าจะเป็น “เจโตปริยญาณ” (กำหนดรู้ใจผู้อื่น) หรือ “ทิพพจักขุ” (มีตาทิพย์เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า)

.....เวลานั้นผ่านไปแรมปีนับแต่ที่ท่านมอบหมายให้สถาปนิก “โนเนม” ออกแบบโดยที่ไม่ได้ลงมือทำแบบอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย เหตุผลที่ไว้ใช้ปลอบใจตนเองของผู้ได้รับการมอบหมายก็คือ

“ยังไม่มีไอเดียเจ๋งๆ...”

และ “ท่านคงไม่รีบ....มั้ง”

เพียงแค่เห็นหลวงตาง่วนอยู่กับการเร่งรัดงานชุดถมปรับแต่งที่ดินบริเวณเจดีย์จนตัวดำกรำแดดอยู่ก็เท่านั้น...

หลายครั้งยังเห็นท่านลงมือขนดินขนทรายด้วยตนเองเสียด้วย

ท่านบอกกับลูกหลานที่ช่วยกันลงแรงว่า การขนดินขนทรายมีอานิสงส์มาก ถ้าทำด้วยความตั้งใจและมีศรัทธาจริง “เอาไว้จะมีเงินมีทองนับไม่ถ้วนอย่างกับจำนวนเม็ดดินเม็ดทรายที่ช่วยกันขน”

“อ้าว!” สถาปนิกเมื่อได้ยินเข้าก็ตาโต (โตได้แค่ระดับหนึ่งเพราะพื้นฐานเป็นคนตาคี)

“ทำไมท่านเพิ่งมาบอกครับหลวงตา” เจ้าตัวตัดพ้อเพิ่งมาได้ยินเอาตอนที่ท่านปรับดินจนเสร็จแล้ว

หวังลมๆแล้งๆว่าการถมมืองอเท่านั้น “จินตนาการ” อยู่กับบ้านเฉยๆร่วมปีน่าจะมีอานิสงส์พอเทียบเท่ากับการขนดินขนทรายที่ว่าบ้าง

แล้วในภายหลังไม่นานต่อมาก็มีปัญหามาถึง...

“สถาปนิก” หลวงตามักเรียกนายสถาปนิกว่า “สถาปนิก”

“เรียกแต่สถาปนิก หลวงตาจำชื่อเราไม่ได้แหง?” สถาปนิกนึกในใจ (อีกแล้ว) นานมาแล้วไม่เคยได้ยินท่านเรียกชื่อจริงสักที

“ไอ้ xxxx ..” ท่านเลยเรียกชื่อจริงสวนกลับมาในทันใด

“ครับ..” สถาปนิกขานรับเสียงอ่อย เกือบมีหางเสียง “หิงๆ” ตามปิดท้ายประโยค

คิดในใจว่า “ไม่น่านึกในใจเลยตู”

“เอ็งมาถือศีลสามวัน” ท่านให้ไปถือศีลอยู่กับท่านโดยไม่ได้ออกเหตุผล ที่สำคัญปฏิบัติธรรมของท่านอีกแห่งหนึ่งที่แม่กลอง สมุทรสงคราม

“เอ่อ....คือว่า.....” สถาปนิกรีรอ เจ้าตัวกลัวความลำบาก และกลัวอดข้าวเย็นมาก

ครั้นนึกถึงว่าครั้งที่แล้ว ที่ท่านเตือนเรื่องมีวิบากให้ไปถือศีลแล้วทำติดดินกระบิดกระบวนอดอด ขาขวาก็เลยหักเสียเล็กน้อย ต้องใช้ไม้เท้าพยุงเดินร่วมเดือน..... จึงได้สติตอบท่านกลับไปว่า “ครับ....” เบาๆ

“คิดเสียว่าไป Retreat ก็แล้วกัน” นึกปลอบใจตัวเอง ถ้าทำได้ก็อยากเอามือลูบหลังตัวเองไปด้วย

แล้วรีบออกแบบเจดีย์...ไม่ใช่....ออกแบบแนวทางการถือศีลแปดครั้งนี้ ให้ออกแนวพักผ่อนสุดสัปดาห์

เตรียมน้ำปานะไปด้วยจำนวนมากชนิดไม่ต้องกลัวหิวบ่าย หิวเย็น หิวดึกหรือหิวตอนเช้ามีด

เพื่อนๆร่วมสำนักเมื่อเห็นน้ำปานะของสถาปนิกก็พากันเข้าใจว่า เจ้าตัวคงมาถือศีลสักสามเดือน

กุฏิไม้ที่ไปถือศีลมีห้องน้ำในตัวแสนสะดวก ตั้งอยู่บนร่องสวนมีลำน้ำใสๆไหลผ่านใต้ถุนเสียงดังจ๊อกๆอยู่เกือบตลอดเวลา อากาศก็เย็นสบาย สถาปนิกก็เลยนอนสมาธิอย่างเต็มที่ในวันและคืนแรก เป็นการนอนสมาธิแบบยิ่งยวดชนิดหาตัวจับได้ยาก นอนปฏิบัติมากจนไม่กล้าไปสั้หน้าหลวงตา

“อายพะ..” สถาปนิกบอกกับตัวเอง แม้ลึกลงไปใใจรู้ว่าท่านใจดีไม่เคยดว่าอะไร

คืนถัดมาต่างหากที่มีเรื่องอัศจรรย์ คงเป็นเพราะผ่านการนอนเกินอิมในคืนที่แล้วมา หัวค้ำก็หลับไป

ตามปกติแต่ในตอนดึกๆก็กลับมีความรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา

ในท่ามกลางความมืดอันสงัด

“สถาปนิก มา ไปดูอะไรกัน”

สถาปนิกโนเนมแปลกใจมาก เห็นหลวงตามาปรากฏตัวให้เห็นต่อหน้าต่อตา เห็นท่านขัดแข้งอย่างชนิดที่ว่าลืมหัดเห็นหลับตาเห็น สงสัยว่าท่านเข้ามาในห้องได้อย่างไร ประตูก็นิ่งสนิทอย่างแน่นหนาไม่น่าพลาด ที่มั่นใจว่าไม่พลาดเนื่องจากรู้ตัวดีว่าเป็นคนกลัวผี เคยดูหนังเห็นว่าผีสมัยใหม่มันเปิดประตูได้ ก็เลย “ดับเบิลเช็ค” ว่าใส่กลอนประตูทุกครั้งก่อนเข้านอน

แต่ความแปลกใจก็เปลี่ยนเป็นดีใจระคนเกรงใจไปพร้อมกัน เจ้าตัวก็ยกมือขึ้นพนมไหว้ท่านไว้

จำไม่ได้ว่าพูดตอบท่านว่าอย่างไร แผล็บเดียวรู้สึกเหมือนตนเองหายตัวเล่นตามหลวงตาไป รู้ตัวอีกทีหลวงตาก็นั่งอยู่เหนือหลังคาของกลุ่มอาคารแห่งหนึ่ง จึงได้เข้าใจว่าหลวงตากงพาดนมาดูตัวอย่างงานเจดีย์นี้เอง

ครั้งสถาปนิกเพิ่งมองลงไปเบื้องล่างก็เห็นเป็นหมู่ปราสาทอย่างปราสาทขอม หมู่ปราสาทมีแผนผังซับซ้อนสวยงาม แปลกตรงที่มีการทาสีสีน้ำตาลตามตัวปราสาท สีสดใสอย่างสีพลาสติกแทนที่จะเป็นสีเนื้อหินธรรมชาติอย่างที่รู้เห็นกันในปัจจุบัน

หลวงตาว่าอดีตอันไกลโพ้นคุณโนเนมเคยออกแบบปราสาทหิน เจ้าตัวจึงเดาเองว่าน่าจะเป็นปราสาทขอม เพราะมีหลักฐานทางโบราณคดีชัดเจนว่าตัวปราสาทมีความโลเลมาก มีการปรับผังเปลี่ยนแปลงคันหลายหนช่วงคล้ายคลึงกับสันดานโลเลของตน รูปแบบปราสาทก็ดูแปลกแหวกแนวไม่เหมือนใคร โดยเฉพาะส่วนใบหน้าของพระเจ้าชัยวรมันประจำยอดปราสาทที่เหมือนคอยเหลือบมองผู้คนอยู่ตลอดเวลา สงสัยว่าใบหน้าเหล่านั้นจะคล้ายใบหน้าหลวงตาในชาติภพนั้นหรือไม่

ถึงตอนนี้สถาปนิกโนเนมและ “โนสก็ลล์” ก็ตั้งใจเพ่งดูและพยายามจดจำรายละเอียดในเชิงสถาปัตยกรรมจากสิ่งที่เห็นให้มากที่สุด เพราะรู้สึกเกรงใจว่าหลวงตาอุตสาหะพามาดูทั้งที่อย่าให้เสียเที่ยวเลย แต่ก็อุตส่าห์คิดในใจ (อีกแล้ว) ว่า คงไม่ออกแบบพระเจดีย์ให้มีลักษณะอย่างปราสาทหินที่กำลังพินิจดูอยู่เป็นแน่ “กลัวเอาท์”

อย่างไรก็ตาม ภาพหมู่ปราสาทหินที่เห็นอยู่เบื้องหน้านี้ คงก่อให้เกิดแรงบันดาลใจอะไรขึ้นมาภายในใจคุณสถาปนิกได้บ้างเป็นแน่

หลวงตาให้เวลาพักหนึ่งก็เป็นอันสิ้นสุดทัวร์ที่น่าพิศวงที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตของคุณโนเนมลง

ตื่นเช้ารุ่งขึ้นจำไม่ได้ว่าคุณสถาปนิกล้างหน้าแปรงฟันหรือยัง ก็รีบลุกไปกราบหลวงตาที่กุฏิ ท่านรับแขกอยู่ก็ยังหันมายิ้มด้วยท่ามยิ้มมุมปากที่เปี่ยมเมตตา ไม่มีคำพูดแต่พยักหน้าให้เป็นการทักท้วงว่า “รู้กันนะ”

คนที่ได้รับรอยยิ้มจากท่านนั้นปลาบปลื้มใจมากสังเกตเห็นว่านัยน์ตาท่านยิ้มมากกว่ารอยยิ้มบนใบหน้าของท่านเสียอีก

จะมีใครสักกี่คนหนอ จะได้พบประสบการณ์อย่างที่ตนเองได้ประสบมา..

นับจากนั้นมางานออกแบบก็เริ่มต้นและสั่นไหวอย่างประหลาด

ในตอนแรกท่านเรียกชื่อโครงการสร้างมหาเจดีย์ว่า “โครงการมหาเจดีย์ร้อยล้าน”

“ร้อยล้าน?” สถาปนิกก็เริ่มสงสัยอีกแล้ว ตามประกาศนียบัตร (ในบางขณะ) สถาปนิกสงสัยว่าจะเข้าถึงแหล่งเงินทุนขนาดนั้นได้จากที่ไหน

“เอ็งจะหว่างอะไร” ท่านว่า “มีแต่คนจะมาแย่งกันทำบุญ” ซึ่งก็เห็นจะเป็นจริง เพราะภายหลังต่อมางานทุกปีกล่าวได้ว่าต้องคอยจัดคิวเจ้าภาพไม่ให้ทับซ้อนกัน ขณะเดียวกันท่านก็ไม่ให้ใครมาผูกขาดการทำบุญคนเดียวด้วยเช่นกัน

โชคดีอีกประการนั้นคือได้มีลูกศิษย์สำคัญที่ท่านเรียกถึงท่านนายว่า “มหาเศรษฐีพันล้าน” ตกปากรับคำจะเป็นธุระรับก่อสร้างพระมหาเจดีย์ให้

ท่านก็ให้เริ่มงานก่อสร้าง โดยได้วางศิลาฤกษ์เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๘

เมื่อก่อสร้างพระมหาเจดีย์ได้ระยะหนึ่งแล้วเสร็จส่วนยอด หลวงตาก็นัดให้มีพิธีถือน้ำพระพิพัฒน์รัตนโกสินทรศก ๑๗ มกราคม ๒๕๕๑ นำอสังหาริมทรัพย์คือเมื่อยกยอดฉัตรเสร็จ เคนใหญ่ที่ใช้ในการยกฉัตรก็มีอันเครื่องดับไปในทันที หมุนข้ามยอดฉัตรไม่ได้ ต้องถอดถอน

เครนลงมากองที่พื้น โจษกันว่าเทวดาท่านคงไม่ต้องการให้เครนนั้นเหวี่ยงข้ามฉัตรหรือเจดีย์อีก

ในชั้นแรกหลวงตาให้ตั้งชื่อเจดีย์ที่ก่อสร้างขึ้นมาว่า “มหาเจดีย์รัตนนะ” (เจดีย์แก้ว) เพื่อให้มีความหมายพ้องกับชื่อเจดีย์ “จุฬามณี” ที่ตั้งอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพราะคำว่ามณีนั่นก็หมายถึงแก้ว คือแก้วมีค่านั่นเอง

หลวงตาว่ามหาเจดีย์รัตนนะบนพื้นพิภพของเรานี้จะตั้งอยู่กึ่งกลางของอีกสองเจดีย์ คือ เจดีย์จุฬามณีซึ่งบรรจุพระเขี้ยวแก้วสีบนขาวอยู่ที่ดาวดึงส์สวรรค์กับอีกเจดีย์ในนาคพิภพซึ่งบรรจุพระเขี้ยวแก้วสีล่างซ้าย

คงด้วยเหตุผลข้างต้น หลวงตาจึงได้อธิฐานจิตอัญเชิญเอาแก่นพระเขี้ยวแก้วสีล่างขาวมาบรรจุใส่ในผอบทองคำเตรียมเอาไว้ล่วงหน้า ส่วนที่ท่านอธิษฐานได้มาอย่างไรนั้นเป็นเรื่องอาจินไตยสำหรับพวกเรา

เมื่อการก่อสร้างพระเจดีย์รัตนนะแล้วเสร็จถึงส่วนสำคัญคือคูหาสำหรับบรรจุพระบรมสารีริกธาตุที่บริเวณส่วนยอดพระเจดีย์ พระครูฯก็เมตตาได้รับเป็นประธานแทนหลวงตา ประกอบพิธีบรรจุพระเขี้ยวแก้ว พระบรมสารีริกธาตุต่างๆ พระพุทธรูป สิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์และเครื่องสักการะทั้งหลายทั้งปวงเข้า
บรรจุไว้ ในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๓

ดังนั้นผู้ใดเมื่อมาสักการะที่มหาเจดีย์รัตนะแห่งนี้ ก็
เท่ากับได้กราบไหว้บูชาเจดีย์ทั้งสามองค์พร้อมกับ
พระเขี้ยวแก้วสามองค์ในสามโลกธาตุพร้อมกัน
เป็นแนวคิดอันแสนวิเศษที่หาไม่ได้ในสถานที่อื่นใด
ในโลกนี้ เป็นแนวทางที่หลวงตาได้เมตตาสร้างไว้ให้
กับลูกหลาน ให้ลูกหลานได้สั่งสมมหาบุญกัน

วัดทุ่งเศรษฐี

ครั้นเมื่อก่อสร้างมหาเจดีย์แล้วเสร็จ ท่านเจ้าคุณ
สมาน (พระธรรมดิลก เจ้าอาวาสวัดป่าแสงอรุณ) ได้
ให้ความเมตตาแนะนำให้ขยายนามมหาเจดีย์รัตนะ
ให้มีความหมายกว้างและลึกซึ้งมากขึ้นจากเดิม จึง
ได้ถวายนามใหม่แด่มหาเจดีย์ว่า “มหารัตนเจดีย์ศรี
ไตรโลกธาตุ”

มีความหมายสอดคล้องกับแนวคิดที่หลวงตาได้วาง
ไว้คือ เป็นมหาเจดีย์แก้วรัตนะแห่งสามโลก

ตอนที่หลวงตาดำริให้สร้างวัดนั้นท่านก็ตั้งชื่อวัดไว้
พร้อมสรรพแล้ว

“ให้ชื่อว่าวัดทุ่งเศรษฐี”

คำว่าเศรษฐีนั้นเป็นคำสันสกฤต อย่างบาลีต้องว่า
เศรษฐี แปลว่า ผู้ประเสริฐ

“เพราะจะมีแต่เศรษฐีที่ได้มาทำบุญกับเรา” ท่าน
อธิบายเพิ่มเติมว่า ผู้ที่มาทำบุญร่วมกับท่าน มีทั้ง
เศรษฐีน้อยเศรษฐีใหญ่ และว่าที่เศรษฐีทั้งนั้น แม้วัน
นี้บางคนยังไม่เป็นเศรษฐีด้วยอำนาจบุญกรรม...วัน
หน้าก็ต้องได้เป็นเศรษฐีอยู่ดี

แต่ที่แน่นอนที่สุดที่ถูกหลานศิษยานุศิษย์ของท่านได้
เป็นกันแล้วถ้วนทั่วทุกคนก็คือ ทั้งหมดล้วนสำเร็จ
เป็น “เศรษฐี” คือเป็น “ผู้ประเสริฐ”

และในความเป็นจริง ลูกศิษย์ลูกหาเศรษฐีของท่านก็
มีมากมายอย่างที่ท่านว่าจริงๆ คือมีมากมายเป็น
“ทุ่งๆ” สมชื่อวัด “ทุ่งเศรษฐี” เสียด้วย

มณฑปองค์ปฐม

ศาสนสถานแห่งแรกที่ท่านสร้างไว้ที่วัด ในช่วงระหว่างเวลาที่รอการขุดสระถมดินเตรียมสถานที่ก่อสร้างพระเจดีย์ก็คือมณฑปองค์ปฐม มณฑปองค์ปฐมนี้เป็นวิหารขนาดย่อม รูปแบบมณฑปคือมีเรือนยอดสูง ลักษณะสถาปัตยกรรมเป็นอย่างล้านช้างประยุกต์

ภายในประดิษฐานพระพุทธรูปองค์ปฐม (พระพุทธรูปศิลา/พระพุทธรูปเจ้าพระองค์แรกของจักรวาล) และรูปหล่อบูรพาจารย์อีกสามองค์ ได้แก่ หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค หลวงพ่อฤๅษีลิงดำวัดท่าซุง และหลวงปู่สา อาภัสสโร วัดสวนมอน (วัดป่าศรีอุดมสมพร) ขอนแก่น (หลวงปู่สานั้น ภายหลังเมื่อท่านละสังขารแล้ว ปรากฏร่างท่านไม่เน่าตามที่ผู้ปฏิบัติภาวนาได้นิมนต์อาราธนาขอไว้ จึงบรรจุสรีระสังขารของท่านไว้ในโลงแก้วให้ลูกหลานได้บูชาอยู่ที่วัดสวนมอนนั่นเอง)

มณฑปองค์ปฐมนี้เป็น “ปฐม” สมชื่อ คือเป็นศาสนาคารแรกที่สร้างขึ้นเป็นหลักชัยเริ่มต้นของวัด หากเทียบคติการก่อสร้างอย่างพุกพระพราหมณ์ก็คงเทียบกับการสร้างเสาหลักเมืองนี้เอง

ที่มณฑปองค์ปฐมนี้มีเกร็ดแปลกๆ

มีฝรั่งนักธุรกิจชาวเบลเยียมท่านหนึ่งชื่อคุณลูก (Mr. Luc Pauwels) มีความสามารถพิเศษทางจิต ปรากฏว่าพระที่ในมณฑปแล้วชมว่า หลวงตาก่อสร้างไว้ดีมาก การตั้งองค์พระพุทธรูปองค์ปฐมและบูรพาจารย์เป็นตำแหน่งวิเศษที่ส่งผลให้แก่ผู้ที่มากราบไหว้อย่างยิ่ง

ทุกครั้งที่คุณลูกมาที่มณฑปหรือที่พระมหาเจดีย์ คุณลูกจะแต่งกายเรียบร้อยถอดรองเท้าแต่ไกลไม่เคยสวมรองเท้าย่างเข้าไปในเขตอาคารมณฑปหรือมหาเจดีย์

กระทั่งตำแหน่งที่ดินตอนที่ปรับไว้แล้วก่อสร้างพระมหาเจดีย์ คุณลูกยังไม่ใส่รองเท้าเหยียบย่างเข้าไปเลย

“Special land” คุณฝรั่งพูดเหมือนกับที่หลวงตาเคยบอกพวกเรา

“พวกคุณไม่รู้กันหรือไม่ว่า ที่นี้ศักดิ์สิทธิ์เพียงใด” คุณลูกมักบอกอย่างนี้พร้อมคอยเตือนให้พวกเราคน

มหาจุฬามณีศรีไตรรัตน์

พระสิริรูปฉายในแว่นฟ้า คือมหาจุฬามณีศรีสวรรค์

ศรีเจดีย์สถิตในไตรรัตน์อัน ประดิษฐานพุทธทนต์บรรพชวาบน

ขอพินอบยอบกายกรานใจไหว้ ประทีปไขพระโคมทิพย์สู่เวหน

ขอทุกบุญทุกปารมีมาประคอง ให้เกษมเกษมนิรันดร์เนาวนิพพาน

ไทยเข้าวัดด้วยอาการสำรวมและแต่งกายให้เรียบร้อย

คุณลูกเคยถามว่าแผ่นหินอ่อนแกะสลักที่ติดอยู่เหนือประตูทางเข้ามณฑปองค์ปฐมว่ามีความหมายว่าอะไร เมื่อตอบกลับไปว่าเป็นแผ่นฤกษ์แสดงเวลาก่อสร้างมณฑป บ่งว่าเป็นวันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

มหาเจดีย์ศรีนาคพิภพ

บนพรายผิวน้ำชลนที ปรากฏมีนิมิตรูปสถูปใหญ่

คือเจดีย์ศรีนาคภพเจดีย์ชัย บรรจุไว้ทนต์ล่างซ้ายพระโคดม

ขอตั้งจิตอธิษฐานขอกรานใจไหว้ ปทุมถวายประทีปแจ่มสุคนธ์ผสม

ขอذنุ่ข้าสมปรารถนาสรรพจางง นิรทุกข์โศกพ้นจณนิพพาน

คุณลูกก็บ่นพึมพำว่า “แปลกจัง ตรงกับวันและเดือนเกิดของผมเลย”

หลวงตาเฉลยให้ฟังในภายหลังว่า “ไม่แปลก เป็นเรื่องตั้งใจ” พร้อมกับเล่าเรื่องฝรั่งที่อดีตชาติเป็นพระไทยให้ฟัง

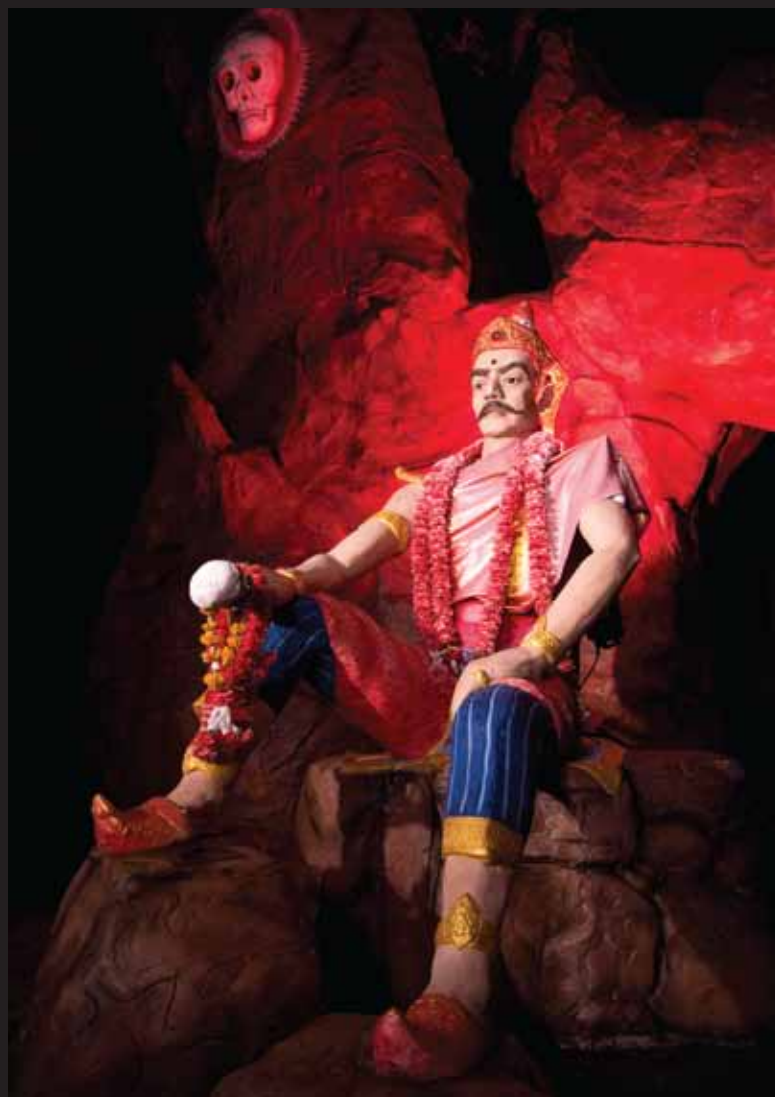
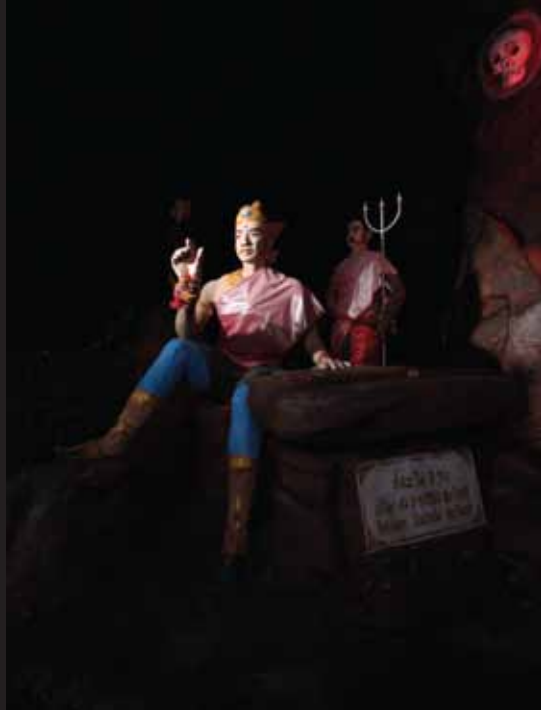
ความไม่บังเอิญนี้ ทำให้เราได้มีโอกาสเชิญคุณลูกมา “เทศน์ภาษาอังกฤษ” เรื่องศีลเรื่องธรรมให้คนไทยเชื้อสาย “ไกล่เกลือกินต่าง” ฟังหลายหน

แท่นแว่นฟ้าจุฬามณี - ท่านาคเจดีย์ศรีนาคิน

ทางทิศตะวันออกของพระมหาเจดีย์ข้ามคุน้ำไปอีกฟากหนึ่ง เป็นแท่นและท่าน้ำสำหรับลอยโคมและประทีปบูชาแด่มหาเจดีย์ในอีกสององค์ในสองภพคือ

ที่ทำนํานั้นเมื่อหันหน้ามาเบื้องทิศใต้ เจาสะทอนพระมหาเจดีย์ที่ปรากฏบนผิวนํานั้น ท่านกำหนดเป็นนิมิตแห่งนาคเจดีย์ในนาคพิภพ ทิศใต้นั้นแฝงนัยว่าเป็นภูมิภพ “ใต้บาดาล” พิงบูชาด้วยดอกบัวลอยประทีประลึกถึงพระเชี้ยวแก้วองค์ล่างซ้ายของพระพุทธรองค์

ครั้นบ่ายหน้าไปทางทิศเหนือจะมีแว่นฟ้า หรือคั่นช่องสะท้อนภาพพระมหาเจดีย์ฯ ให้ระลึกถึงภพภูมิที่อยู่เหนือโลกขึ้นไป คือดาวดึงส์สวรรค์ ภาพสะท้อนบนกระจกแว่นฟ้านั้นให้หมายว่าเป็นพระเจดีย์จุฬามณี พิงบูชาด้วยการตามหรือลอยโคมประทีปและระลึกถึงพระเชี้ยวแก้วองค์บนขวาของพระพุทธรองค์

- ๑ ปาณาติบาต
- ๒ อทินนาทาน
- ๓ กาเมสุมิจฉาจาร
- ๔ มุสาวาทา
- ๕ สุราเมรัย

สวนรุกขมิ

หลวงตาท่านว่าคนยุคหลังๆนั้นจะห่างจากศีลธรรม ขาดความเกรงกลัวต่อบาปกรรม เลยให้จำลองสำนัก พญายมราช แสดงสภาพนรกขุมต่างๆมาสร้างไว้ใน บริเวณวัดทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบ ด้วยรูปปั้นเปรต และนรก๕ขุม แสดงวิบากกรรม ของสัตว์นรกหมู่ต่างๆที่กำลังเสวยผลกรรมจากการ ล่วงละเมิดศีลห้าในสมัยที่เกิดเป็นมนุษย์ ท่านว่า สร้างไว้เป็นอุทธาหรณ์ให้กับผู้คนและเยาวชน

คำริของท่านเห็นจะสัมฤทธิ์ เพราะทุกวันนี้จะมีนัก ท่องเที่ยวทั้งไทยและเทศ และเด็กนักเรียนในท้องที่ เข้ามาทัศนศึกษากันอยู่เนืองๆ

“ศีลห้าต้องจับไว้ให้มั่น จะได้ไม่ต้องลงอบาย”

โอวาทของหลวงตาย่อมแดง

ถัดออกจากบริเวณสวนนรกเล็กน้อย มีรูปปั้น พญานาคตนใหญ่ อยู่ในท่าทางกำลังเลื้อยขึ้นมาจาก สระน้ำใหญ่ที่อยู่เบื้องหลัง ท่านว่าเป็นพญานาคเจ้า ที่เจ้าถิ่น

เสนาสนะอื่นๆ ภายในวัดนั้น หลวงตาก็ได้ก่อสร้างไว้ สมบูรณ์เหมาะแก่การอยู่อาศัยตามสมควรแก่เพศ

บรรพชิต และโยมวัด ไม่ว่าจะเป็นกุฎิสงฆ์ เรือน นอนแม่ชีและอุบาสกอุบาสิกา เรือนครัว หอนั น ฯลฯ ครบถ้วนสะดวกสบาย เป็นที่สบายะในการ เจริญภาวนา

ในปัจจุบัน วัดทุ่งเศรษฐีมีพื้นที่ ๗๓ ไร่ ๒ งาน

สมัยหนึ่งที่หลวงตามักจาริกไปตามป่าเขาเถื่อนถ้ำ ท่านว่า “ไปหาของดี” ลูกๆ หลานๆ คนใดที่เคย ติดตามท่านไปหาของดีก็คงรู้แะใจ ถึงคุณวิเศษของ ท่านตลอดจนได้ลิ้มรสความตื่นเต้นประทับใจในการ ผจญกับเหตุการณ์เหลือเชื่อต่างๆนานา

และบางครั้งหลวงตาไปตามป่าเขาก็เพื่อไปเสาะหา สมุนไพรเพื่อนำมาปรุงเป็นยาบ้าง ปรุงน้ำมันมนต์ บ้าง สำหรับสงเคราะห์ลูกหลาน หลายคนคงจำได้ ว่าท่านสละเอาสังขารและชีวิตของท่านแลกกับโรค ภัยไข้เจ็บของศิษยานุศิษย์อย่างสาหัสสาครรจ์เพียง ใด

ครั้งหนึ่งท่านกลับจากจาริกพร้อมกับมีพระพุทธรูป ทรงเครื่ององค์ย่อมๆกลับมาด้วย พระพุทธรูปองค์นี้ เป็นเนื้อทองเหลืองผิวสีดำทรงเครื่องปิดทองประดับ พลอยหลากสี มีพุทธลักษณะสวยงามจับใจ ใครแล เห็นก็จะรู้สึกถึงเมตตาคุณ

“หลวงปู่ดำ พระครูท่านสร้างไว้ตั้งแต่สมัยโบราณ” ท่านหมายถึงครูบาอาจารย์ในสายบุญเดียวกันกับ ท่านนั้นสร้างพระพุทธรูปนี้ไว้ตั้งแต่อดีต องค์พระ นั้นมีพุทธศิลป์อย่างที่เราเรียกว่าแบบลพบุรี แต่พระ พักตร์นั้นอ่อนหวานเปี่ยมเมตตายิ่งนัก

มีการจำลองหลวงปู่ดำหลายครั้งหลายครา หล่อเป็น พระพุทธรูปองค์น้อยใหญ่ หรือสร้างเป็นพระเหรียญ เป็นพระผง ต่างกรรมต่างวาระ ถวายไปไว้ตามวัด ต่างๆบ้าง ให้ลูกหลานไว้บูชาบ้าง นับครั้งไม่ถ้วน

ถือว่าเป็นพระพุทธรูปที่เป็นสัญลักษณ์ประจำของวัด ทุ่งเศรษฐี

หลายคนที่ได้บูชาหลวงปู่ดำ ก็ได้ประจักษ์ถึงความ ศักดิ์สิทธิ์ของท่านเป็นอย่างดี

ครั้งเมื่อมหาเจดีย์ก่อสร้างส่วนโถงแล้วเสร็จ หลวง ตาก็ให้จำลองพระพุทธรูปหลวงปู่ดำเป็นขนาดหน้า ตัก ๑๔๕นิ้ว (ราว ๓.๖๓ เมตร) นับเป็นหน้าตักใหญ่ ที่สุดเท่าที่เคยจำลองหลวงปู่ดำมา มาประดิษฐาน เป็นพระประธานในองค์มหารัตนเจดีย์ฯ

หลวงตาผูกพันและเคารพในพระพุทธรูปหลวงปู่ดำ มาก ท่านว่าเป็นพระศักดิ์สิทธิ์ แม้แต่ในคราวที่พา ลูกหลานไปจาริกแสวงบุญที่วัดโบราณนาแล่นทา ประเทศอินเดีย ท่านก็นำลูกหลานไปสักการะและ อธิษฐานจิตกับพระพุทธรูปหินสีดำองค์หนึ่ง ท่าน เรียกว่า“หลวงปู่ดำ”เช่นกัน (พระพุทธรูปหินดัง กล่าวเป็นพระพุทธรูปองค์เดียวที่รอดพ้นจากการ ทำลายสมัยเมื่อพวกนอกศาสนาบุกเข้ามาเผาทำลาย วัดนาแล่นทา)

บางคราบางคนก็เรียกขานชื่อหลวงปู่ดำว่า “พระองค์ดำทรงเครื่องกษัตริย์” หลวงตาก็คง ชอบใจ ท่านเคยเล่าถึงว่ามีสายใยอย่างไรกับอดีต บุรพกษัตริย์สำคัญองค์หนึ่งของไทย ซึ่งมีพระ สมัญญะว่า “พระองค์ดำ” หรือสมเด็จพระนเรศวร มหาราช

เมื่อคราวพิธีสมโภชพระมหาเจดีย์ ในวันที่ ๕/๕/๒๕๕๕ ลูกหลานจึงได้ขออนุญาตถวาย

พระนามพระพุทธรูปหลวงปู่ดำให้สมพระเกียรติว่า “พระพุทธรูปนเรศวรโศภิตะพุทธมุนี” และกระทำพิธี สมโภชพระพุทธรูปไปด้วยในคราวเดียวกัน

นเรศวรโศภิตะนั้นแปลว่าผิวกายสีดำ ศีลธรรมพุทธมุนี นั้นปรับมาจากนามสกุลหลวงตาชื่อ ศีลอุดมทรัพย์ เป็นการระลึกถึงหลวงตา

สาธุชนพึงระลึกว่า ทรัพย์คือความมั่งมีนั้น เป็นผล มาจากการปฏิบัติข้อธรรมะเรื่องทาน (อามิสทาน) ส่วนการรักษาทรัพย์ไว้ได้ไม่โดนเบียดเบียนหรือ ฉิบหายลงไปในนั้นก็ด้วยอำนาจของการไม่ละเมิดศีล ข้อ๒ (อทินนา / ลักทรัพย์)

บุคคลเจริญด้วยทานและรักษาศีลเป็นปกตินั้น พึง เข้าถึงความมีทรัพย์อุดมคือความเป็นเศรษฐีอย่าง แน่นนอน

พระหลวงปู่ดำทรงเครื่องกษัตริย์ “พระพุทธรูปนเรศวรโศภิตะพุทธมุนี” จึงเหมาะสมด้วย ประการทั้งปวงกับนามของวัดคือ “วัดทุ่งเศรษฐี” ด้วยประการฉะนี้แล

บทที่ ๓ นานาพจนรนา รุกถึงหลวงตาข้ามแดง

“ฤษัฮ้อหรือ.....ปรารณนเป็นพระพุทธรเจ้าพระองค์หนึ่ใน
กาลข้งหน้า บารมีมากกว่าหลวตงตา*อีก.....”

วาทะหลวตงม้ (ครูบาวรงคต วรียะธโร)

วัดพุทธรพรมปัญโญ (วัดถ้้าเมืองนะ) จ.เซียงใหม่

(* หลวตงม้)

พระอาจารย์เปรา โสภโณ

รำลึกถึงท่านตาอ้อย

ท่านตาอ้อยกับอาตมานั้นมีความคุ้นเคยกันมานานหลายปี อาตมาได้ร่วมงานกับท่านมาโดยตลอด สิ่งที่ท่านนำพาศิษยานุศิษย์ให้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอได้ขาดคือการสร้างบารมี การบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา และการออกบวช เป็นการแสดงถึงความหนักแน่นในพระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง ความเมตตาของท่านนั้นไม่มีประมาณ ท่านเป็นหมอแผนโบราณรักษาโรคด้วยสมุนไพร ผู้ที่เป็นโรคภัยไข้เจ็บหรือเป็นโรคที่หมอ(แผนปัจจุบัน)หมดทางรักษาเมื่อมาหาท่านแล้วท่านจะรักษาให้ทุกคนที่มาขอความช่วยเหลือ แม้บางครั้งร่างกายขององค์ท่านจะต้องรับโรคของผู้มารักษาเป็นเหตุให้ร่างกายทรุดโทรมลง ท่านก็ยังมีเมตตาให้เสมอมา

ครั้งหนึ่งอาตมายังได้เคยรับเมตตาจากท่านในการรักษาโรคปลายประสาทอักเสบอย่างรุนแรง ก่อนหน้านั้นอาตมาไปหาหมอแผนปัจจุบันหลายครั้งก็ไม่หาย กลับเป็นหนักขึ้นเรื่อยๆ จนท่านตาทราบข่าวจึงได้นิมนต์ให้อาตมาไปรักษาตัวที่สำนักของท่าน (ที่แม่กลอง สมุทรสงคราม) โดยใช้พลังจิตรักษาร่วมกับยาสมุนไพร อาตมารักษาอยู่กับท่านจนหายเป็นปกติ เกิดความประทับใจในเมตตาบารมีของท่านตลอดมา

ในด้านชาติศาสนาพระมหากษัตริย์นั้น ท่านให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างให้ลูกศิษย์มีความเคารพในสถาบันทั้งสาม ในด้าน

ศาสนาวัตถุนั้นท่านได้ช่วยทำนุบำรุงวัดวาอารามต่างๆมาโดยตลอด อาทิ การสร้างอุโบสถ ศาลา กุฏิ วิหาร ฯลฯ ในหลายวาระเป็นต้น สุดท้ายท่านได้สร้างมหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุ ณ วัดทุ่งเศรษฐี จังหวัดขอนแก่นจนเป็นที่สุด ยากที่จะหาความศรัทธาและความสามารถของผู้ใดมาเทียบได้ แม้ท่านจะล่วงลับไปแล้ว คุณความดีและผลงานต่างๆของท่านก็ยังคงอยู่เป็นอนุสรณ์แก่ศิษยานุศิษย์และพุทธบริษัทอย่างมั่นคงตลอดกาลนาน

ขออนุภาพคุณพระศรีรัตนตรัย คุณงามความดีตลอดจนทักษิณานุประทานที่คณะบริษัทศิษยานุศิษย์อุทิศถวายครั้งนี้ จงเป็นปัตตานโมทนาส่วนกุศลแก่ท่านตาอ้อย ให้ท่านถึงสุขอันไพบูรณ์อันมุ่งมาดปรารถนาไว้จงทุกประการเทอญ

พระเปรา โสภโณ

วัดป่าชลิตานุสรณ์

ม.8 บ้านห้วยยาง ต.บึงนคร อ.ห้วยหิน

จ.ประจวบคีรีขันธ์

คุณอรรณ จิยวัฒน์

รำลึกถึงหลวงตา

ข้าพเจ้าได้พบหลวงตาครั้งแรกเมื่อต้นปี ๒๕๔๑ เมื่อสร้างโรงแรมสลิมนิรินทร์เสร็จ กำลังเตรียมจะทำบุญเลี้ยงพระและเปิดให้คนเข้ามาพักได้ ท่านได้เมตตาสั่งผ่านจ้อยกับปูก ซึ่งทั้งสองคนเป็นลูกศิษย์ของท่านอยู่แล้วว่า ที่จะทำบุญเลี้ยงพระในวันอังคารที่ ๓ มีนาคม ซึ่งตรงกับวันเกิดของข้าพเจ้าพอดีให้เป็นวันเปิดอาคาร ส่วนที่จะเริ่มเปิดรับให้คนเข้ามาพักให้เป็นวันพุธที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นวันมาฆบูชา นั่นดีแล้ว โดยท่านได้มานอนที่โรงแรมเอาฤกษ์และทำพิธีให้ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ และนับแต่นั้นมา โรงแรมของเราก็มีความเจริญรุ่งเรืองจนต้องขยายกิจการออกไปอีก

ปี ๒๕๔๗ ได้มีคนมาเสนอขายที่ดินในเชียงใหม่ ข้าพเจ้าขึ้นไปดูกับปัยและปูก พบกับเจ้าของที่โดยตรงเป็นที่ที่อยู่ในบริเวณคูเมืองซึ่งมีเหลืออยู่น้อยเต็มทีและยังเป็นที่ว่างเปล่าไม่เคยมีสิ่งปลูกสร้างใดๆ อยู่ในย่านที่ฝรั่งชอบมาพัก โดยบังเอิญอีก ในวันที่เราขึ้นไปดูที่ พอดีหลวงตามีธุระต้องไปเชียงใหม่ ท่านได้แวะไปพิจารณาดูที่ให้แล้วบอกให้เราซื้อได้เลย

วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ หลวงตาได้เมตตาขึ้นไปทำพิธีเปิดหน้าดินให้ มีต้นโพธิ์แดงอยู่กลางที่ ๑ ต้น หลวงตาสั่งให้เก็บไว้ ซึ่งต่อมาเราได้สร้างโรงแรมแบบบูติคขึ้นอีกแห่งหนึ่งในที่นั้น และตั้งชื่อโรงแรมที่เชียงใหม่ว่า โพธิ์นิรินทร์

เมื่อสร้างโรงแรมเสร็จ หลวงตาได้ให้ฤกษ์ตั้งศาลและเมตตามาทำพิธีเปิดโรงแรมโพธิ์นิรินทร์ให้ในวันเสาร์ที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และได้พักอยู่ที่ห้อง Family Suite ชั้น ๓ เป็นเวลา ๓ คืน นับเป็นความเมตตาอย่างสูงที่ท่านให้แก่ข้าพเจ้าและครอบครัว

เมื่อครั้งที่คุณจิตต์เริ่มป่วยด้วยโรคไตในปี ๒๕๔๑ แพทย์ที่ทำการรักษาสั่งให้งดเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์โดยเด็ดขาด แต่ความที่เป็นคนสบายๆ และไม่คิดว่าจะเป็นอะไรร้ายแรงไปถึงปานนั้น จึงยังคงไม่เลิกดื่มเสียทีเดียว แม้จะลดลงมาบ้างก็ตาม ปูกได้ไปเรียนให้หลวงตาทราบ ท่านก็บอกว่าให้เอาตัวมาจะรักษาให้ แต่การจะรักษาได้ผู้นั้นจะต้องมีความศรัทธาในตัวผู้รักษาก่อน เมื่อปูกกลับมาแจ้งให้ทราบ คุณจิตต์ผู้ม่ปกติไม่ค่อยเชื่อหรือศรัทธาในทางนี้กลับได้แต่งตั้งวโรที่ จะไปรับการรักษาศ้าพเจ้าจึงจัดดอกไม้ธูปเทียนให้ไปกราบคารวะท่าน ข้าพเจ้ายังจำวันนั้นได้ดีว่า ในศาลาที่หลวงตานั่งอยู่มีคนนั่งอยู่เต็ม นั่งอยู่ได้สักครู่เดียวคุณจิตต์ก็ลุกออกมาเพราะนั่งพับเพียบอยู่นานไม่ได้ หลวงตายังบอกว่าเชิญตามสบาย เมื่อคุณจิตต์เดินกลับเข้าไปในศาลาอีกครั้ง ได้ไปถามบรรดาลูกศิษย์หลวงตาที่นั่งอยู่ในศาลาว่า “เมื่อกี้เห็นมีพระภิกษุนั่งอยู่รูปหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ครองจีวรสีเทา แล้วหายไปไหน” ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “ไม่มี คุณลุงตาผาดไปหรือเปล่า” นี่เป็นปรากฏการณ์ครั้งแรกที่หลวงตาได้ปลุกศรัทธาให้ก่อน เมื่อพบกันครั้งใดหลวงตาจะพูดเล่นทักทายให้ความเมตตาเป็นกันเองด้วยทุกครั้ง จะทักอยู่เสมอว่า “คนมีบุญมาแล้ว” ข้าพเจ้าก็ทักท้วงอยู่เป็นนิตยเกรงว่าจะได้ใจ แต่ต่อมาก็คิดว่า ที่ใครๆมักจะชอบกล่าวเช่นนั้นก็คงจะเป็นจริงเพราะโดยอุปนิสัย คุณจิตต์เป็นคนสบายๆ ไม่เคยทุกข์เดือดร้อนอะไรกับใคร และไม่เคยคิดร้ายกับใครอะไรจะเกิดก็เกิด มีปัญหาที่แก้กันไป แล้วมันก็ดีเอง

เมื่อย้อนคิดไปถึงเหตุการณ์ต่างๆในอดีตนับแต่อยู่ร่วมกันมาร่วม ๖๐ ปี ก็ยิ่งทำให้เข้าใจ และตระหนักว่าคนมีบุญนั้นเป็นอย่างไร ก็คือใจเป็นบุญ ไม่เป็นทุกข์ไม่เดือดร้อนนั่นเอง

มีอยู่ครั้งหนึ่งแพทย์ที่รักษาคุณจิตต์ได้ตรวจพบว่า มีก้อนกลมๆเกิดขึ้นที่บริเวณใต้กกหูด้านซ้ายและโตขึ้นเรื่อยๆจนมองเห็นได้อย่างชัดเจนภายใน ๒ อาทิตย์ และเริ่มมีอาการปวดร้าวบริเวณนั้น แพทย์จะทำการเจาะเอาเชื้อไปตรวจดู หลวงตาไม่ให้ทำ บอกว่าจะรักษาให้เอง และได้ให้ยาสมุนไพรซึ่งหลวงตาทำเองมาให้รับประทาน พร้อมทั้งให้น้ำมันพระแม่ธรณีมาทา ก้อนนั้นก็ค่อยยุบหายไป ในที่สุดอย่างน่าอัศจรรย์ภายใน ๒ อาทิตย์ ยิ่งความประหลาดใจให้แก่นายแพทย์ที่ทำการรักษาเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับโรคไตนั้น คุณจิตต์ก็ได้รับการรักษาด้วยยาสมุนไพรของท่านมาโดยตลอด หลวงตายังใจถึงขนาดอนุญาตให้ดื่มเบียร์ได้วันละครึ่งกระป๋องเป็นกรณีพิเศษ คุณจิตต์ได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายมานานพอสมควรจนกระทั่งจากไปอย่างสงบในปี ๒๕๕๔ นับว่าเป็นพระคุณอย่างสูงที่ท่านได้เมตตาให้แก่ครอบครัวของเรา

ส่วนตัวของข้าพเจ้า ท่านได้ให้เกียรติยกย่อง ให้ความสำคัญเป็นกันเองและความไว้วางใจตลอดมา เมื่อมีปัญหาเดือดร้อนไม่ว่าเรื่องอะไร ท่านก็จะช่วยปิดเป่าและแก้ไขให้ทุกครั้งด้วยความเต็มใจ ทุกครั้งที่มีโอกาสได้ไปกราบท่าน ท่านจะให้เวลาพูดคุยกับข้าพเจ้าครั้งละนานๆ จะเล่าอะไรให้ฟังมากมายโดยเฉพาะเรื่องของบ้านเมืองซึ่งท่านรักและห่วงใยเป็นที่สุด เหนือสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอบอกได้ว่า ท่านรักและเทอดทูนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นที่สุดอย่างยากที่จะหาใครมาเปรียบได้

ข้าพเจ้าไม่เคยคิดเลยสักนิดว่า หลวงตาจะจากพวกเราเร็วถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้าได้ไปกราบท่านเป็นครั้งสุดท้ายในช่วงเวลาก่อนที่ท่านจะล้มป่วยเข้าโรงพยาบาล และคงเป็นเพราะท่านได้ช่วยเหลือรักษาคณไขให้หายจากป่วยไข้มาโดยตลอด ไม่ว่าผู้้นจะ

เป็นใครมาจากไหน ท่านคงต้องรับความเจ็บป่วยจากผู้ที่ท่านรักษาให้มาไว้มากมายจนธาตุชั้นธัมมาาจจะทนต่อไปได้ โดยที่คนอื่นไม่อาจรู้สึกถึง

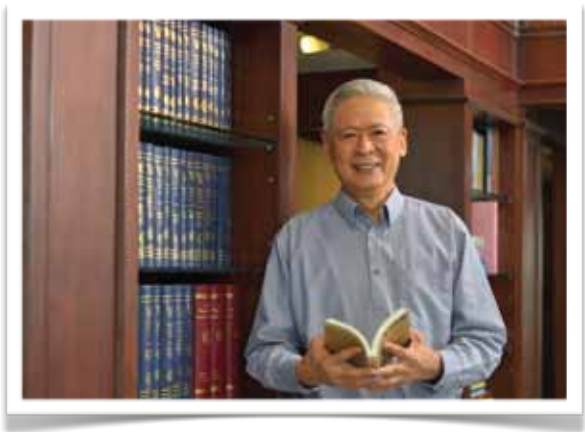
หลวงตาจากไปแต่ร่าง แต่ยังคงความรู้สึกที่ดีๆให้พวกเราทุกคนระลึกถึงและจดจำ มีรูปหลวงตาไว้กราบไหว้บูชา จึงมั่นใจกันได้ว่า หลวงตายังเฝ้าปกป้องคุ้มครองเราอยู่

หลวงตาได้ให้ปูกร่วมซื้อที่ดิน ที่ตำบลพระลับอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น เพื่อสร้างพระมหาเจดีย์ ซึ่งหลวงตาเคยบอกว่า ที่ตรงนี้ต่อไปจะเป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนา และได้ทำพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ที่ยอดมหาเจดีย์แล้วเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๓ จึงเป็นหน้าที่ของลูกศิษย์ทุกคนที่จะต้องช่วยกันสร้างพระมหาเจดีย์นี้ให้สำเร็จสมดังเจตนารมณ์ของท่าน

คงจะเป็นบุญของข้าพเจ้าที่ได้มีโอกาสมาพบหลวงตา และได้รับความเมตตาจากท่านมาโดยตลอดอย่างยากที่จะลืมได้

๒๔/๒/๒๕๕๕

นายแพทย์ วัชร วัชรสิทธิ์วงศ์

Hard Disc / Heart Disc

ผมเชื่อว่าทุกคนที่เกิดมาในโลกใบนี้ต้องประสบกับเหตุการณ์ประทับใจในชีวิตกันทุกคน มากบ้างน้อยบ้าง คงแล้วแต่จังหวะชีวิตที่แตกต่างกันไปของแต่ละคน เราคงเปรียบเทียบกับกันไม่ได้ว่าประสบการณ์ของใครจะแสนตราตรึงน่าจดจำมากน้อยไปกว่าของคนอื่นๆ ผมรู้เพียงเฉพาะในส่วนของผม ที่พอจะพูดยกตัวได้ว่าผ่านร้อนผ่านหนาวมายาวนานพอตัว พูดได้อย่างเต็มปากว่า ประสบการณ์ประทับใจที่แสนวิเศษในชีวิตของผมนั้นส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการได้รู้จักท่านตาเป็นหลัก แม้ในความจริงและโดยเฉพาะในความรู้สึกนั้น ผมว่าโอกาสที่ผมได้รู้จักและอยู่ใกล้ชิดท่านตานั้น เป็นช่วงเวลาที่ดีเกินไปจริงๆ ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร เมื่อพูดถึงเรื่องเช่นนี้ ลำคอของผมมักจะพาลรู้สึกขมๆและรู้สึกตึบๆทุกครั้ง

เรื่องอัศจรรย์ใจจากท่านตาที่ทำให้ผมรักและประทับใจในตัวท่านนั้นมีมากมาย เพียงแต่จะขอเล่าเรื่องเดียวที่คิดว่าพอจะนำมาเผยแพร่เล่าสู่กันฟังได้

สำหรับคนโดยทั่วไปเมื่อพูดถึงอาชีพแพทย์ก็มักจะเข้าใจว่าเป็นอาชีพที่ค่อนข้างอยู่กับที่ แต่ศัลยแพทย์อย่างผมนั้นไม่ใช่ หน้าที่การทำงานทำให้ผมต้องเดินทางไกลอยู่เสมอ

มีอยู่ครั้งหนึ่งผมบินกลับมาจากการไปทำงานที่นิวซีแลนด์ พอลงจากเครื่องบิน รับกระเป๋าเสื้อผ้าใส่รถเข็นเรียบร้อยแล้วก็รีบขึ้นรถออกมารอให้รถที่นัดกันไว้มารับ เมื่อรถมาถึงจำได้ว่าเหรียญเสื่อกันหนาวที่เคยพาดอยู่บนตะกร้ารถเข็นขึ้นพาดบ่าแทน แล้วเร่งยกกระเป๋าเสื้อผ้าที่วางบนตะแกรงตอนล่างของรถเข็นใส่ท้ายรถ

ที่มารับไป รถออกจากสนามบินสุวรรณภูมิได้พักใหญ่ถึงได้พบว่า ลืมหยิบเอาคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กคู่กายขึ้นรถมาด้วย คงลืมนอยู่ที่บนชั้นตะกร้าของรถเข็นนั่นเป็นแน่ เสื่อกันหนาวตัวใหญ่ที่เหวี่ยงขึ้นปาก่อนขึ้นรถนั้นคงพาดทับมันไว้ก่อนหน้านั้นทำให้หลงหูหลงตาไป

“ลืมนโน้ตบุ๊ก !?!” เกิดขึ้นได้อย่างไรกัน! ผมรู้สึกใจหายมาก ไม่ใช่ว่าเพราะมีกระเป๋าสาตางค์อยู่ในกระเป๋าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กด้วย แต่เป็นเพราะว่าฮาร์ดดิสก์ของโน้ตบุ๊กต่างหาก มันเป็นหัวใจของผมที่บันทึกข้อมูลธุรกรรมการงานที่สำคัญยิ่งของผมอยู่เต็มแป๊บ นั้นรวมไปถึงประวัติคนไข้ด้วย!

ผมรีบโทรศัพท์ไปที่ศูนย์สุวรรณภูมิ เจ้าหน้าที่แจ้งว่าติดตังกล่องวงจรปิดไว้หลายตัวก็จริง แต่ต้องทำหนังสือขออนุญาตจึงจะเข้าตรวจสอบดูได้ นั้นหมายความว่าจะดำเนินการให้ได้รับการอนุมัติก็คงจะช้าเกินการณ์ แต่ด้วยความเมตตา เจ้าหน้าที่ที่ว่าเลยรับปากว่าตอนดึกๆ ราวหลังเที่ยงคืนจะช่วยหาช่องทางดูบันทึกในกล้องให้เป็นกรณีพิเศษ

รอแค่สี่ทุ่มกว่าเจ้าหน้าที่สนใจดีก็โทรมาบอกว่า “เจอภาพแล้ว!”

ภาพจากกล้องวงจรปิดฟ้องว่า ช่วงเวลาที่ผมลืมกระเป๋าทิ้งไว้บนรถเข็นนั้น มีชายคนหนึ่งเดินมาหัวกระเป๋าคกระรารถเข็นแล้วเดินไปทางด้านหลังรถตู้ของสายการบินหนึ่งซึ่งจอดอยู่ไม่ไกลนัก (มีตัวหนังสือบอกชื่อสายการบินชัดเจน) ชายคนนั้นได้เปิดท้ายรถและเอากระเป๋าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเข้าไปเก็บไว้ด้านใน ถัดมามีชายคนที่สองเดินเข้ามาสมทบที่ท้ายรถตู้คันนั้น ที่สุดทั้งสองเดินขึ้นรถและหายเข้าไปในรถเป็นเวลานาน

รุ่งเช้าผมโทรศัพท์ไปที่สายการบินดังกล่าว ระบุวันเวลาและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ทางสายการบินนั้นฟังโดยละเอียด คาดหวังให้สายการบินช่วยตรวจสอบและติดตามผลให้ โดยเสนอว่าทรัพย์สินสิ่งของทุกอย่างประดามีในกระเป๋ารวมทั้งกระเป๋าเงิน จะยกให้กับคนที่เอากระเป๋าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กไปทั้งหมด ขอเพียงแค่ ยืมฮาร์ดดิสก์กลับมาถ่ายข้อมูลออกมาเท่านั้นเป็นพอ

ถัดไปอีกวันเมื่อโทรไปติดตามผลกับสายการบิน ก็ได้คำตอบภาคเสธที่เหลือจะทำให้ใจให้เชื่อได้ความว่า “ไม่มีใครพบหรือเห็นเหตุการณ์ที่ท่านพูดถึงเลยครับ”

เย็นวันนั้นผมไปกราบท่านตาที่กุฎตามปกติ จำได่ว่านั่งสนทนากับท่านตาที่ชั้นบันไดเฉียงหน้าบ้าน(กุฎ) อดเล่าให้ท่านฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้ ผมบอกท่านไปตามตรงว่า ส่วนลึกลึนั้นทำให้ใจไว้แล้วว่าคงยากที่จะได้ของคืน (หมายเหตุเฉพาะฮาร์ดดิสก์)

คำพูดของท่านตานั้นเกินความคาดหมายของผมไปมาก

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวจัดการให้” ท่านพูดเนิบๆตามปกติของท่าน

ผมก็กราบขอบพระคุณท่านตามปกติ แต่ในสมองของผมนอกจากความรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของท่านแล้ว ยังมีเครื่องหมายคำถามผุดขึ้นเต็มไปหมด

ท่านตายังเมตตาบอกให้ไปจุดธูปบอกกล่าวแก่ปู่ใหญ่๑ แถมบอกด้วยว่าหากอยากได้คืนไวๆให้จุดธูป ๑๖ ดอก

เจ็ดวันหลังจากนั้น ว่าไปแล้วผมเกือบเลิกคิดถึงเรื่องกระเป๋าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กไปแล้ว ขณะที่พวกเราทุกคนกำลัง่วนอยู่กับคนไข้ในห้องตรวจที่คลินิกขอย ๑ ก็มีโทรศัพท์โทรเข้ามา ทว่าฟังเสียงไม่ได้ชัดเจน จับใจความได้คำหนึ่งคือ “คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ะ”

ที่แรกคิดว่ามีใครโทรมาสืบสวนเรื่องโน้ตบุ๊กที่หายเพิ่มเติมหรืออย่างไร จึงบอกไปว่าของผมหายไปกับกระเป๋าที่สนามบินสุวรรณภูมิเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

ความรู้สึกของทั้งสองฝ่ายไม่ค่อยปะติดปะต่อ เหมือนว่าต่างคนต่างพูดในมุมของตน

แต่เสียงสุดท้ายจากปลายสายนั้นชัดเจนมาก “เคาน์เตอร์ ในคลินิก...”

ที่จริง แรกได้ยินคำว่า “เคาน์เตอร์ในคลินิก” ผมว่าผมยังรู้สึกงงๆจับต้นชนปลายไม่ถูก

พอวางมือจากคนไข้ได้ ก็รีบรุดไปดูที่เคาน์เตอร์หน้าคลินิก

เครื่องหมายคำถามจำนวนมากในหัวของผมกลับมาอีกครั้งหนึ่ง คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กแสนคุ้นตาของผมมาวางเด่นอยู่บนเคาน์เตอร์นั่นเอง

เมื่อเปิดกระเป๋าตรวจดู ยกเงินเงินสดแล้วของทุกอย่างอยู่ครบแม้กระทั่งไม้แคะหู

ครั้นสอบถามคนไข้ที่นั่งรออยู่ในคลินิกดูก็พากันตอบว่า เห็นผู้ชายสวมหมวกกันน็อคเอาเข้ามาวางไว้แล้วรีบผลุนผลันออกจากคลินิกไป โดยไม่มีการพูดจาบอกกล่าวอะไรทั้งสิ้น

เย็นวันนั้นผมมากราบท่านตาอีกครั้ง หัวใจของผมพองโตผิดจากวันก่อนๆ คงเป็นด้วยความรู้สึที่ดีๆหลายอย่างระคนปนเปออยู่!

“เขาเลือกเอาเงินที่เราเสนอเป็นค่าฝีมือ(ในการฉก?) และชีวิตของเขา” ท่านตาบอกกับผม

ผมไม่กล้าคิดต่อว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้ายอดฝีมือท่านนั้นเลือกเอาโน้ตบุ๊กและอื่นๆไว้

ในที่สุดเมื่อตรวจตราเครื่องคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กคู่กายดูก็เป็นอันเบาใจและมีความสุขใจ

หน่วยความจำ (Memory) อันเป็นฐานข้อมูลสำคัญๆที่มีผลกับอาชีพของผมนั้นอย่างยิ่งก็ยังคงเก็บอยู่ครบถ้วนในฮาร์ดดิสก์ (Hard Disc) ในคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กจากนี้ไป หากในภายหน้า ฮาร์ดดิสก์ตันเรื่องที่ว่าจะต้องมีอันเสื่อมสูญไปอีกด้วยประการใดๆผมก็คงไม่เสียใจเสียตายอะไรอีกแล้ว เพราะผมมี**หน่วยความจำพิเศษ (Special Memory) ของผมที่มีถึงท่านตาอยู่แทนที่มานานแล้ว** เป็นหน่วยความทรงจำที่ผมขอเก็บไว้ใน**Heart Disc** คือหัวใจของผมเองไปตราบนานเท่านาน

เป็นอันขอจบบทความนี้ด้วยขอบตารื้นๆ รื่นด้วยความรักที่มีแต่ท่านตาของพวกเราทุกคน

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕
คลินิกขอย ๑
๒๒๐/๒-๓ สุขุมวิทขอย ๑
กท. ๑๐๑๑๐

๑ รูปหล่อหลวงปู่โลกเทพอุตร ฌ สำนักปฏิบัติธรรมที่แม่กลอง สมุทรสงคราม

รำลึกถึงหลวงตาอ้อย

ในโอกาสสมโภชมหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุ
จังหวัดขอนแก่น

“หลวงตาอ้อย” หรือในชื่อ “หม่ออ้อย” ที่พระอาจารย์वासกรี วัดสวนมอน เอ่ยถึงนั้น เป็นบุคคลที่คนจำนวนมากในประเทศไทย หลากอาชีพ หลายระดับ ผกาคัวเป็นลูกศิษย์และยอมรับนับถือโดยทั่วกัน เหตุที่คนมากมายศรัทธาและนับถือท่านตลอดมานั้นมีที่มาหลายประการ ลูกศิษย์จำนวนไม่น้อยเชื่อว่าท่านมีวิชาคมและหลายคนเคยได้พบเห็นผมเองครั้งหนึ่งเคยเดินตามหลังท่านในตอนเที่ยงวันหนึ่งไต่ย่นกระดาศหิขชูสองสามแผ่นให้ท่านเพื่อเซ็ดเหงื่อ ท่านก็เซ็ดเหงื่อไปและก็เดินไป แต่พอท่านขว้างกระดาศหิขชูที่ชุ่มเหงื่อแล้วลงตรงพื้นข้างหน้าผม ก็ปรากฏวากลายเป็นไฟลุกที่กระดาศจนเห็นเปลวไฟชัดเจน

เคยมีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่นับถือหลวงตาอ้อย ได้มอบ
พระสมเด็จงานพญาคองค์หนึ่งให้ผมและได้เล่าให้ฟัง
ว่า ท่านได้มาจากหลวงตาอ้อย ครั้งนั้นท่านได้ขอ
พระจากหลวงตาอ้อย หลวงตาอ้อยก็ยกมือขึ้นเหนือ
ศีรษะคว่ำเอาพระนางพญาตั้งกล่าวมาจากอากาศ
แล้วยื่นให้ท่าน ท่านที่เวลานั้นได้เก็บพระไว้บูชาอยู่
นานจนวันนั้นจึงคิดมอบให้ผมไว้บูชา

ผมได้รู้จักผู้คนที่เลื่อมใสศรัทธาหลวงตาอยู่มากพอสมควร ครั้งหนึ่งได้เจอหน้าเพื่อนสมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนเด็กๆที่ได้ไปหาหลวงตา เพื่อนคนนี้เป็นแพทย์และเคยรับตำแหน่งระดับคณบดีคณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผมถามว่ามาพบหลวงตาเรื่องอะไร เพื่อนผมบอกว่าพาลูกมาให้หลวงตาอยู่รักษา

จากการที่ได้ไปเยี่ยมเยือนหลวงตาอ้อยบ่อยครั้ง พบคนจากหลายภาคที่มาขอให้ท่านรักษาตัวให้หรือให้รักษาลูกเต้า ซึ่งเขาเหล่านั้นเป็นสารพัดโรคและหลวงตาอ้อยก็รับรักษาให้ทุกรายโดยไม่คิดเงินสักราย ท่านทำการรักษาตั้งแต่ให้พร ให้ยา ให้น้ำมันไปนวด หรือแม้กระทั่งฝังเข็มให้ ดังนั้นผมจึงสรุปได้ว่า ที่ผู้คนเลื่อมใสศรัทธาหลวงตาอ้อยมากก็เพราะความเป็นหมอและการมีเมตตาธรรมอันสูงส่งของท่านนั่นเอง

มหาเจดีย์รัตนະ จังหวัดขอนแก่น ที่ผู้มีจิตศรัทธา
บริจาคทรัพย์เพื่อสร้างขึ้นมาจนสำเร็จลุล่วงเป็นมหา
เจดีย์ที่สวยงามในววันนี้ เกิดขึ้นจากศรัทธาและ
ความมุ่งมั่นอันแรงกล้าของหลวงตาอ้อยเมื่อร่วม
๑๐ ปีที่แล้วมา หลังจากได้แบบจากสถาปนิก ท่านก็
บอกบุญไปยังผู้ที่รู้จักมักคุ้นและลูกศิษย์ลูกหาทั้ง
หลาย ตลอดเวลาที่กำลังก่อสร้างท่านก็ได้จัดทอด
กฐินสามัคคีทุกปี จนกระทั่งจังหวัดขอนแก่นบ้าน
เกิดของท่าน บังเกิดมีมหาเจดีย์ให้สาธุชนผู้เต็มไป
ด้วยจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนามาเยี่ยมชมและ
กราบไหว้บูชาไปชั่วกาลนาน

เสียดายที่ท่านหลวงตาอ้อยผู้ริเริ่ม ผู้ผลักดัน ผู้ที่ใส่
ความมุ่งมั่นศรัทธาทั้งปวงเข้าไปในการก่อสร้างมหา
รัตนเจดีย์แห่งนี้ ไม่ได้อยู่ประจักษ์ในวาระแห่งการ
สมโภชมหาเจดีย์ครั้งนี้ อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อมั่น
อย่างแรงกล้าว่า หลวงตาท่านรับรู้อยู่และคงยินดี
และปลาบปลื้มเช่นเดียวกับพี่น้องผู้มีจิตศรัทธาทั้ง
หลาย

ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและมหาบุญมหา
 บารมีที่ท่านได้บำเพ็ญไว้ดีแล้ว จงบันดาลบันดาลให้
 หลวงตาอ้อยท่าน ได้สัมฤทธิ์ในมหาปรรณาทัง
 ปวงที่ท่านได้ตั้งจิตมั่นไว้จงทกประการเทอญ

จากใจลูกศิษย์คนหนึ่งของหลวงตา

ผมได้มีโอกาสมาราบเป็นลูกศิษย์หลวงตาตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ หลวงตาเป็นคนมีเมตตาแก่ลูกศิษย์ทุกคน โดยเฉพาะกับผมแล้วผมรู้สึกได้ว่าหลวงตาได้ให้ความเมตตาปรานีเป็นอย่างมาก เมื่อต้นปี ๒๕๔๙ ผมได้รับอุบัติเหตุรถยนต์ชน ต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลชลบุรีเกือบ ๖ เดือน เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้วร่างกายยังไม่สมบูรณ์ดีดังเดิมต้องนั่งรถเข็น แต่เมื่อมาราบหลวงตาก็ได้รับกำลังใจจากหลวงตา รวมทั้งช่วยรักษาพยาบาล ช่วยหัดเดิน จนกระทั่งกลับมาเดินได้เหมือนเดิมอีกครั้ง ทุกครั้งที่มาราบหลวงตา หลวงตาจะแสดงความห่วงใยอย่างเห็นได้ชัด จนรู้สึกว่าความสุขในชีวิตที่เหลือส่วนหนึ่งก็คือการได้มาราบท่านอย่างสม่ำเสมอ นั่นเอง

แต่แล้วในที่สุด หลวงตาก็จากผมและลูกศิษย์ทุกคน
ไป ทำให้รู้สึกว้า

ช่วงเวลาที่ฉันมีโอกาสมากราบหลวงตาอย่างน้อยนัก
เมื่อเทียบกับความเมตตาที่หลวงตาให้แก่ผม ทุกครั้ง
ที่ระลึกถึงผมจะมากับรูปหลวงตาที่กุฏิจังหวัด
สมุทรสงครามหรือไปที่มหาวิทยาลัย วัดทุ่งเศรษฐี
จังหวัดขอนแก่น อันเป็นสัญลักษณ์ของหลวงตาที่ยัง
คงอยู่ และพยายามทำให้ใจได้ว่า หลวงตาไม่ได้
จากเหล่าลูกศิษย์ไปไหน แต่ยังคงอยู่ใกล้ๆ เรายังเอง

เคารพรักและอาลัย

พิทยา บุญชู

คุณลูก เพาว์เวลส์

(Mr. Luc Pauwels)

การค้นพบที่ยิ่งใหญ่

ผมชื่อลูก เพาว์เวลส์ เป็นชาวเบลเยียม อายุ ๖๒ ปี อาชีพนักธุรกิจ มาเมืองไทยครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. ๑๙๙๒ (พ.ศ.๒๕๓๕) ในอดีตที่ผ่านมาดำเนิชีวิตตามปกติจนกระทั่งมีปัญหาทางสุขภาพคือเป็นมะเร็งกระเพาะปัสสาวะจนต้องเข้ารับการผ่าตัดแบบเฉียดเป็นเฉียดตายรวม ๓ ครั้ง ความเจ็บป่วยทำให้หันมาใช้ชีวิตที่เรียบง่ายขึ้น แต่ปัญหาเรื่องโรคภัยก็ยังไม่ได้สิ้นสุดลง ต่อมามีคนรู้จักแนะนำให้มากราบหลวงตา โดยทั่วไปหากมีใครมาแนะนำแบบนี้จะตัดสินใจยาก เพราะเมืองไทยเป็นดินแดนของผู้มีบารมีหลายรูปหลายองค์หลายท่าน แต่เนื่องจากผมนั่งสมาธิเป็นประจำจึงใช้ญาณสัมผัสจนได้คำตอบกับตัวเองว่า การมากราบหลวงตาจะเป็นสิ่งที่ดีที่ประเสริฐ การจึงกลายเป็นว่าการได้พบหลวงตาเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่สำหรับผม

ผมมากราบหลวงตาครั้งแรกที่สำนักปฏิบัติธรรมที่แม่กลอง ความรู้สึกครั้งแรกที่เจอหลวงตาเหมือนรู้จักกันมานานแล้ว รู้จักกันมาหลายภพหลายชาติ ท่านมีเมตตาไถ่ถามอาการเจ็บป่วยของผมด้วยความ

ห่วงใย ท่านช่วยรักษาโรคให้ผมและมอบสมุนไพรมะขามเทศมาให้ ซึ่งต่อมาอาการก็ดีขึ้นตามลำดับ เมื่อมากราบหลวงตาในครั้งต่อๆมาผมได้ปวารณาตัวเข้าพราหมณ์ถือศีลด้วย เมื่อย้อนคิดถึงอดีตทำให้ระลึกถึงเหตุการณ์น่าประทับใจที่เกิดกับตัวผมเอง ครั้งหนึ่งที่แม่กลองผมได้ไปถือศีลและนั่งสมาธิอยู่ในศาลา ระหว่างนั้นหลวงตากำลังทำพิธีผำตัดรักษาคนป่วย(ด้วยอำนาจจิต) โดยใช้มีดหมอประจำตัวจากยามแดงของท่านจิ้มถ้ำที่หน้าอกของคนไข้ ความหวาดเสียวทำให้ผมพยายามไม่เหลือบตาแอบมองแม้จะอยากรู้อยากเห็นมากก็ตาม หลวงตาคงจะอ่านจิตผมออกจึงเรียกผมให้นั่งแทนที่คนไข้ซึ่งเพิ่งทำพิธีผำตัดเสร็จ ความรู้สึกของผมตอนนั้นคือกลัวมาก กลัวเจ็บกลัวเลือดไหล หลวงตาเห็นดังนั้นจึงยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ผมผืนหนึ่งและบอกให้รองที่หน้าอกจะได้ไม่เจ็บ ผมไม่ได้ทำตามคำสั่งหลวงตาในทันทีแต่กลับรับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นมาอย่างน้อยน้อมและยกขึ้นเช็ดหางตาทำทีว่ากำลังปาดน้ำตา หลวงตาหัวเราะขึ้นมาเสียงดังลั่น วินาทีนั้นผมรู้สึกได้เลยว่าหลวงตารักผม ส่วนมืดที่ท่านปกคลุมตัวผมนั้นรู้สึกได้ว่ามันปกคลุมไปจริงๆ คิดว่าต้องมีการโชกเลือดเสียแล้วแต่ก็ไม่มี ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผมเกิดความเชื่อมั่นเกิดความศรัทธาต่อหลวงตาอย่างแรงกล้า และที่สำคัญคือผมรู้สึกได้ว่าผมสื่อสารกับหลวงตาได้

เนื่องจากผมเป็นนักธุรกิจอยู่ต่างประเทศจึงมีธุระยุ่งอยู่ตลอดเวลา ทุกครั้งที่มากราบหลวงตาผมจะตัดพ้อกับหลวงตาว่าไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้มากราบอีก แต่เป็นที่อัศจรรย์ว่าผมสามารถสะสางงานที่ยุ่งเหยิงให้เสร็จได้อย่างรวดเร็วทุกครั้งที่ตั้งใจจะมากราบ ผมเชื่อว่าลูกศิษย์ทุกคนที่มีบุญผูกพันกับหลวงตา หลวงตาจะแผ่เมตตาให้ถึงโดยถ้วนทั่วหน้า

ผมเชื่อมั่นว่าไม่ใช่เหตุบังเอิญที่ได้มาเจอหลวงตาในชาตินี้ มีอยู่คราวหนึ่งและเป็นครั้งแรกที่หลวงตาบอกให้ผมมาร่วมในพิธีทางศาสนา(ทอดกฐิน)ที่วัดทุ่งเศรษฐี จังหวัดขอนแก่น ซึ่งผมไม่เคยไปมาก่อนและไม่รู้จักเส้นทางด้วย จึงเอ่ยปากถามหลวงตาว่าวัดตั้ง

อยู่ที่ไหน หลวงตาตอบกลับเพียงว่าแล้วจะรู้เอง เมื่อถึงเวลาผมจึงเดินทางไปขอนแก่นพร้อมกับเพื่อน โดยไม่รู้ว่าจะจุดหมายปลายทางอยู่ที่ใด และเราก็ไม่ได้ถามเส้นทางกับใครเลย ลองคิดดูสิว่าในจังหวัดขอนแก่นมีวัดอยู่มากมายเพียงใด อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เรากำลังขับรถมาตามทางหลวงเส้นหนึ่งนั่นเอง ผมได้มองขึ้นไปบนท้องฟ้ายามเย็นที่พระอาทิตย์กำลังจะตกดิน ผมเห็นแสงสว่างส่องเป็นลำลอดก้อนเมฆลงสู่พื้นเบื้องล่าง ผมบอกเพื่อนทันทีว่าให้ขับรถไปตามทิศที่แสงส่อง และผมก็พบวัดทุ่งเศรษฐีในที่สุด และในครั้งนั้นผมยังพบความจริงอันน่าอัศจรรย์ว่า วันและเดือนเกิดของผมตรงกับวันวางศิลาฤกษ์ของมณฑปองค์ปฐมที่ในวัดนั้นอีกด้วย อย่างไรก็ตามถ้าใครให้ผมไปวัดทุ่งเศรษฐีที่ขอนแก่นด้วยตัวเองอีกครั้งก็เชื่อได้ว่าเป็นอันต้องหลงอย่างแน่นอน

เพราะฉะนั้น ถ้าถามผมว่า ชีวิตจะเป็นอย่างไรหากไม่ได้พบหลวงตา ผมขอตอบว่าเป็นไปไม่ได้เลย เพราะหากผมไม่มีโอกาสกราบหลวงตาที่แทบเท้า(ทางกาย) ผมมั่นใจว่าจะได้กราบท่านในญาณสมาธิอย่างแน่นอน เฉกอย่างที่ทุกวันนี้ผมได้กราบท่านอยู่

มีบางครั้งที่ผมไม่สามารถสื่อสารกับหลวงตาได้ นั้นเป็นเพราะว่าหลวงตาปิดการสื่อสาร เนื่องจากในเวลานั้นท่านไม่ต้องการแบ่งเบาความทุกข์ให้ใคร ตรงกันข้ามหากลูกหลานมาระบายปัญหาหรือความทุกข์ให้ท่านฟัง ท่านยินดีและเปิดโอกาสเสมอ ในความคิดของผม หลวงตาเปรียบเสมือนพระโพธิสัตว์ (ผมเคยเรียกหลวงตาในครั้งแรกที่มากราบท่านว่า “ขร้อ๊โด้” ๒ ทั้งๆ ที่ผมไม่รู้ความหมาย) ผู้มากด้วยเมตตา ท่านสอนให้ผมมีความอดทนอดกลั้น ให้สงบในการทำงาน อย่าไขว่คว้าหรือวิ่งตามสิ่งต่างๆ สอนให้นั่งสมาธิ สอนให้พิจารณาอดีตชาติและปัจจุบันชาติ ท่านเตือนว่าอดีตชาติช่วยให้ตาสว่างเป็นบทเรียน แต่ก็อย่าหมกมุ่นกับอนาคตชาติที่ยังมาไม่ถึง จะทำให้ตาบอดมืดมน วิถีชีวิตของท่านเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลูกหลานลูกศิษย์ลูกหา

เมื่อได้ข่าวว่าหลวงตาละสังขารผมไม่ได้รู้สึกอะไร เพราะผมเชื่อว่าร่างเป็นเพียงสังขารภายนอกเท่านั้น แต่ความศรัทธาในองค์หลวงตาเป็นนิรันดร์

หลวงตายังมีสถานะอยู่ในมิติใดมิติหนึ่ง หากสื่อสารกับท่านได้.....ก็จะเข้าถึงท่านได้

๑) ที่ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

๒) รู้กันในวงจำกัดว่าหลวงตาเคยทำไอ้โต้เล็กๆแจกลูกหลานใกล้ชิด ท่านบอกว่า “ของขร้อ๊โด้” : ผู้เรียบเรียง

ปาไมวันจ ภู่นาวรัตน์

คิตฮอดหลวงตา

เจอกันครั้งแรก

เมื่อประมาณปี ๒๕๓๐ ข้าพเจ้าได้ย้ายมาปฏิบัติงานในเขตภาคอีสาน โดยมีพื้นที่ปฏิบัติงานในเขตจังหวัดขอนแก่น กาฬสินธุ์และมหาสารคาม ได้ยินจากปากผู้ปฏิบัติธรรมว่า ถ้าผ่านไปทางท่าพระ จังหวัดขอนแก่น อย่าลืมแวะวัดสวนหม่อนนะ มีพระสายปฏิบัติจากวัดถ้ำผาปู่ จังหวัดเลย มาอยู่ที่นี้วันหนึ่ง ข้าฯ ได้มีโอกาสแวะเข้าไปวัด เจอพระรูปหนึ่งกำลังเขียนเก้าอี้ลื้อเขียนให้พระชราอีกรูปหนึ่งนั่ง ท่านได้เอ่ยถามว่า โยมมาหาใคร มีธุระอะไรหรือเปล่า ข้าฯ ตอบไปว่า

“มากกราบท่านอาจารย์वासกรีครับ”

“อ้อ ถ้างั้นไปรอที่ศาลาก่อนเดี๋ยวก็คงมา”

สักครูใหญ่พระรูปนั้นก็กลับมาที่ศาลาพร้อมหลวงปู่ที่นั่งบนเก้าอี้ลื้อเขียน เมื่อข้าฯ ได้กราบเรียบร้อยแล้ว ท่านก็เอ่ยว่า

“เ้าว่ามา มีธุระอะไรหรือ”

จึงถึงบางอ้อ (หน้าแตก) ถ้ามโดนตรงตัวเลย ที่แท้ท่านก็คือ อาจารย์वासกรี กับหลวงปู่สานั่นเอง

หลังสนทนาไปได้พักใหญ่ ข้าฯ จะลากลับ ท่านอาจารย์वासกรีได้เอ่ยขึ้นว่า

“มีตาปะขาวคนหนึ่ง จิตเขาดีนะปกติจะมาวัดตอนบ่ายใกล้ๆเย็น บางวันก็อยู่สวดมนต์เย็นด้วย ถ้าโยมมีโอกาสมาอีกจะได้เจอกัน”

ข้าฯ รับปากจะมาก็อีก ต่อมาอีกสองสามวันก็ได้มีโอกาสเจอตาปะขาวคนที่ท่านอาจารย์वासกรีพูดถึง

“มาแล้วหรือ ข้ารอตั้งนาน”

นั่นคือประโยคแรกที่ข้าฯ เข้าไปถึงศาลาและเจอกับหลวงตาอ้อย และเป็นวันแรกที่ข้าฯ ได้พบกับหลวงตาอ้อยนั่นเอง

ตั้งแต่นั้นมา “ปาไม๊ ว่างวันไหน” หรือ “วันนี้ว่างไหม เอรธมารับอาจารย์वासกรีกับหลวงปู่สาและเข้าไปทำธุระหน่อย” นั้นจะเป็นประโยคที่ได้ยินบ่อยครั้ง บางครั้งหลวงตาจะถามเมื่อข้าฯ ได้แวะเข้าไปในวัด ซึ่งทำให้ข้าฯ ได้มีโอกาสทำบุญและได้กราบพ่อแม่ครูบาอาจารย์ต่างๆ ในท้องที่ภาคอีสาน

รักษาคณ

“ปาไม๊ว่างไหม เอ็งพาเข้าไปหายามารักษาคณหน่อยด้วยที่มีหมดแล้วเข้าปาไม๊ได้กลัวถูกจับวะ” เพราะมีคนแวะเวียนมาหาหลวงตาอ้อยที่วัดมากขึ้น เพื่อให้หลวงตารักษาโรคต่างๆ ทั้งที่ทราบสาเหตุและบางโรคหมอโรงพยาบาลบอกให้ทำใจ กลับบ้านเถอะ แต่หลวงตาก็รักษาให้ทุกคน บางคนต้องมาปฏิบัติถือศีลตามจำนวนวันที่หลวงตาคำหนด หรือให้ไปทำบุญแล้วแต่วิบากกรรมของแต่ละคน จึงทำให้ยาสมุนไพรบางตัวหมดต้องไปเอาในป่า ข้าฯ อีกนั้นแหละต้องเป็นสารถีพาไป เวลาเก็บตัวยาลหลวงตาจะสอนไปด้วย แต่ลูกศิษย์หัวดีคือบ่ค่อยจำเลยไม่ยอมเป็นหมอยาตามหลวงตา สาเหตุจริงๆ

เพราะหลวงตาอ้อยท่านมีเมตตามาก หนักเบาท่านก็รักษา เมื่อรักษาแล้วท่านต้องมารับกรรมแทนเขา (ท่านบอก) บางครั้งจะคุโทษมแก้ไปหลายปี บางทีก็อาเจียนเป็นเลือดหรือถ่ายเป็นเลือด ถึงแม้ท่านจะยกยามแดงหัวเสือให้ข้าฯแล้วบอกว่า

“ข้าจะยกให้หมดเลย เอ็งมาเป็นหมอแทนที่”

“บ่เอาครับ ไม๊ไหวละครับ รักษาแล้วต้องเป็นแบบนี้” ตอบแบบไม่ต้องคิดเลย

“เฮ้ยถ้าไม่ทำอย่างนี้แล้วเขาจะหายป่วยหรือ”

“จั้นโรคหรือวิบากกรรมที่ต้องรับแทน ตบผากไว้ข้างฝาหรือผากดินไม่ได้บ่หลวงตา”

“เฮ้ย ถ้าข้าทำได้ ข้าก็ไม่ต้องทนแบบนี้หรอก” พูดแล้วเหล่ตามองข้าฯยิ้มมุมปากนิดๆ

หลวงตาอ้อยท่านจะเมตตาต่อทุกคนที่เดือดร้อนที่มาขอความช่วยเหลือ แม้แต่บางคนถูกคุณไสยหรือถูกทำของไม่ดีใส่มาท่านก็ช่วยเหลือ เมื่อท่านนั่งพิจารณาดูแล้วด้วยท่าทางที่เห็นซินตา จะนั่งขัดสมาธิ ยกมือนับนิ้วไปมา

“ปาไม๊ วันนี้ว่างไหม”

“ทำไม่ครับ”

“มาช่วยหน่อย มีคนมาให้ช่วยเหลือ”

ลูกศิษย์บ่เอาไหนคนนี้ก็ต่อมาเป็นลูกมือหยิบนั้นทำนี้ให้ตามแต่หลวงตาจะบอก ไม่ได้เป็นหรือเก่งคาลาเวทมนต์อะไรหรอก หลวงตามักจะพูดอยู่เสมอยามเมื่อข้าฯ เกิดความสงสัยหรือคิดอะไรในใจว่าไอ้ที่เห็นนี้มันเป็นจริงเป็นไปได้อย่างไรหรือ

“ปาไม๊ จริงเหมือนไม่จริง ไม่จริงเหมือนจริงไว๊” โดนตักค่ออยู่เสมอ พร้อมอมยิ้มมุมปากนิดๆ ตามแบบของหลวงตา

สร้างพระหลวงปู่ดำ

ต่อมาท่านอาจารย์वासกรี จะสร้างพระพิมพ์หลวงปู่ดำ ตามรูปแบบพระพุทธรูปหลวงปู่ดำ ดังนั้นการสะสมมวลสารต่างๆที่จะนำมาสร้างพระ ข้าฯ ก็เป็นผู้หนึ่งได้มีส่วนร่วมพาหลวงตาอ้อยไปเอามวลสารในที่ต่างๆ หรือกับพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ที่ท่านเมตตา มอบมาให้

“ปาไม๊ ช่วงไหนว่าง จะพาไปถ้ำเพียงดิน ไปดูเหล็กไหลและหามวลสารในถ้ำมาทำพระด้วย”

“ได้ครับ”

“อาจารย์वासกรี และหลวงปู่สา ไปด้วยนะ”

ในวันนั้นปรากฏว่า กลายเป็นคณะใหญ่หลายคนที่ไม่ไปด้วย ซึ่งถ้าน้อยอยู่ที่บ้านหนองหิน อ.วังสะพุง จ.เลย

“ปาไม๊ สงสัยมาผิตทางวะ”

“ปาไม๊ ไปทางนี้สิ เอ๊ะ ทำไมมันตันอีก”

“ตาปะขาวเฝ้าถ้ำ มันลองของแล้ววะ”

นั่นเป็นเสียงบ่นหลวงตา เมื่อพวกเราเดินวกไปวนมาทั้งๆที่พื้นถ้ำก็ราบเรียบ อยู่ๆก็สุดทางตันเป็นผนังเรียบกั้นชะอย่างั้น หลังจากลองทลายเส้นทาง จนมาพบปล่องรูเล็กๆ ขนาดพอเอาตัวมุดไปได้ ท่านอาจารย์वासกรี ก็บอกลองมุดตัวเข้าไปในช่องนี้ดูปรากฏว่าข้างในเป็นโพรงขนาดใหญ่พอสมควร และมีหินงอกหินย้อยส่องแสงระยิบระยับ ล้อแสงไฟฉายแต่มีแห่งหนึ่งจะห้อยลงมาเหมือนงาช้าง หลวงตาอ้อยพูดว่า

“ปาไม๊ เอาอะไรมาบ้าง”

“เสียม ครับ”

“เอ้า สับเอาเขี้ยวอันนี้แหละมาทำเป็นมวลสารสร้างพระ”

ติงๆๆ สับลงไปยังไถก็ไม่หัก ท่านอาจารย์वासกรีกีบอกให้พวกที่ตามมารออยู่ข้างนอก ไม่ต้องเข้ามาให้นั่งลงและสวดอิติปิโสไปเรื่อยๆ ชินแสก็มาลัดเปลี่ยนข้าฯสับเอาข้าว ตึงๆๆไม่หัก หลวงตาเลยบอกถอยมา “ข้าเอง” ปัง ข้าวหักลงมาเลย ไม่ทันเห็นว่าหลวงตาใช้อะไรทุบ พอได้แล้วท่านอาจารย์वासกรี ก็บอกไปรีบกลับกันได้แล้ว พอเดินมาลัดหักหลวงตาบอกว่าจำทางได้แล้ว “ใครอยากเห็นเหล็กไหลให้ตามมา” ทุกคนอยากเห็นอยู่แล้ว มันเป็นอย่างไรมีเหมือนตำนาน ดิดูคนไทยหรือเปล่า พอเดินไปซั๊กหัก ทางแคบเข้าเป็นปากสามเหลี่ยม หลวงตากียกไม้เท้าไม้ไผ่ที่ถือไปด้วย ค้ำขวางผนังถ้ำด้านบนศีรษะ บอกทุกคนตามมา (เพราะบางคนก็ออกจากถ้ำไปกับอาจารย์वासกรี)

“ตรงผนังถ้ำนี้ ตรงที่ไฟฉายส่อง ดำๆ มันๆ นะเหล็กไหล”

“เข้าไปจับดูได้ แต่เข้าไปทีละคน”

“เป็นไงครับ” ข้าฯ ถามทุกคนที่เข้าไปและออกมาจะบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า “อือ เป็นบุญจังที่ได้เห็น เย็นๆ”

“เฮ้อ ป่าไม้ ตาแก่แล้ว เร็วๆ”

“หลวงตา ทำไมมันอุ่นๆ ไม่เย็นเลย”

“รีบออกมาข้าไม่ไหวแล้ว”

ข้าฯ รีบออกมาพร้อมมองเห็นไม้เท้าไม้ไผ่โค้งงอและเหนือท่มร่างหลวงตาอ้อยเลย พอพ้นออกมาจากปากถ้ำร่วมสมทบกับพวกที่ออกมาก่อนหน้านี้ เห็นหลวงปู่สา นั่งบนเก้าอี้รถเข็น หัวเราะฮึๆ ท่านอาจารย์वासกรีบอกว่า ปู่ฯไปหักข้าวยักษ์เขามาเขาเลยแกล้ง แถมลูกศิษย์คิดอยากได้เหล็กไหลเขาอีก เลยโดนเขาเอาไฟใส่ทั้งศิษย์และอาจารย์ เมื่อได้มวลสารพอสมควร ก็เริ่มบดและผสมเนื้อมวลสารคลุกให้เข้ากันแบบแม่พิมพ์ท่านอาจารย์वासกรีกีเอา

มาให้ ตกลงทุกเย็นต้องมาวัด เพื่อกดพิมพ์พระหลวงปู่คำ ร่วมกับแม่ชีและพระที่วัด องค์ไหนออกมาสวยหรือมีมวลสารมาเพิ่มพิเศษก็คัดเก็บแยกไว้ (ไม่มกเลย) อาจพูดได้ว่าพระรุ่นนี้ไม่ปลอม เพราะทำมากับมือเลย ซึ่งต่อมาระยะหลังๆ ถ้ามีคนมาขอหลวงปู่คำกับหลวงตา

“ป่าไม้ ขอพระหน่อย ของที่ข้าแจกหมดแล้ว”

“ยืมก็ได้ ป่าไม้ เดียวเอามาคืน”

แต่ไม่ได้คืนซักองค์ ท่านบอกว่า “เมตตาเขาเยอะให้เขาไปได้บุญนะเพราะเขาเดือดร้อน ที่ให้เขาไปเขาจะได้ดีขึ้น” ก็ต้องยอมจำนนเหตุผลของหลวงตาซึ่งท่านเมตตากับทุกคนจริงๆ

กำไลแดง

วันหนึ่งข้าฯ นั่งลงคุยกับหลวงตาที่ศาลาเห็นหลวงตากำลังถักเส้นไหมสีแดง ได้เอ่ยถามว่า

“หลวงตา ทำอะไรเหรอครับ”

“ข้าถักกำไลให้พวกนี้ ไปใส่ไว้กันคุณไสยหรือป้องกันตัว”

“แล้วใช้ยังไจละครับ ดีทุกทางป้”

“ใส่ไว้ในข้อมือ เวลาทำอะไรก็ลูบๆนึ้กถึงให้ข้าช่วยสิ”

แล้วหลวงตาเหล่ตามาพร้อมยิ้มนิดๆ

“เอ็งก็เอาไปใส่ดูสิ”

ต่อมาข้าฯ ก็ต้องไปซื้อเชือกฝ้ายรมเส้นเล็กมาแทนไหมญี่ปุ่น เพราะเมื่อถูกน้ำจะยืดและขาดง่ายขึ้นเอง เมื่อว่างก็จะมาช่วยท่านถักกำไลแดง เพื่อแจกจ่ายลูกศิษย์ซึ่งหลายท่านคงมีประสบการณ์จากกำไลแดงนี้ นี่ก็เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งซึ่งถ้าจะเอาเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่ข้าฯ ได้พบได้เห็นจากหลวงตายังมีอีกเยอะ

คิดฮอดหลวงตา

ต่อมาข้าฯ ต้องไปปฏิบัติงานในภาคเหนือ ทำให้ได้ห่างจากหลวงตาไป หลวงตาอ้อยท่านบอกว่าข้าจะไปอยู่แถวแม่กลองนะ จนวันหนึ่งก็ได้รับข่าวจากชินแสว่าหลวงตาไม่ค่อยสบาย ป่วยเพิ่งออกจากโรงพยาบาล มีที่ตรงไหนเจ็บๆ จะได้พาหลวงตาไปพักผ่อน ก็ได้บอกสถานที่ไปหลายแห่ง แต่หลวงตาที่ไม่ได้ไป เวลาต่อมา ข้าฯ ได้มีโอกาสแวะไปเยี่ยมหลวงตาที่แม่กลอง ก็เจอสองสามีภรรยา ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงปู่กฤษณ์ที่เชียงใหม่ กำลังนั่งสนทนากับหลวงตาอ้อยอยู่

“อ้าวพี่มาทำไม รู้จักหลวงตาอ้อยด้วยหรอ”

“ครับ”

สองสามีภรรยาบอกว่าได้ยินชื่อเสียงหลวงตา เลยมาหาเพื่อขออนุญาตพาหลวงปู่มารักษาอาการโรคหัวใจ ซึ่งข้าฯ ก็ทราบดีเพราะข้าฯ ก็เป็นลูกศิษย์เหมือนกัน

“ป่าไม้ เป็นพวกเดียวกันหรอ จันทามาเลย”

“เส้นป่าไม้ เส้นใหญ่ พามาเลยนะ”หลวงตาได้เอ่ยหลังจากได้ยินข้าฯสนทนากับสองสามีภรรยาคุณั้น

ทั้งๆ ที่หลวงตายังป่วยอยู่แต่ก็มีเมตตาที่จะช่วยรักษา เมื่อพาหลวงปู่มาให้หลวงตารักษาแล้ว (ขอข้ามรายละเอียดไปนะ) ข้าฯ ก็เข้าไปกราบลากลับเชียงใหม่

“ป่าไม้ เณรคำ สายเดียวกันพวกเดียวกัน”

“กลับไปนี่ก็หายแล้วข้าเย็บให้เจ็ดเข็ม ะยะนี้ระวังอย่าให้ยกของหนักนะ” ถ้าจะให้เล่าเรื่องเกี่ยวกับหลวงตาซึ่งมีอีกมากต้องเล่าเป็นวันยังไม่หมดเลย

หลังจากนั้นไม่นานมานัก ข้าฯ มาทำธุระอยู่กรุงเทพฯ ก็ได้รับโทรศัพท์จากท่านอาจารย์वासกรี “โยมอยู่ไหน”

“ผมอยู่กรุงเทพฯ ครับ”

“รีบไปเยี่ยมหลวงตาอ้อยที่โรงพยาบาล...ประเดี๋ยวมั่น”

“ครับ”

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล ก็พบอาซ้อ ชินแส หมอแม้ว อาจารย์ผ่อง อยู่หน้าห้อง

“ป่าไม้มาข้า หมอถอดเครื่องช่วยหายใจออกแล้วสักครึ่งชั่วโมงนี้เอง” เสียงชินแสบอก

อ้อ หลวงตาท่านได้จากพวกเราไปจริงๆหรือนี่ หมอแม้วเข้ามาบอกให้อาซ้อชุดแดงนี้ ไปช่วยเปลี่ยนให้หลวงตาหน่อย นั้นเป็นโอกาสสุดท้ายที่ลูกศิษย์คนนี้ได้มีโอกาสทำให้อาจารย์ของตนเอง แม้ท่านจะละสังขารไปแล้ว แต่ก็สถิตอยู่ในใจตลอดมา

กรรมใดที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินด้วยกาย วาจา ใจ จะรู้เท่าถึงการณั่ไม่รู้เท่าถึงการณั่ก็ดี จะเจตนาก็ดีไม่เจตนาก็ดี ขอให้หลวงตาอ้อยได้โปรดยกโทษให้กับลูกศิษย์คนนี้ด้วยเทอญ

ป่าไม้วันิจ

๑/๓/๒๕๕๕

คุณโสมเพ็ญ ขุทรานนท์

กาหลง

หลายปีก่อนดิฉันจับปลัดจับผลูไปกัมพูชาด้วยเหตุบังเอิญ เป็นความบังเอิญที่ทำให้ดิฉัน ต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเป็นเวลาร่วม ๒๐ ปี จำได้ว่าราว ๑๐ ปีหลังคราวหนึ่งกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดเมืองนอนจึงได้มีโอกาสไปกราบคารวะหลวงตาอ้อยที่แม่กลองเป็นครั้งแรก ครั้งนั้นยังจำได้ดี เพราะได้พบหลวงตาแต่ใจโพลไปนึกถึงหลวงน้ำ (พระสุปฏิปันโนที่ดิฉันเคารพนับถืออย่างสูงรูปหนึ่ง) ซึ่งมาจำวัดอยู่ในสำนักในช่วงเวลาเดียวกัน “ไปกราบหลวงน้ำไป ท่านอยู่โน่นแน่ะ” หลวงตาท่านเอ่ยปากเหมือนไล่แต่สีหน้าเมตตาของท่านนั้นเหมือนกวางมือเรียกดิฉัน ท่านล่องรู้ในใจเราว่าคิดอะไรอยู่ และนี่เป็นความประทับใจครั้งแรก

จากนั้นเป็นต้นมา เมื่อมีจังหวะกลับมาเยี่ยมบ้านที่เมืองไทย นื่องๆจะพาไปสำนักที่แม่กลอง ไปสวดมนต์บ้าง ไปร่วมพิธีกรรมต่างๆบ้าง ดิฉันซึ่งมีอุปนิสัยศรัทธาจิตสูงมักหลงครุบาอาจารย์ จึงแค่ระวังเฝ้าดูเฝ้าสังเกตการณ์หลวงตาอยู่ห่างๆ แต่ท่านก็มักจะร้องทักทุกครั้งที่เห็นดิฉันว่า “เขมรมาแล้ว”

นี่ก็เป็นความประทับใจครั้งต่อมา จากมุมมองของคนที่เรียกได้ว่าเป็น “คนตัวเล็กๆ” (แม้เชิงกายภาพไม่อาจเรียกเต็มปากได้ว่าเล็กก็ตาม) คนหนึ่ง หลวงตาช่างเมตตาและจดจำทุกคน แม้ว่าท่านจะมีลูกศิษย์ลูกหาที่ต้องการพบท่านมากเหลือเกิน ท่านก็ยังให้ความสำคัญกับคนทุกซ์ทุกคนโดยไม่เลือก

ปฏิบัติ จะเป็นผู้ใหญ่หรือชาวบ้านก็ศิษย์หลวงตาอ้อยเท่าเทียมกัน

หลวงตามีอารมณ์ขัน ครั้งหนึ่งน้องสาวกับน้องเขยไปปรารภกับหลวงตาว่า พี่สาวเป็นโสด นานไปเห็นจะไม่ใคร่ดี หลวงตาก็ยิ้มกริม สีหน้าท่านดูเหมือนนึกสนุก ท่านล้วงเอาใบไม้จากในย่ามแดงของท่านมาเสกเป่าแล้วยื่นให้ดิฉันบอกว่า “เอาไปใช้...ใบกาหลง” ด้วยความสัตย์จริงตอนที่รับมาดิฉันไม่ทันได้จับความเรื่องที่น้องสาวและน้องเขยตัวดีปรารภกับหลวงตาว่าอย่างไร มัวแต่คิดว่าท่านคงเสกอะไรให้เรื่องธุรกิจการงานที่ในเมืองเขมรของดิฉัน ไม่ได้เฉลียวใจในชื่อของใบไม้ด้วยซ้ำว่าทำไมต้องเป็น“ใบกาหลง”

ด้วยความเคารพศรัทธาในหลวงตา อุตส่าห์เอาใบกาหลงห่อผ้าแนบอกติดตัวไปไหนในเมืองเขมรตลอดเวลา สังเกตดูว่ากิจการงานที่ต้องประสานติดต่อกับผู้คน คุณจะคึกคัก ครึกครื้น คล่องแคล่ว ผิดไปจากแต่ก่อน มาเอะใจอีกที ก็ตอนที่พบว่าเรื่องคึกคักคล่องแคล่วที่พูดถึงข้างต้น ทำไปทำมาดูเหมือนจะมีนัยยะสัมพันธ์โอบเอื้อวไปมากับเรื่องชู้สาวเสียเกือบทุกเรื่อง ภายหลังมากราบสอบถามจากหลวงตาจึงทราบที่มาและความหมายของใบกาหลงที่ท่านมอบให้

“ไม่ไหวค่ะหลวงตา” ดิฉันต้องขอบอกลากับใบกาหลง ต้องรีบแก้ใบไม้มนต์เอาออกจากตัวไปเก็บใส่ลิ้นชักลือคกุญแจแน่นหนา ท่านยังแกล้งกระเซ้าคะยั้นคะยอให้อามาใช้ต่ออีกหน่อย “ไม่ไหวมั้งหลวงตา” ดิฉันตัดพ้อ “ก็พวกที่มาคอยพัวพันมีแต่พวกของมีตำหนิบ้าง ของชำรุดมือสองบ้าง พวกพ่อหม้ายเมียเปลอบ้าง ไม่เอาค่ะ ดิฉันกลัวตกนรก...” ดิฉันถอนหายใจ “แหม ถ้าเป็นหนุ่มๆ ดาร์ค ทอลล์ รวยๆ แอนด์แฮนด์ซั่ม ก๊วไปอย่าง” หลวงตาหัวเราะชอบใจเหมือนได้เล่นสนุกถูกใจ เวลาท่านผ่อนคลายมีความสุขเป็นอริยาบพที่ตรึงตาดิฉันเป็นที่สุด

ภายหลังต่อมา ออกจะประหลาดใจระคนสงสัยที่จู่ๆหลวงตาท่านปรารภให้นื่องๆมาเตือนให้ดิฉันกลับบ้าน คือให้กลับมาอยู่ที่เมืองไทยได้แล้ว คิดอยู่ในใจว่าช่างไม่เป็นเหตุเป็นผลเอาเสียเลย

ดิฉันจึงได้แต่ผัดวันประกันพรุ่ง อ่างโนน อ่างนี้ “กลับค่ะแต่ว่า.....” ไปเรื่อยๆ จนสุดท้ายท่านเลิกเตือน แต่สั่งว่าต้องกลับ! ในที่สุดดิฉันก็ใช้เวลานานเกินไป กลับมาไม่ทันวาระสุดท้ายของท่าน

ยังเป็นบุญที่ได้มีโอกาสแวะไปกราบท่านในช่วงท้ายๆตอนที่ท่านอยู่ที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ ครั้งนั้นแม้ดูเหมือนจะเป็นครั้งสุดท้ายในเชิงกายภาพ แต่ในใจของดิฉันไม่ใช่ท้ายที่สุดอย่างแน่นอน เพราะท้ายที่สุด ดิฉันก็เชื่อว่าหลวงตากียังอยู่กับเราเสมอ

ดิฉันเชื่อเช่นนี้ก็เพราะว่าได้ผ่านพ้นภาวะวิกฤติในเมืองเขมรหลายครั้งหลายคราโดยมีหลวงตาเป็นที่พึ่งเสมอกระทั่งกลับมาอยู่บ้านแล้ว หลวงตาท่านยังต้องมาเตือนในบางเรื่องที่ตนเองนั้นคือชะมัดเกือบจะเอาตัวไม่รอดหลายครั้งหลายครา สิ่งนี้เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของใครของมันแล้วแต่จะได้พบเจอ ยากจะเข้าใจแบบหาเหตุผลมาอธิบายได้ ครั้นพออธิบายไม่ได้ก็พาลว่าไม่มีเหตุผล

กว่าจะเข้าใจเรื่องที่ท่านเตือนแบบไม่มีเหตุผลว่าที่จริงก็มีเหตุ เป็นเหตุที่เหนือความรู้และการรับรู้ของเรา แล้วให้ผลที่ท่านรู้แต่ตัวเราไม่รู้ และไม่ควรรู้อย่างยิ่ง ในที่สุดดิฉันได้เรียนรู้ เรื่องหนึ่ง นั่นคือการได้รู้จักน้อมใจ รู้จักนบน้อมเคารพครุบาอาจารย์ด้วยความเชื่อมั่นศรัทธาอย่างแท้จริง

เพิ่งมานึกความหมายของใบกาหลงที่ท่านจำเพาะมอบให้ดิฉันคนเดียวได้ก็ในคราวเขียนบันทึกฉบับนี้เอง ในท่ามกลางลูกหลานทั้งหลายของหลวงตา ดิฉันก็คงเหมือนลูกนกกลูกกาที่หลงฝูงพรายพลัดพเนจรไปอยู่ห่างบ้านต่างถิ่นโดยตัวเดียวจริงๆ ท่านเพียรเรียกให้กลับมาอยู่เนืองๆดิฉันก็ดื้อดึงบายเปี่ยงมาโดยตลอด

“แต่ตอนนี้ป้อมกลับมาแล้วค่ะหลวงตา”

อยากจะพูดแบบนี้ต่อหน้าหลวงตาได้จริงๆ

ป้อมคงทำได้เพียงแค่ขอนุญาตรายงานตัวผ่านบันทึกนี้ถึงหลวงตาว่า

บัดนี้ “กาหลงผุง” ตัวนี้ ได้บินกลับคืนสู่รวงรังโดยถาวรตามบัญชาของหลวงตาแล้วนะค่ะ ที่สำคัญก็คือนอกจากรวงรังอันเป็นบ้านของป้อมเองในกรุงเทพฯแล้ว ในครั้งนี้ ป้อมยังจะมีรังเพิ่มขึ้นอีกถึงสองแห่งด้วย ก็คือรังที่สำนักแม่กลองแห่งหนึ่งกับที่วัดทุ่งเศรษฐีของหลวงตาที่ขอนแก่นอีกแห่งหนึ่งนั่นเองค่ะ

ป้อม

๒๘/๒/๒๕๕๕

คุณอนุค มาร์ชองด์

(Miss Anouk Nelly Isabelle Marchand)

พ่อ.....ที่ไม่เคยจากไปไหน

ดิฉันชื่อ อนุค มาร์ชองด์ เป็นชาวสวิตเซอร์แลนด์ อายุ ๕๔ ปี ๑ อาชีพนักธุรกิจ มาเมืองไทยครั้งแรกเมื่อ ๑๕ ปีก่อน ย้อนอดีตเมื่อตอนดิฉันอายุ ๑๘ ปี ได้เกิดอุบัติเหตุอย่างรุนแรงขณะขับรถจักรยานยนต์ที่สวิสฯ อาการปางตาย ตัวดิฉันเองก็รู้สึกว่าได้ตายไปแล้ว ตอนนั้นจำได้ว่าร่างกายเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วผ่านลำแสงบางอย่างไปสู่อีกสถานที่หนึ่งซึ่งเงียบและสงบมาก เป็นความรู้สึกที่ผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก ช่วงเวลาที่ขาดสตินั้นดิฉันรับรู้ตลอดเวลาว่าหมอพยายามช่วยชีวิตดิฉันอย่างไร ดิฉันเหมือนอยู่วงนอกมองมายังร่างของตัวเองบนเตียงคนไข้ ทันใดนั้นเองดิฉันก็ถูกคิดได้และบอกตัวเองว่าอายุเรายังน้อยมากยังตายไม่ได้ สติก็กลับคืนมาและลืมตาในทันที ดิฉันสูญเสียความทรงจำไปในช่วงสองสามเดือนแรกและต้องนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลนานถึงสองปีจึงเดินได้ แต่สิ่งที่ติดตัวมาด้วยอย่างถาวรหลังอุบัติเหตุคือ ญาณพิเศษที่บอกได้ว่าใครกำลังจะตายในไม่ช้ารวมถึงการมองเห็นวิญญาณเร่ร่อนต่างๆอีกด้วย

เมื่อเวลาผ่านไป ดิฉันอายุมากขึ้นก็เริ่มมีปัญหาสุขภาพ ร่างกายเป็นโรคมุมิแพ็สสารพัดอย่างวิกฤตต้องรักษาตัวกับแพทย์แผนปัจจุบันที่สวิสฯอยู่หลายปี (ดิฉันต้องผ่านการผ่าตัดกว่า๕๐ครั้งโดยไม่อาจวางยาสลบหรือยาชาได้เลยอันเป็นผลจากโรคมุมิแพ็ที่ว่า) จนภายหลังมีโอกาสดูทางมาเมืองไทยเพื่อรักษากับคุณหมอวิฑูรเมื่อราว ๕ ปีก่อน หลังการ

รักษาคุณหมอวิฑูรบอกกับดิฉันว่า มีบุคคลท่านหนึ่งชื่อหลวงตาอ้อยอยากพบดิฉันหลังจากคุณหมอได้เล่าเรื่องประสบการณ์หลังความตายของดิฉันให้ท่านฟัง ดิฉันรับปากไปว่าจะไปพบแม้จะไม่รู้ว่าท่านเป็นใครท่ามกลางเสียงทักท้วงของคนรอบข้าง

คุณหมอวิฑูรนัดให้ดิฉันเดินทางมายังสถานที่แห่งหนึ่งที่แม่กลอง สมุทรสงคราม ทันทิที่ประตูเปิดและดิฉันก้าวเท้าเข้าเขตสำนักปฏิบัติธรรม ดิฉันรู้สึกสุขใจเหมือนได้กลับบ้าน บนศาลามีบุคคลท่านหนึ่งกำลังนั่งอยู่และยิ้มแฉ่ง(บุคลิกที่คุ้นตาลูกศิษย์)เมื่อได้เห็นหน้าดิฉัน ท่านก็คือหลวงตาอ้อยนั่นเอง ท่านเมตตาดิฉันมากบอกให้ทำตามสบาย จะนั่งหรือเอนหลังก็ได้ อนุญาตกระทั่งให้สูบบุหรี่ซึ่งดิฉันก็แปลกใจว่าท่านช่างรู้ใจเราได้ ดิฉันบอกความรู้สึกในใจที่เกิดขึ้นโดยปัจจุบันทันด่วนกับท่านว่า ดิฉันเคยเป็นทหารสำคัญช่วยท่านรบมาในชาติก่อนๆ ท่านว่าดิฉันนั้นเคยเป็นขุนศึกมาหลายชาติ เป็นนักรบที่ดูมาก การรบราฆ่าฟันเป็นกรรมที่ทำให้ต้องมาเจ็บป่วยและเจ็บปวดในชาตินี้ แต่ความดีในการปกป้องผู้คนทำให้มีคนคอยช่วยเหลือดิฉัน ดิฉันกล่าวกับท่านว่ารู้สึกคุ้นเคยเหมือนเคยเจอท่านหลายครั้งในสถานที่อื่นๆนอกเมืองไทย เช่น เมื่อครั้งหนึ่งเคยเจอกับหมอผี (Shaman) ท่านหนึ่งที่แคมป์ชาวอินเดียนแดงในสหรัฐฯ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๗๔ (พ.ศ. ๒๕๑๗) หลวงตาอ้อยท่านพูดกับดิฉันว่า “ใช้เวลาไม่นานมากนะ กว่าจะมาเจอกันที่นี่”

หลวงตาสอบถามปัญหาของดิฉัน ดิฉันจึงเล่าความทุกข์ จากความสามารถพิเศษในการรับรู้ประสบการณ์หลังความตายให้ท่านฟัง เป็นความทุกข์ซึ่งหนักหนากว่าสุขภาพที่อ่อนแอของตัวดิฉันเองจนเทียบไม่ติด ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาดิฉันกลัดกลุ้มมากเมื่อพบผู้คนและเห็นความตายรอบพวกเขาอยู่ตรงหน้าโดยไม่สามารถช่วยเหลือได้ ไม่สามารถแม้แต่จะเตือนหรือปลอบใจ เพราะทุกคนคงคิดว่าดิฉันเป็นบ้า (เป็นความสามารถที่ชาวตะวันตกอย่างที่บ้านดิฉันไม่เข้าใจ ซึ่งหากเป็นสมัยก่อนคงต้องถูกเผาทั้งเป็นด้วยข้อหาว่าเป็นแม่มด) เกิด

คำถามมากมายกับตัวเองว่าทำไมๆจนรู้สึกเหนื่อยใจเหลือแสนและไม่มีคำตอบให้ ต้องรู้สึกเช่นนี้อยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลวงตาทดสอบดิฉันโดยให้พบกับฆราวาสสองคนซึ่งเป็นเด็กผู้ชายและสตรีวัยกลางคนกับภิกษุรูปหนึ่งซึ่งมารักษาตัวที่สำนักในขณะนั้น ดิฉันสามารถรับรู้ถึงความตายของทุกท่านที่ได้พบและเล่าให้หลวงตาฟัง หลวงตาจึงให้คิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากกรรม วิธีแก้ปัญหาคือให้เปลี่ยนตัวเองไม่ใช่เปลี่ยนคนอื่น หมายความว่าในอนาคตเมื่อเห็นนางบอกเหตุเช่นนี้อีกดิฉันต้องปรับใจตัวเองใหม่ว่าเป็นเรื่องของกรรม และเลิกกังวลว่ามีหน้าที่ต้องเตือน ซึ่งทำให้ดิฉันคลายใจในที่สุด แต่ท่านก็ยืนยันให้ดิฉันใช้ความสามารถพิเศษที่มีอยู่ช่วยรักษาผู้คนเพื่อเป็นการสร้างบุญต่อไป ซึ่งดิฉันก็ได้ปฏิบัติตามที่ท่านว่าไว้เท่าที่พอจะทำได้

ก่อนกลับหลวงตายังให้สมุนไพรามาต้มดื่มเพื่อรักษาสุขภาพทางกายของดิฉันอีกด้วย และกำชับให้กลับมารับยาอีก ในโอกาสต่อๆมาที่มาราบท่าน ท่านให้งดกินยาแผนปัจจุบันและเตือนว่ารังแต่จะทำให้สุขภาพแย่ลง ซึ่งต่อมาก็ได้ประจักษ์ว่าเป็นจริง นอกจากนั้นท่านยังได้ให้น้ำมันมาทาด้วย กาลเวลาได้พิสูจน์แล้วว่ายาของท่านทำให้อาการดิฉันดีขึ้นทานอาหารได้มากขึ้นกว่าในอดีต มีข้อสังเกตว่าหลวงตาจะไม่เคยบังคับให้ทำตาม แต่จะแนะนำและให้ตัดสินใจเอง ในการสนทนาบางครั้งหลวงตาจะเล่าอดีตชาติของดิฉันให้ฟังหลายเรื่อง และบางเรื่องเป็นเรื่องกรรมที่ส่งผลให้ชาตินี้เลือดของดิฉันเป็นพิษอย่างฉกรรจ์นั่นเอง

เมื่อมองดูจากภายนอกดิฉันเป็นฝรั่ง แต่ภายในใจดิฉันเป็นคนไทย แม้ดิฉันจะไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนาอย่างจริงจังแต่ดิฉันก็สนใจและนั่งภาวนาเป็นประจำเวลาที่ดิฉันอยู่บ้านที่สวิสฯหลวงตาก็ยังเมตตาดิฉันมาก หลายครั้งที่ท่านมาปรากฏให้สมาชิกในบ้านเห็นเพื่อสร้างแรงศรัทธา ดิฉันเชื่อว่าท่านคอยดูแลพวกเราอยู่ แม้แต่หลานที่ยังเด็กไม่รู้ประสีประสายังเคยเข้าไปบนบ้านแล้วถามดิฉันว่า คุณลุงชุดแดงนั้นเป็นใครนะ หรือสามีดิฉันเองก็ได้ประจักษ์ในหลาย

วาระและเกิดความศรัทธาในที่สุดเมื่อเห็นดิฉันหันมาสวดมนต์

ตัวดิฉันเองก็สื่อและรับรู้ถึงหลวงตา วันหนึ่งขณะที่ดิฉันกำลังนั่งอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ที่บ้าน เกิดความรู้สึกปวดหัวอย่างรุนแรงขึ้นมากกระทบหันเหมือนมีเลือดไหลท่วมในหัว ซึ่งอาการนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ดิฉันโทรหาสามีให้รีบมาพาไปโรงพยาบาล แต่แล้วกลับตัดสินใจนอนพักที่บ้านแทนเมื่อตื่นขึ้นรู้สึกสังหรณ์ใจบางอย่างจึงได้ส่งข้อความถึงคุณหมอวิฑูร คุณหมอจึงแจ้งข่าวว่าหลวงตาป่วยหนักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล คืบนั้นดิฉันสวดภาวนาให้ท่านทั้งคืน รุ่งเช้าจึงได้ข่าวว่าท่านละสังขารแล้วด้วยอาการเลือดคั่งในสมอง

แม้ว่าในทางโลกดิฉันจะได้เดินทางมาร่วมในพิธีของหลวงตาที่สำนักแม่กลอง เป็นการแสดงความกตัญญูต่อท่านเป็นครั้งสุดท้าย แต่ในใจของดิฉันแล้วท่านไม่เคยจากไปเลย ท่านยังคงอยู่ใกล้ๆเมื่อดิฉันคิดถึงและสื่อถึงท่าน ดิฉันคิดว่าท่านเปรียบเสมือนพ่อของดิฉัน พ่อสอนดิฉันว่าให้มีเมตตา มีมนุษยธรรม สอนให้มองดูและรู้จักตัวเอง ให้ทำสิ่งต่างๆด้วยใจด้วยจิตวิญญาณและด้วยศรัทธา อย่าคาดหวังอะไรแต่ทำให้เต็มที่ทำได้ดีที่สุด ยอมรับโลกแห่งความจริง ยอมรับทุกข์กรรมเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพ

สำหรับดิฉัน การละสังขารของหลวงตาไม่ใช่จุดจบ แต่เป็นจุดเริ่มต้น

๑ ที่ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

คุณไพโรจน์ วงศ์ไวยวรรณ

หลวงตาอ้อย.....อัศจรรย์แห่งชีวิตของผม

ผมโชคดีที่ได้มีโอกาสไปกราบเป็นลูกศิษย์หลวงตาอ้อยเมื่อประมาณ ๑๐ ปีที่แล้วโดยการแนะนำจากอาจารย์ผ่อง ครั้งแรกที่ผมได้พบกับหลวงตาท่านกล่าวกับผมว่า “นี่หรือเสียไพรซ์ (ท่านออกเสียงแบบนี้) ตัวจริงไม่เห็นอ้วนเหมือนที่ข้าเห็นในจอทีวี” ผมถึงกับงง! คิดในใจในขณะนั้นว่า ท่านเห็นจากจอทีวีช่องไหนหรือ! เพราะผมไม่เคยได้ออกทีวีเลย ผมจึงเรียนถามท่านว่า “ทีวีช่องไหนครับ” ท่านตอบว่า “ทีวีของข้าเอง” พร้อมกับทำท่าหงายฝ่ามือขวาขึ้นเพ่งมอง

เมื่อได้ทำพิธีกราบขอเป็นลูกศิษย์ท่านแล้ว ท่านก็บอกว่า “ต่อไปเอ็งจะเป็นกำลังสำคัญของข้า” ผมก็ยิ่งงงใหญ่ จึงเรียนถามท่านว่า “กำลังสำคัญอย่างไรครับ” ท่านก็ตอบว่า “เอาเถอะ ต่อไปในภายภาคหน้าก็รู้เอง” นับแต่นั้นเป็นต้นมาผมก็ได้รับฟังคำสั่งสอนในเชิงธรรมะจากท่าน รวมทั้งมีโอกาสรู้จักกับลูกศิษย์ของท่านซึ่งมีอยู่มากมาย ในบรรดาลูกศิษย์ของหลวงตานั่น ผมสามารถกล่าวได้ว่ามีครบเครื่องจริงๆ ทุกอาชีพที่มีในโลกนี้ เช่น ทหาร ตำรวจ แพทย์ พยาบาล ผู้พิพากษา ทนายความ ครู เกษกร สถาปนิก วิศวกร นักบัญชี พ่อค้า แม่ค้า ขาวนา ขาวไร่ ขาวสวน ขาวประมง หมอดู และอื่นๆ อีกมากมายทั่วประเทศ (ที่จริงก็มีชาวต่างชาติอีกหลายคนด้วย) ซึ่งจะเห็นได้จากผู้ที่มากราบท่านในวันที่ ๒๘ เมษายน ของทุกปี จะมีมากมายเป็นจำนวนถึงพันคนเลยทีเดียว

หลังจากกราบเป็นศิษย์หลวงตาท่านไม่นาน ลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่งได้กล่าวทำนายทายทักดวงชะตาชีวิตของผมว่าดวงกำลังจะร้าย เจ้ากรรมนายเวรตามมาทวงหนี้กรรมเก่าซึ่งเคยทำไว้ จะต้องชดใช้ด้วยการบวชพระและทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ ผมจึงไปกราบเรียนถามหลวงตาเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าผมจะต้องบวชใช้หนี้หรือ ท่านก็ตอบว่า “ใช่” เมื่อท่านทราบว่าผมไม่รู้จะไปบวชที่ไหน ท่านก็เมตตาบอกให้บวชที่แม่กลอง ไปทำพิธีบวชที่วัดปทุมคณาวาส แต่มาจำวัดอยู่ที่สำนักของหลวงตาเองซึ่งอยู่ใกล้ๆ กันแล้วท่านก็จัดการติดต่อกับทางวัดให้ผมได้บวชก่อนถึงวันบวช ๒ วันท่านให้ผมมาพักที่แม่กลองเพื่อทำขวัญนาค ท่านได้เมตตาปลงผมให้ผมด้วยตัวของท่านเอง และมีพระอาจารย์เปรา เจ้าอาวาสวัดป่าชลิตานุสรณ์ (หุบชะนี) เป็นผู้โกนหัวพร้อมทั้งเมตตาเป็นพระพี่เลี้ยงให้ในระหว่างบวช (ซึ่งผมเองไม่ได้ทราบมาก่อน)

รุ่งเช้าวันบวช หลวงตาก็กะเมตตาสั่งสอนแทบจะทุกเรื่อง เริ่มตั้งแต่วิธีการครองผ้า เมตตากระทั้งคาตสายรัดขุดนาคให้ ซึ่งผมรู้สึกปลื้มปิติเป็นอย่างมาก จนไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้ และก่อนจะเดินทางไปทำพิธีบวชที่วัด ท่านยังเมตตาเตือนด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เมตตามาก (หัวเราะนิดๆ) ว่า

“ตอนบวชเป็นพระ จะลูกจะนั่งต้องระมัดระวังอย่าให้‘ศีลแลบ’นะเสียไพรซ์”

รุ่งเช้าหลังวันบวช หลังจากกลับจากบิณฑบาตพร้อมพระอาจารย์เปรา ก็มานั่งฉันกันที่ศาลาไม้หลังเก่าหลวงตากล่าวกับผมว่า “โหงวเฮ้งดี พอจะเป็นเจ้าอาวาสได้” ทำเอาผมสะดุ้ง ได้แต่หัวเราะแหยๆ เท่านั้น

ระหว่างบวชท่านได้เมตตาพาผมไปไหว้พระที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาพร้อมกับคณะลูกศิษย์หลายท่าน ท่านให้ผมนั่งรถคันเดียวกับท่าน โดยนั่งอยู่เคียงข้างท่านเมื่อใกล้ถึงวัดที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ท่านยกฝ่าเท้าของท่านขึ้นมาให้ดูพร้อมกับบอกว่า

“มาอยุธยาที่ไรเกิดดวงจักรที่ฝ่าเท้าทุกที” ผมก็มองอย่างงงๆ เห็นรอยวงกลมรางๆ ที่ฝ่าเท้าของท่านจริงๆ

ท่านพาไปไหว้พระหลายวัดและคอยบอกให้ผมทำบุญในทุกที่ คอยบอกให้ผมตั้งจิตอุทิศผลบุญให้เจ้ากรรมนายเวรไปตลอดทางจนถึงวัดหน้าพระเมรุ (วัดเดียวที่ไม่ถูกพม่าทำลาย) ผมได้ถามท่านว่าทำไมพม่าถึงไม่ทำลายวัดนี้ ท่านก็ตอบว่า “จะทำลายได้อย่างไร ไม่เห็นเธอว่ามียักษ์คอยคุ้มครองอยู่รอบองค์พระตั้ง ๘ ตน พระ (หมายถึงผม) ไม่เห็นเธอ” ผมงง! (จะไปเห็นได้อย่างไร)

ตอนออกจากโบสถ์แล้วก็มาดูลอบๆบริเวณภายในวัด จนมาถึงแท่นหินแท่นหนึ่ง (น่าจะเป็นพระแท่นสำคัญอะไรสักอย่าง) ท่านก็ชี้ให้ดูแล้วบอกว่า “เมื่อก่อนข้านั่งอยู่บนแท่นนี้.... แล้วพระ (หมายถึงผม) นั่ง(ราบ)ที่พื้นข้างๆ ด้านขวา ลูกศิษย์อื่นๆ นั่งอยู่ข้างซ้ายบ้าง ข้างขวาบ้าง ข้างหลังบ้าง....” ลูกศิษย์ท่านอื่นๆ ที่ไปด้วยก็เลยพลอยซักถามกันใหญ่ ผมเลยถามท่านว่า “เมื่อก่อนนี้นานแค่ไหนครับ สักพันปีถึงไหมครับ” ท่านบอกว่า “ไม่ถึง ราวๆ ๒-๓ ร้อยปีก่อน” ลองนึกดูเองนะครับว่าจะอยู่ในสมัยอยุธยาตอนไหน?

หลังจากสักได้ไม่นาน ในคืนวันหนึ่ง ขณะนั่งสวดมนต์ด้วยหนังสือสวดมนต์เล่มแดงของสำนักแม่กลองอยู่ เกิดเหตุการณ์ผิดปกติ ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวของผมจู่ๆก็หยุดนิ่งลง ถัดมารู้สึกเหมือนมีใครเอาปืนมาจ่อหลัง ได้ยินเสียงปืนขึ้นนกแล้วลั่นไกยิง ขณะนั้นรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างยิงเข้าหลังทะลุออกข้างหน้า เหมือนถูกยิงด้วยปืนจริงๆ ผมแปลกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่แทนที่จะกลัวกลับมีสติ พูดเสียงดังออกมาว่า “หายกันแล้วนะ อโหสิกรรมให้ด้วยนะ” จากนั้นทุกอย่างรอบตัวก็กลับคืนสู่สภาวะปกติ แต่ความรู้สึกที่ว่าหลังและหน้าอกตรงบริเวณที่ถูกยิงมีกระสุนทะลุผ่านไปยังยังคงอยู่ เพียงแต่ไม่รู้สึกรู้ว่าเจ็บปวดแต่อย่างใด เป็นเรื่องแปลกมาก!!

ต่อมาไม่นานเหตุการณ์แปลกๆทำนองนี้ก็เกิดขึ้นอีก คืนหนึ่งก่อนเข้านอนทุกอย่างปกติเหมือนเช่นทุกคืน ไม่มีความผิดปกติของร่างกายแต่อย่างใด แต่ตอนตื่นขึ้นมาในเช้าวันรุ่งขึ้นปรากฏว่าเจ็บปวดที่ข้อเท้า ขนาดที่เดินไม่ได้ เจ็บมาก ที่ข้อเท้าปรากฏรอยขีดเลื้อยรอบข้อเท้า ราวกับว่าถูกโซ่ตรวนรัดข้อเท้าเป็นเวลานาน ต้องนอนพักอยู่ที่บ้าน ๒ วัน และต้องใช้ไม้เท้าช่วยพยุงตอนเดิน ซึ่งอาจารย์ผ่องถามผมตอนที่มาออฟฟิศว่า “ไปโดนอะไรมา” ผมยังตอบไปว่า “ไม่รู้ อยู่ดีๆก็เจ็บ” ทั้งได้ชี้รอยขีดเลื้อยให้อาจารย์ผ่องดู ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกมาก

หลวงตาท่านมาเฉลยให้ฟังหลังจากสึกออกมาแล้ว ไม่นานว่า ที่ท่านพาผมไปยุธยานั้น ก็เพื่อไปชดใช้หนี้กรรมให้กับเจ้ากรรมนายเวรของผมที่ยังอยู่แถวนั้น ซึ่งมีมากพอสมควร และพวกเขาก็ได้รับผลบุญที่ผมบวชและได้อุทิศให้ไปแล้ว ซึ่งเป็นที่พอใจแล้ว แต่ท่านยังกำชับต่อว่า “แต่เสียไพรซ์ต้องหมั่นทำบุญทำกุศลให้มากๆละ”

ผมเลยถึงบางอ้อว่า เหตุการณ์ประหลาดที่เกิดกับผมก็คงเนื่องมาจากกรรมเก่าที่ผมเคยทำไว้ โชคดีที่หลวงตาได้เมตตาแก้ทางให้ ผมรับเพียงแค่เศษกรรมเล็กน้อย ผมจึงเรียนท่านว่า อยากจะสร้างพระสักองค์หนึ่งควรสร้างพระอะไรดี ท่านก็เลยหยิบพระองค์หนึ่งหน้าตัก ๕ นิ้วส่งให้ดูแล้วบอกว่า “หล่อสร้างพระองค์นี้สิ” ผมเองไม่ทราบว่าเป็นพระอะไร แต่ก็ไปติดต่อโรงหล่อพระแถวบางกระบือ ถนนพระราม ๒ จึงทราบภายหลังว่า พระองค์นี้คือ ‘ไฉ่สิ่งเอี้ย’ (เทพเจ้าแห่งโชคลาภ, ท้าวสัมภล, ปางหนึ่งของท้าวเวสสุวรรณ-กุมาร) เมื่อสร้างพระสำเร็จแล้วหลวงตาได้นำพระมาประดิษฐานที่ศาลเทพเจ้าไฉ่สิ่งเอี้ย ที่สำนักของท่านที่แม่กลอง เป็นเทพเจ้าที่พวกเราเหล่าลูกศิษย์ได้ไปกราบไหว้ขอพร ขอโชคลาภเป็นประจำนั่นเอง

ต่อจากนั้นมาไม่นานท่านได้ปรารภกับผมว่า ท่านจะสร้างมหาเจดีย์ที่จังหวัดขอนแก่น สถาปนิกกำลังออกแบบอยู่ ผมก็ถามท่านว่าใหญ่ไหมครับงบประมาณคร่าวๆสักเท่าไร ท่านบอกว่า “มหาเจดีย์รัตนะ๑๐๐ล้าน” ผมก็ร้องโอ้โห ถามว่าหลวงตาจะเอาเงินที่ไหนมาสร้าง ท่านก็ว่า “เดี๋ยวก็มีเอง”

หลังจากแบบมหาเจดีย์เสร็จ ท่านก็ให้แบบผมมาคิดราคาค่าก่อสร้าง โดยให้คิดต้นทุนงานโครงสร้างอย่างเดียวก่อน ส่วนงานสถาปัตย์ยังไม่ต้องคิด เพราะกำลังพิจารณาอยู่ ผมก็คำนวณต้นทุนค่าก่อสร้างเฉพาะส่วนงานโครงสร้างออกมาได้ ๑๘.๑ ล้านบาท ก็เอารายละเอียดไปมอบให้ท่านไว้

อยู่มาคืนหนึ่งท่านได้โทรฯมาหาผมแล้วบอกว่า “จะให้สร้างมหาเจดีย์จะสร้างไหม.....แต่ข้ามีเงินอยู่ ๑๗ ล้านบาทนะ” ผมดีใจมาก ยิ่งกว่าประมูลงานพันล้านได้เสียอีก ถึงแม้ว่าการก่อสร้างมหาเจดีย์จะก่อสร้างยากกว่าอาคารทั่วไป แต่อารามกำลังดีใจจึงตอบท่านว่า “ผมรับทำครับหลวงตา ในงบ ๑๗ ล้านบาท ถ้าทำเสร็จแล้วเหลือเท่าไร ผมจะถวายเงินค่าก่อสร้างที่เหลือคืนหลวงตา ถ้าไม่พอผมจะออกที่เหลือเองครับ”

ผมจึงได้เป็นผู้ก่อสร้างมหาเจดีย์รัตนะที่วัดทุ่งเศรษฐี จังหวัดขอนแก่น จนขณะนี้(ขณะเขียน)เกือบจะแล้วเสร็จเต็มที่แล้ว

ในระหว่างการก่อสร้าง ครั้งหนึ่งผมถามถึงพระประธานในมหาเจดีย์ว่าท่านจะสร้างพระอะไร ท่านบอกว่า “หลวงปู่ดำ” ท่านชี้ไปที่หลวงปู่ดำที่ตั้งอยู่ในศาลาไม้หลังเก่าที่แม่กลอง ท่านบอกว่า “เอาแบบองค์นี้แหละ แต่ต้องให้แหลมสิ่งท้อออกแบบและตีราคาดู ถ้าขนาดหน้าตัก ๑๔๕ นิ้ว ราคาองค์ละเท่าไร.... แต่ข้าว่าหลายล้านอยู่นา ว่าแต่ข้าจะหาเงินที่ไหนมาสร้างละ” ผมจึงตอบไปว่าถ้าหลวงตามตตาผมขอรับเป็นเจ้าภาพเอง “จะได้ให้คุณพ่อคุณแม่และครอบครัวเป็นเจ้าภาพ” ท่านก็ตอบว่า “เอาสิ ข้าโมนาบุญกับเอ็งด้วยนะเสียไพรซ์” จากนั้นหลวงตาก็ก็นึกแหลมสิ่งท้อมาพบ แล้วบอกให้

ออกแบบและตีราคา แหลมสิ่งท้อก็เรียนกับท่านว่า ๒ ล้านบาท เมื่อผมทราบ ผมก็ตอบตกลงให้สร้างพระหลวงปู่ดำองค์ใหญ่ ในราคา ๒ ล้าน บาท

ในวันทำพิธีหล่อพระ ซึ่งทำการหล่อที่สำนักท่านที่แม่กลอง มีพระเถระมาร่วมในพิธีจำนวนมาก ได้อินลูกศิษย์ใกล้ชิดหลวงตาเล่าให้ฟังว่า ตอนรุ่งเช้าประมาณตีสี่ตีห้า ได้อินเสียงมโหรี และเสียงคล้ายๆเสียงยิงพลุ!! (แต่ใครจะมายิงพลุตอนตีสี่ ตีห้าละ) เมื่อเรียนถามหลวงตา ท่านบอกว่า “เทวดาข้างบนและข้างล่างเขามาร่วมโมนาบุญ”

เมื่อถึงเวลาทำพิธีหล่อพระ นอกจากจะมีผู้มีจิตศรัทธาได้นำเอาทองคำ เงิน นาก จำนวนมากมาร่วมหล่อแล้ว เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาธีรราชาร์ย (นิยม ฐานิสฺสโร) เจ้าอาวาสวัดชนะสงครามในขณะนั้น ยังได้ประทานทองมาร่วมหล่อในวันนั้นด้วย

ผมได้รับมอบหมายจากหลวงตาให้นำเอาทองคำ เงิน นาก ทั้งหมดไปใส่ในเบ้าหลอมตอนเททอง ซึ่งผมประมาณว่าน่าจะมากกว่า ๑ กิโลกรัม แต่มาทราบในภายหลังว่า หลวงตาได้นำทองของท่าน ไม่ทราบว่าก็กี่โลกรัม เป็นแท่งๆ หลายแท่งมาหลอมในเบ้าหลอมก่อนล่องหน้า ๑-๒ วันแล้ว

เมื่อการก่อสร้างงานโครงสร้างมหาเจดีย์ขึ้นไปถึงยอด ท่านก็ขอให้ครูบ่าน้อย (พระครูสาธุกิจจานันท์) ออกแบบและจัดสร้างฉัตร มีฉัตรประธาน ๑ องค์ และบริวารอีก ๑๒ องค์ ซึ่งหลวงตาท่านก็เมตตาให้ลูกศิษย์ของท่านร่วมทำบุญกันทั่วหน้า ภายหลังต่อมาท่านได้ อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ ขึ้นประดิษฐานบนยอดฉัตรประธาน(กลาง)องค์ใหญ่ที่ผมรับเป็นเจ้าภาพสร้าง ครั้นถึงวันยกฉัตร มีพระเถระมาร่วมในพิธีจำนวนมาก ในวันดังกล่าวท้องฟ้าแจ่มใส เมื่อถึงฤกษ์ยกฉัตร คุณพ่อของผมซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ได้สะกิดให้ดูท้องฟ้า ปรากฏว่าเกิดรุบวงจักรขึ้นกลางท้องฟ้า มีลักษณะเป็นหมู่เมฆมารวมตัวกันเป็นรูปวงจักรขนาดใหญ่เหมือนมหาเจดีย์ที่กำลังยกฉัตรอยู่ แปลกที่โดยรอบข้างวงจักรไม่มีเมฆอื่นๆเลย ท้องฟ้าใสมาก น้าอัครจริยใจเป็นอย่างยิ่ง ผมถึง

กับตะลึงต่อภาพที่ปรากฏ ที่สำคัญคือเมื่อติดตั้งยอดฉัตรแล้วเสร็จ ปันจันขนาดใหญ่ (Tower Crane) ที่ใช้ในการติดตั้งยอดฉัตร จู่ๆก็เกิดเสียขึ้นมาอย่างกะทันหัน ไม่สามารถหมุนข้ามมหาเจดีย์ได้ ภายหลังได้เรียกช่างซ่อมจากกรุงเทพฯให้เดินทางไปตรวจสอบแก้ไข ก็พบว่าไม่มีอะไรผิดปกติเสียหายเลย ปันจันสามารถใช้งานได้ตามปกติ จึงให้รีบรื้อถอนและส่งกลับกรุงเทพฯทันที ปรากฏการณ์ในครั้งนั้น คงบ่งชี้ให้เห็นว่า.....

‘มหาเจดีย์รัตนะที่หลวงตาอ้อยท่านให้สร้างขึ้นนั้น มีความศักดิ์สิทธิ์มากเพียงไร’

การก่อสร้างมหาเจดีย์รัตนะ ๑๐๐ ล้านนี้ ใช้งบก่อสร้างโครงสร้าง ๑๗ ล้านบาท งานสถาปัตย์, งานตกแต่ง, งานเชื่อมกันดินและอื่นๆ ใช้งบประมาณ ๓๘ ล้านบาท รวมแล้วเป็นเงิน ๕๕ ล้านบาท ซึ่งมหาเจดีย์รัตนะนี้แล้วเสร็จได้ ก็จากบารมีของหลวงตา ทั้งสิ้นช่วงท้ายๆก่อนเจดีย์แล้วเสร็จจนสมบูรณ์ประมาณ ๒-๓ ปี หลวงตาท่านก็ได้ละสังขาร นำความเศร้าโศกให้แก่ลูกศิษย์เป็นอย่างมาก ผมมาทราบภายหลังว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านต้องละสังขารทั้งๆที่ท่านยังแข็งแรง เนื่องจากท่านได้สละชีวิตของท่านเพื่อประเทศชาติ ที่สำคัญท่านได้สั่งไว้ว่า ให้ทำการก่อสร้างมหาเจดีย์ให้แล้วเสร็จ เพราะท่านต้องการสร้างถวายแด่ในหลวงและราชวงศ์จักรี จึงเป็นคำสั่งของหลวงตาที่พวกเราเหล่าลูกศิษย์ได้ตั้งใจทำเพื่อตอบแทนพระคุณหลวงตา ซึ่งท่านมีอย่างมากมายให้แก่ลูกศิษย์ทั้งปวง

ผมเสียายที่มีเวลาอยู่กับหลวงตาไม่มากนัก แต่ในช่วงเวลาอันสั้นนี้ ท่านได้สั่งสอนชี้แนะ ทำให้ชีวิตของผมเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก จากชีวิตที่เคยหลงระเริงในทางโลกกลับหันมาสู่ทางธรรมได้ ทำให้ผมมีสติไม่ประมาท มีhiriโอดตັปะ และที่สำคัญคือได้ร่วมสร้างบุญกุศลอย่างมากมายกับหลวงตา เหล่านี้คือความประทับใจของผมที่มีต่อหลวงตาอย่างแท้จริง

๑๐ มีนาคม ๒๕๕๕

คุณมานะ จิระนภากุล

โชคหลายชั้น ๑

‘มานะ จิระนภากุล’ เป็นกรรมการผู้จัดการ บริษัท พัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ระดับบนในจังหวัดสมุทรปราการ ๒ แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่เคยสนใจเรื่องพระเครื่องหรือเครื่องรางของขลังอะไร หากก็มักมีโชคได้รับ ‘ของดี’ มาอยู่เรื่อย

โชคครั้งแรกนั้นได้รับจากพ่อตา

“เป็นพระสมเด็จครับ ผมไม่แน่ใจว่าเป็นปี่อะไร คือผมดูพระไม่เป็น ได้ยินว่าเข้ามาประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๖ หรือ พ.ศ. ๒๕๐๘ ประมาณนั้นครับ”

“....พ่อตาให้ผมเป็นของขวัญวันแต่งงาน เป็นพระสมเด็จพิมพ์ใหญ่เล่มมาเสร็จ แต่ผมไม่ใช่คนแต่งตัวใส่สร้อยทอง คิดว่าไม่เข้ากับเรา เลยคิดว่าเก็บไว้กราบไหว้บูชาดีกว่า เพราะเราก็ไม่ได้อินกับเรื่องแบบนี้ครับ”

โชคของคุณมานะกับการได้เป็นเจ้าของพระสมเด็จไม่จบแค่องค์เดียว

“คือเดิมผมไม่ได้ใส่พระ แล้วก็มิครุบาอาจารย์ที่นับถืออยู่ เราเรียกท่านหลวงตา คือหลวงตาย่ามแดง แต่ท่านไม่ได้เป็นพระนะครับ ท่านนุ่งขาว หลังๆก็นุ่งแดงแล้วท่านถือศีล ๕ ครับ ตอนนั้นท่านเสียไปเกือบสามปีแล้ว....

.....ที่ผมไปรู้จักกับท่านก็คือ ประมาณเมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้วผมได้ไปกราบหลวงน้ำซึ่งเป็นน้ำของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง เสร็จแล้วหลวงน้ำก็ขึ้นไปให้ผู้ชายคนหนึ่งแล้วบอกว่า ให้กราบคนคนนี้ ข้างในท่านเป็นพระ เป็นฤๅษี ซึ่งก็คือหลวงตา

.....ผมเองไม่ได้เป็นคนที่ยึดกับศาสนามาก แล้วเริ่มต้นก็ดูจะออกไปทางแนวอิทธิฤทธิ์(หัวเราะ) แต่พอได้กราบและรู้จักกับหลวงตา ก็ได้รู้ว่าท่านเป็นคนที่มีเมตตา ใครเดือดร้อนท่านก็ช่วยเหลือ แล้วก็ชวนให้ทำบุญ

.....เวลาผมมีปัญหาอะไรไปหาท่าน ท่านก็ช่วยเหลือ แล้วพ่อบุญให้พระเราก็ทำสำเร็จ เราเลยติดนิสัยมีอะไรก็ไปหาท่าน

.....มีอยู่พักหนึ่งท่านแจกพระให้ลูกศิษย์คนสนิท ผมก็เลยได้มาองค์หนึ่ง เป็นองค์ที่ใส่กรอบธรรมดา ผมก็ไม่รู้ประวัติหรอกว่าท่านได้มาจากกรุไหน อะไรยังไง แล้วก็ไม่เคยเอาไปให้ใครดูด้วย !ตอนรับมาผมก็ไม่ได้คิดอะไร พวกลูกศิษย์ที่สนิทกันเขาก็พูดเรื่องพระสมเด็จกันเยอะ ผมก็นึกได้ว่าพ่อตาเคยให้พระสมเด็จมาองค์หนึ่ง แล้วผมเก็บไว้บนหิ้ง ผมเลยเอามาใส่”

จนเวลาผ่านไปหลายเดือนก็เกิดเรื่องแปลกขึ้น

“วันหนึ่งได้มานั่งคุยกับหลวงตา และกลุ่มลูกศิษย์ของท่าน ท่านก็ตะโกนมาจากข้างหลังว่า “เองห้อยพระอะไร” ผมก็ตอบว่า ห้อยพระสมเด็จจอยู่ ท่านนิ่งไปสักพักก็ถามว่าพระสมเด็จอะไร ผมกำลังจะบอกว่าเป็นแบบไหนยังตอบไม่เสร็จเลย หลวงตาท่านก็บอกเลย ทั้งๆที่ท่านยังไม่เห็นพระ บอกว่าเป็นรุ่นนี้ๆ ถูกหมดเลย แล้วบอกว่า...รุ่นพ่อตาให้”

“แต่ว่าองค์ที่ท่านให้ล่ะ ท่านบอกว่า “เตี้ยเอ็งให้.... ไปเปลี่ยนซะ”...

.....เหมือนกับว่าเราเคยเป็นลูกท่านมาก่อน ให้ผมไปเปลี่ยนใส่องค์นั้นแทน จะได้มีพระของพ่ออยู่กับตัว”

จากวันนั้นมาคุณมานะได้เก็บรักษาและบูชาพระสมเด็จทั้งสององค์อย่างดี

และถือเป็นเครื่องนำโชคและสิ่งดีๆมาสู่ชีวิตด้วย

๑ คัดลอก/ปรับ บทความ มาจากนิตยสารพลอยแถมเพชร รายปักษ์ ฉบับ ๒๐ เลขที่ ๔๗๓ ตุลาคม ๒๐๑๑ บทความ : ให้ด้วยรัก

๒ บริษัท น้อมบุญ จำกัด / โครงการเลอ เน็กซ์ตร์รา ศรีนครินทร์ ฯลฯ

อาจารย์สุชา สนธิ์

น้ำตา “อีการ์ตูน”

ความประทับใจที่ข้าพเจ้ามีต่อหลวงตาอ้อยมีมากมายเหลือเกิน หลวงตาท่านเปี่ยมล้นด้วยเมตตาต่อลูกศิษย์ทุกคน หนึ่งในนั้นคือตัวข้าพเจ้าเอง มีอยู่วันหนึ่งหลวงตาเรียกข้าพเจ้าไปพบและมอบปลาทูขนาดใหญ่มาให้ที่ลูกศิษย์คนหนึ่งนำมาถวายท่าน ท่านยกปลาใหญ่ทั้งหมดให้แก่ข้าพเจ้า และพูดกับข้าพเจ้าว่า

“อีการ์ตูน เอ็งเก็บไว้กิน เวลาเอ็งไม่มีอะไรจะกินจะได้ไม่ต้องกินข้าวกับน้ำปลาอีก ...

..... เอ็งเป็นศิษย์ข้า ข้าไม่ปล่อยให้เอ็งอดหรอกนะ”

ข้าพเจ้ารู้สึกอึ้งไปพักหนึ่ง พูดกับตัวเองในใจว่า ท่านตารู้ได้อย่างไรว่าเรากินข้าวกับน้ำปลา ข้าพเจ้าไม่เคยปรึกษากับใครๆเลย ไม่มีใครรู้ แต่ท่านตาจับใจทุกเรื่องช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งจริงหนอ เรื่องบางอย่างอาจมองดูเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่สำหรับท่านตาแล้วท่านเอาใจใส่โดยที่เราคาดไม่ถึงเสมอ และแล้วความซาบซึ้งที่ได้รับความเมตตาจากท่านทำให้ข้าพเจ้ากลืนน้ำตาไม่อยู่ มันเป็นน้ำตาแห่งความปลาบปลื้มปีติยินดีในความเมตตาที่ท่านมีให้แก่ข้าพเจ้า

นอกจากนี้ยังมีคำพูดคำสอนหลายอย่างที่ท่านสอนข้าพเจ้า เนื่องจากข้าพเจ้าชอบถามเรื่องราวในการปฏิบัติธรรมแต่ไม่ค่อยชอบฝึกฝน ท่านได้สอนข้าพเจ้าว่า

“อีการ์ตูน เอ็งอย่ามัวแต่ถามหรือเอาแต่สงสัย ถ้าเอ็งอยากรู้ อยากเห็นเรื่องราวอะไร เอ็งก็ต้องรับ

เจริญสติมันฝึกปฏิบัติภาวนาให้มากๆ แล้วเอ็งจะได้คำตอบทุกอย่างตามที่เอ็งสงสัยใคร่รู้

..... รับแรงปฏิบัติเร็วเข้า เวลาในโลกมนุษย์เหลือน้อยอย่ามัวลุ่มหลงในอบาย ใครทำอะไรได้ ของอย่างนี้ทำแทนกันไม่ได้นะเอ็ง จะทำอะไรต้องมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาอะเอ็ง ฝึกไปเรื่อยๆ อย่าเอาแต่ถามเข้าใจไหมเอ็ง”

“สาธุ เข้าใจเจ้าคะ” ดิฉันตอบท่านด้วยประโยคมาตรฐานแบบอัตโนมัติ

เรื่องราวที่ข้าพเจ้านำมาเล่าสู่กันฟังเป็นเพียงเรื่องราวอันน้อยนิด แต่มีค่ามหาศาลต่อการจดจำและระลึกสำนึกในบุญคุณของท่านตลอดชั่วชีวิตของข้าพเจ้า นับว่าเป็นบุญของข้าพเจ้าที่มีโอกาสได้เป็นลูกศิษย์หลวงตา

ท่านตาเจ้าขา.....สิ่งใดที่ลูกศิษย์ได้จาบจ้วงล่วงเกินต่อหลวงตาทั้งในอดีตชาติและในปัจจุบันชาติ ขอหลวงตาโปรดอดโทษขอโหสิกรรมให้ลูกศิษย์ด้วยนะเจ้าคะ

กราบมนัสการหลวงตาด้วยความเคารพอย่างสูงสุด

“อีการ์ตูน”
ศิษย์เจ้าปัญหาของหลวงตาเจ้าคะ
๒๘/๒/๒๕๕๕

แนวคิดในการออกแบบผังมหารัตนเจดีย์

องค์มหาเจดีย์ ซึ่งสื่อความหมายของ “พุทธภาวะ” ตั้งอยู่ท่ามกลางบึงน้ำล้อมรอบ ๔ ทิศ ที่เปรียบว่าเป็นโอฆสงสารอันสัตว์ทั้งหลายเวียนว่ายตายเกิดอยู่

๑. ยอดดอกบัวตูม รูปแบบปลียอดของพระมหาเจดีย์ออกแบบเป็นรูปดอกบัวตูม เป็นส่วนที่สื่อถึงพุทธภาวะ หมายความว่า ดอกบัวแห่งความรู้แจ้งนี้ งอกขึ้นมาจากบึงน้ำแห่งวัฏสงสาร เติบโตขึ้นเพื่อที่จะแบ่งบานสู่เบื้องบนคือพระนิพพาน ในที่สุด

๒. ขนาด รูปแบบ และความหมาย ขนาดของเจดีย์ ความกว้าง x ยาว x สูง = ๔๕x๔๕x๔๕ เมตร ซึ่งตัวเลข ๔๕ นี้เท่ากับจำนวนปีที่พระศาสดาทรงประกาศพระศาสนา

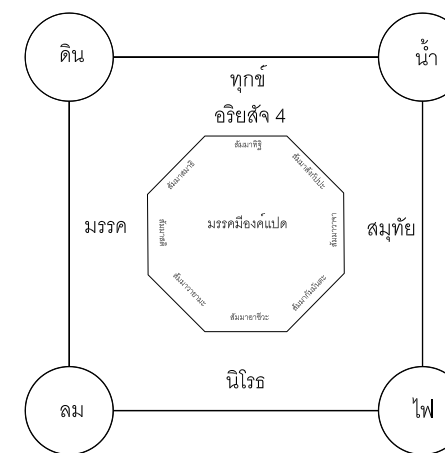
ทางเลขศาสตร์นั้นเมื่อนำตัวเลข ๔+๕ จะได้ เลข ๙ ซึ่งคติของคนไทยถือเป็นเลขมงคล หมายถึงพระมหาเจดีย์สร้างถวายรัชกาลที่ ๙ แห่งราชวงศ์จักรี และเสียง ๙ ยังพ้องเสียงกับคำว่า “ก้าว” คือความก้าวหน้าอีกด้วย

และหากนำตัวเลข ๔๕ ซึ่งเป็นเลขความกว้าง ยาว และสูงของพระเจดีย์ คูณกัน ๓ ครั้งจะได้ตัวเลขเบื้องต้น ๙๑,๑๒๕ แล้วรวมทุกหลักอีกครั้งไปเรื่อยๆ ท้ายสุดจะได้เลขสุดท้ายคือ เลข ๙ เช่นกัน

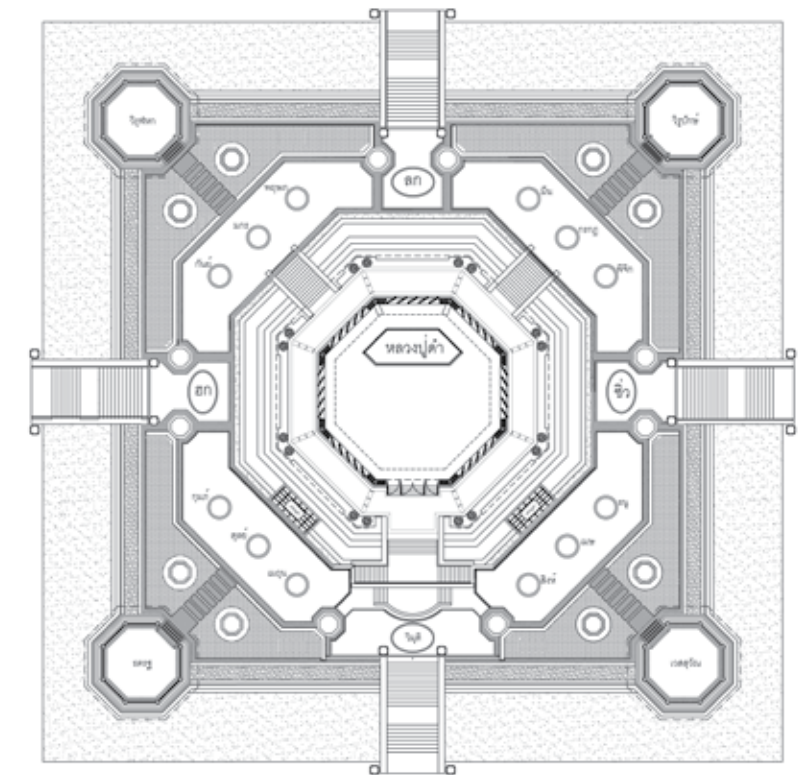
ฐานชั้นที่ ๑ (ฐานทักษิณ) เป็นรูปสี่เหลี่ยมแทนอริยสัจสี่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อันเป็นอุดมสังฆธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบและนำมาเผยแผ่แสดงให้แก่สัตว์ทั้งหลาย

ส่วนเจดีย์ทิศทั้งสี่แทนมหาภูตรูป ๔ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ อันเป็นธาตุองค์ประกอบพื้นฐานของโลก

ฐานชั้นที่ ๒ คือส่วนประดิษฐานพระประธาน เป็นรูป ๘ เหลี่ยม หมายถึงมรรคมงคล ๘ ทางสายกลาง ทางสายตรงอันเป็นแนวปฏิบัติเพื่อเข้าสู่พระนิพพาน

มหาภูตรูป ๔

บทที่ ๔ แนวคิดและรหัสนัยในงานสถาปัตยกรรม
และงานตกแต่งมหารัตนเจดีย์

การออกแบบองค์ประกอบของผั้วแต่ละล้วนพร้อมความหมาย

๑. ท้าวจตุโลกบาล

ที่มุมทั้ง ๔ ของฐานทักษิณามีวิหารเจดีย์ประจำทิศตั้งอยู่เพื่อเป็นที่สถิตของเทวรูปแทนองค์ท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ เทวราชผู้ดูแลมนุษย์ พืชผักโลก และพระพุทธศาสนา ซึ่งในที่นี้มีองค์พระมหาเจดีย์เป็นสัญลักษณ์ ทั้งนี้แต่ละทิศมีความหมายดังนี้

ทิศใต้ – ธาตุดิน เป็นที่สถิตของท้าววิรุฬหก จ้าวแห่งกัมภีร์ จ้าวแห่งปฐพีและจตุบาท(สัตว์บก)

◀ **ทิศเหนือ** – ธาตุไฟ เป็นที่สถิตของท้าวเวสสุวัณ หรือท้าวกุเธร จ้าวแห่งจิตวิญญาณและโชคลาภ ท่านท้าว นับเป็นอธิบดีในหมู่จตุโลกบาลทั้ง ๔

ทิศตะวันออก – ธาตุลม เป็นที่สถิตของท้าวธตรฐ จ้าวแห่งคนธรรพ์ จ้าวแห่งเวหาและทวิบาท (สัตว์ปีก)

ทิศตะวันตก – ธาตุน้ำ เป็นที่สถิตของท้าววิรูปักษ์ จ้าวแห่งนาค จ้าวแห่งห้วงน้ำแดนบาดาลและอปาติกะ (สัตว์ไม่มีเท้า สัตว์น้ำ สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำและสัตว์เลื้อยคลาน)

๒. สัญลักษณ์มงคล ฮก ลก ซิ่ว

บนพื้นลานประทักษิณตรงกับแนวบ้นไต่ทั้ง ๔ ด้าน มีรูปภาพมงคลตามคติอย่างชาวจีนเป็นรูปกระเบื้องเคลือบโมเสคประดับอยู่ทั้ง ๔ ทิศดังนี้

ทิศใต้ สัญลักษณ์ ฮก หมายถึงวาสนาบารมี โดยใช้ดอกโบตั๋นและค้างคาวเป็นเครื่องหมาย ดอกโบตั๋น (peony) นั้นเป็นดอกไม้ขนาดใหญ่มีความงดงามสวยสง่าหลากสี ทั้งมีกลิ่นหอม ชาวจีนนับถือว่าเป็นราชาแห่งดอกไม้ทั้งปวง ส่วนค้างคาวนั้นก็เชื่อกันว่าเป็นสัตว์ปีกบินสูง ไม่พบว่าจะลงมาเหยียบพื้นแผ่นดินให้เห็น หมายถึงอำนาจวาสนาที่รุ่งแต่จะทะยานสูงขึ้นไปไม่มีวันตกต่ำเสื่อมถอยลงได้

ทิศตะวันตก สัญลักษณ์ ลก หมายถึงโชคลาภและความร่ำรวย โดยใช้ดอกเบญจมาศและกวางดาวเป็นเครื่องหมาย ดอกเบญจมาศนั้นมีสีเหลืองสดประกอบด้วยกลีบดอกเรียวยาวจำนวนมาก เปรียบว่าเป็นดั่งแห่งทองคำจำนวนมหาศาล ส่วนลายจุดขาวๆที่ประพริบอยู่บนตัวกวางดาวนั้นก็ชวนให้นึกว่าเป็นเงินจันรูปร่างกลมๆที่เรียกว่าเงิน “ฮั๊แปะ” จำนวนมากมายเกินจะคณาได้เช่นกัน

ทิศเหนือ สัญลักษณ์ ซิ่ว หมายถึงสุขภาพแข็งแรงและอายุยืน ใช้ดอกเหมย(ดอกท้อ)และนกกระเรียนเป็นเครื่องหมาย ผลท่อนั้นชาวจีนเชื่อว่าเป็นยาอายุวัฒนะของเหล่าเซียน(นักพรตผู้วิเศษ) ส่วนนกกระเรียนก็เป็นนกใหญ่สวยงามอยู่กันเป็นคู่ รักเดียวใจเดียว และมีอายุยืนยาว

ทิศตะวันออก สัญลักษณ์ ภูมิ ภูมิ หมายถึงสัตว์ทั้งหลาย ใช้รูปดอกบัวบานนานาพันธุ์ หลากขนาดและสีสรรพ์ สื่อความหมายถึงภูมิคือความรู้แจ้งอันเป็นสมบัติอันพึงเข้าถึงได้ของบุคคลทุกหมู่เหล่าไม่มีเดียดฉันท์ด้วยเพศ วัย หรือชั้นวรรณะ อยู่ที่ท่านจะตั้งความปรารถนาและพากเพียรกระทำเอาได้ทุกผู้ทุกนาม

สาธุชนบางพวกนิยมปรารถนาเอามงคลแลความสำเร็จอย่างความหมาย ฮก ลก ซิ่ว หรือ ภูมิติดผลอย่างใด ก็นิยมว่าขึ้น(และลง)ทางบันไดตามทิศนั้น

เพื่อมาราบและอธิษฐานจิตเอากับพระพุทธรูปหลวงปู่ดำในพระมหาเจดีย์ และบอกกล่าวฝากเหล่าท้าวมหาราชิกาทั้งหลายที่ประจำตามเจดีย์ทิศ มีท้าวเวสสุวัณเป็นอาทิด้วย

๓. จักรราศี

ระหว่างสัญลักษณ์ภาพ ฮก ลก ซิ่ว จะมีรูปจักรราศีทั้ง ๑๒ (มกรา-ธนู) ซึ่งทำด้วยโมเสคหินประดับแทรกอยู่ สัญลักษณ์จักรราศีนี้เป็นสัญลักษณ์แทนปวงชนทุกหมู่เหล่าผู้มาบูชาที่พระมหาเจดีย์แห่งนี้ และบุคคลทุกผู้นั้นย่อมไม่มีเว้นต้องถือกำเนิดภายใต้จักรราศี(กลุ่มดาว)ใดราศีหนึ่งใน ๑๒ ราศีนั้นนั่นเอง

ภาพจักรราศีนี้จะจัดเป็นกลุ่มตามกลุ่มธาตุ ๔ (มหาธาตุรูป) ตามแต่ที่ตนสังกัดอยู่ มิได้ลำดับตามจักรดารา โดยแสดงภาพอยู่เบื้องหน้าท้าวมหาราชองค์ที่เป็นตัวแทนแม่ธาตุนั้น สรุปลได้ตามตารางดังนี้

มหาธาตุรูป (ธาตุ) ๔	จักรราศี ๑๒	ทิศ ๔	ท้าวมหาราช ๔
ไฟ	ธนู เมษ สิงห์	เหนือ	ท้าวเวสสุวัณ
ดิน	พฤษภ มกร กันย์	ใต้	ท้าววิรุฬหก
ลม	กุมภ์ ตุลย์ เมถุน	ตะวันออก	ท้าวธตรัฐ
น้ำ	มีน กรกฎ พิจิก	ตะวันตก	ท้าววิรูปักษ์

๔. องค์พระเจดีย์

ณ จุดกึ่งกลางของฐานประทักษิณเป็นตำแหน่งที่ตั้งองค์พระเจดีย์

องค์พระเจดีย์ออกแบบให้เป็นวิหารเจดีย์ลักษณะเป็นคัมภีร์ชัย (Chamber) คือเป็นห้องโถงโล่งทรงระฆังคว่ำ เป็นที่ประดิษฐานพระประธาน คือ พระนิลวรรณสีโลทรพยุคม (หลวงปู่เจ้าพระองค์ดำ) หรือที่เรียกเป็นสามัญว่า “หลวงปู่ดำ”

หลวงปู่ดำเป็นพระพุทธรูปสำริดทรงเครื่องจักรพรรดิหน้าตักกว้าง ๑๔๕ นิ้ว หรือ ๓.๖๓ เมตรองค์พระเป็นสีดำ (นิลวรรณ) เครื่องทรงปิดทองประดับด้วยอัญมณีสีต่างๆ

ภายในองค์เจดีย์อันเป็นห้องโถงนี้ ใช้เป็นสถานที่ให้ประชาชนเข้าไปสักการะพระพุทธรูปและประกอบศาสนพิธีต่างๆ

๔.๑ ประตูใหญ่ทางเข้าองค์เจดีย์ เป็นบานไม้มะค่าแผ่นใหญ่ ประดับภาพปูนเงินรูป ๑๒ นักษัตร ช่องแสงส่วนบนเหนือประตูเป็นงานกระจกสีออกแบบเป็นรูปปुरुณกฐะ (หม้อน้ำทิพย์แห่งความอุดมสมบูรณ์) ซ่อนนัยยะว่า ผู้คนทุกหมู่เหล่า (ทั้ง ๑๒ นักษัตร) เมื่อได้ผ่านเข้าออกทางช่องประตูแห่งนี้ ก็จะได้รับพรให้ชุ่มเย็นและสมบูรณ์ พูนสุขตามความหมายของสัญลักษณ์ของหม้อน้ำปुरुณกฐะนั่นเอง

๔.๒ ฝาเพดานภายในโถงองค์เจดีย์ ที่เป็นทรงระฆัง (รูปโดม) ๘ เหลี่ยม แสดงระบบสุริยจักรวาล มีพระอาทิตย์ที่จุดกึ่งกลางโดมโดยใช้ดาวเพดานสีทองห้อยข้อไฟแซนเดอเลียร์เป็นสัญลักษณ์ รายล้อมด้วยดาวนพเคราะห์ที่เหลือนอีก ๘ ดวง แทนด้วยงานกระจกสี (Stained glass) รูปเทวดานพเคราะห์ประจำแต่ละทิศ

๔.๓ หน้าต่างกระจก ๖ ด้าน ขององค์เจดีย์ แกะกระจกเป็นเรื่องราวอันเกี่ยวเนื่องกับคำสอนในพระศาสนา ว่าด้วยเรื่องของกิเลส ๓ อันได้แก่ความโลภ

ความโกรธและความหลง ตลอดจนหลักธรรมที่เป็นทางแก้กิเลสทั้ง ๓ คือทาน เมตตา และปัญญา

๔.๔ แท่นพระประธานมีลวดลายปูนเงิน เป็นรูปสมบัติแห่งมหาจักรพรรดิทั้ง ๗ หรือเรียกว่าแก้ว ๗ ประการ คือ จักรแก้ว นางแก้ว ขุนพลแก้ว ขุนคลังแก้ว ช้างแก้ว ม้าแก้ว และศฤงคารแก้ว เป็นเรื่องราวที่สอดคล้องกับลักษณะของพระประธานที่เป็นพระพุทธรูปทรงเครื่องจักรพรรดิ

คำว่าแก้วนี้ก็สัมพันธ์กับชื่อพระมหาเจดีย์ที่มีชื่อว่า “มหาเจดีย์รัตนะ” คือเจดีย์แก้ว ทั้งเหมาะสมสมฐานานุรูปกับชื่อวัดที่ผู้สถาปนาตั้งชื่อไว้ว่า “วัดทุ่งเศรษฐี” ตามพยากรณ์ที่ท่านว่า อุบาสกอุบาสิกาผู้อุปถัมภ์วัดนั้นล้วนแต่เป็น “อุบาสกอุบาสิกาแก้ว” ผู้เป็นและผู้จักเป็นเศรษฐีน้อยใหญ่กันโดยทั่วหน้านี้เอง

๔.๕ รูปท้าวเวสสุวรรณที่ผนังหลังพระประธาน

ภาพท้าวเวสสุวรรณ อยู่ในปางประทับนั่งบัลลังก์ ห้อยพระบาทเหยียบบอสูร ท่ามกลางทรัพย์ศฤงคารนับไม่ถ้วน ฝ่าพระหัตถ์ทั้งสองประทานพร หมายถึงว่าทรงเป็นผู้ให้โชคลาภและความสำเร็จอย่างยิ่ง

ฝ่าพระหัตถ์ขวา ฝ่าออกเหนือพระขานู(เข่า) ที่เหนือฝ่าพระหัตถ์มีรูปมหาเจดีย์รัตนะลอยอยู่ แสดงความอุปถัมภ์และเป็นประธานในการสถาปนาพระมหาเจดีย์แห่งนี้

ฝ่าพระหัตถ์ซ้าย มีรูปงจักรอยู่ตรงกลาง ฝ่าออกในท่าประทานพรพร้อมกับมีดอกบัวตูมพาดอยู่ในวงพระกร เป็นสัญลักษณ์แห่งพุทธภาวะอันได้รับการพยากรณ์แล้ว

พระบาทขวา ประทับเหยียบบอสูร แสดงถึงความเป็นเจ้าแห่งโลกจิตวิญญาน กำกับดูแลและคอยกำราบพวกภูติผีปีศาจทั้งหลายรวมทั้งเหล่าทุณคนชั่วอีกนามหนึ่งของท่านท้าวฯ ก็คือ “ท้าวภูเวร”

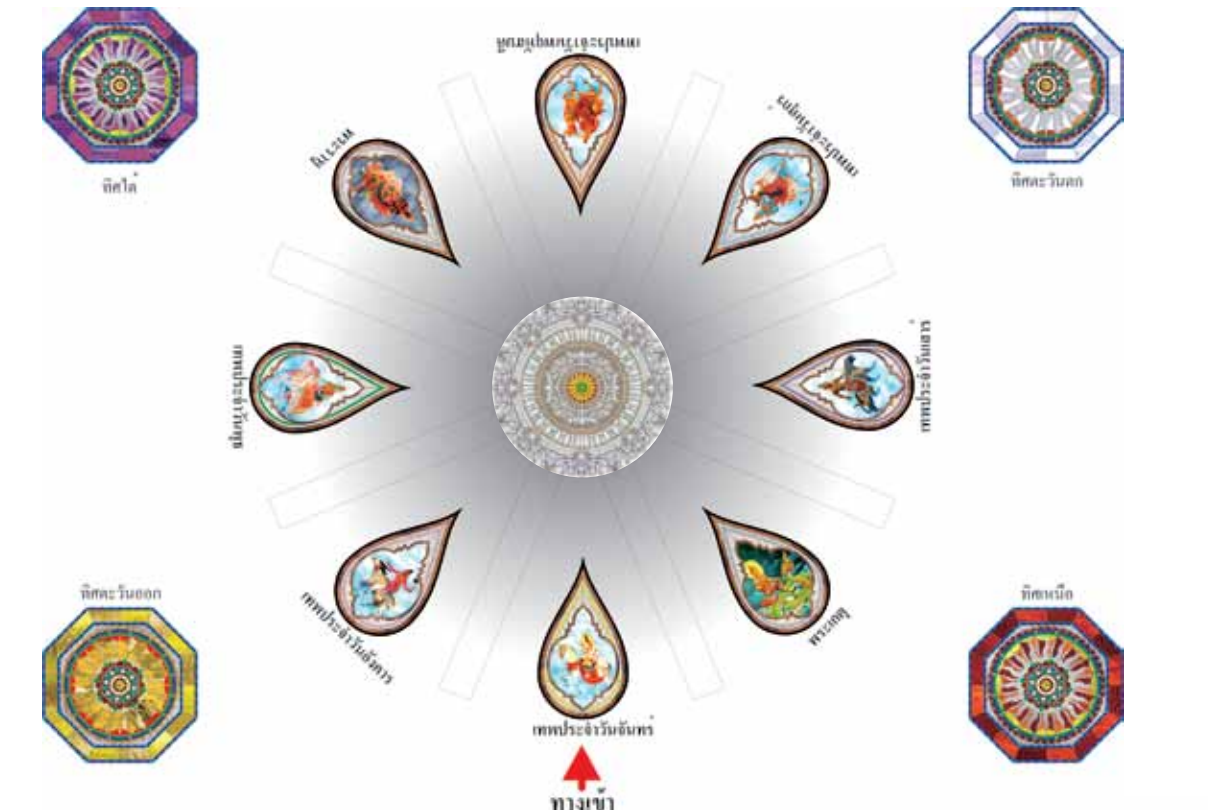
ในส่วนของภาพกองแก้วแหวนเงินทองเนืองนองอยู่นั้น ท้าวเธอยังทรงเป็นเจ้าแห่งโภคทรัพย์ที่อาจบันดาลความร่ำรวยมหาศาลแก่สัพบุรุษ (บุคคลผู้มี

ศีลสัตย์)ทั้งหลาย คติอย่างชาวจีนเรียกขานว่า “ไฉ่สิ่งเอี้ย” หรือเทพแห่งโชคลาภ

ด้านข้างองค์ท่านท้าวฯ มีภาพหมู่เทพและอสูรอันเป็นบริวารของท่านประจำอยู่ ๒ ข้าง เป็น

สัญลักษณ์ ท้าวเธอเป็นอธิบดีแห่งหมู่เทวดาและอสูรอย่างที่ชาวจีนกล่าวว่า เป็นจ้าวแห่งขุนและภู

ด้านเหนือเศียร มีวิมานแห่งอดีตพระพุทธเจ้าสี่พระองค์ พร้อมกับวิมานว่างอยู่ตรงกลาง สื่อว่าเป็นวิมานแห่งพระอนาคตพุทธเจ้า แสดงถึงความปรารถนาในพระพุทธรูมิอันท่านท้าวฯได้ตั้งความปรารถนาไว้มั่นคงแล้ว

ท้าวเวสสุวรรณ

ลายดาวเพดานตรงกลาง
แท่นพระอาทิตย์

แนวคิดในการออกแบบรูปด้านมหารัตนเจดีย์

ส่วนต่างๆขององค์เจดีย์ในแนวตั้ง (รูปด้าน) มีรหัส
นัยแทนภพภูมิต่างๆ ดังนี้

๑. ชั้นบาดาล ใช้เป็นพิพิธภัณฑ์ และห้อง
อเนกประสงค์ เป็นที่สถิตของแท่นศิลาฤกษ์อันมีค่า
จารึกเป็นสี่ภาษา คือ ภาษาไทย จีน อังกฤษ (อักษร
โรมัน) และบาลี (อักษรเทวนาครี) กำกับอยู่

บันไดทางขึ้นเจดีย์ จากพื้นดินสู่ลานประทักษิณ
(ระดับบาดาลขึ้นสู่ระดับมนุษยภูมิ) ออกแบบราว
บันไดให้มีลวดลายของสัตว์สี่ตระกูลขุดย้อยคาบเกี่ยว
เกี่ยวกัน ในลักษณะของ

ภูติยุดสิงห์ -> สิงห์ขบมังกร -> มังกรคาบนาค

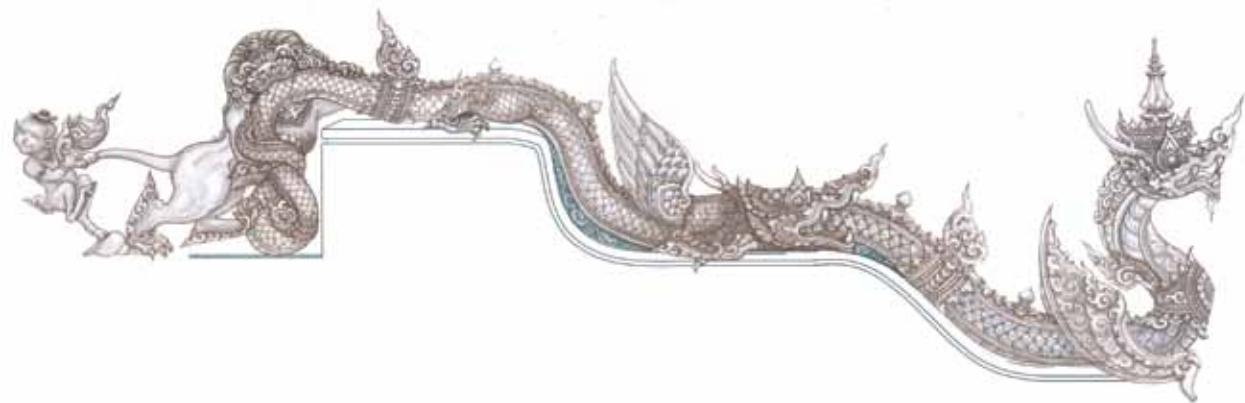
มังกรบิน แทนธาตุ ลม

สิงห์ แทนธาตุ ดิน

เรียกว่าเป็นบันไดธาตุ ๔

นาค แทนธาตุ น้ำ

ภูติ แทนธาตุ ไฟ

แสดงความขัดแย้งอันไม่สิ้นสุดของโลกภาวะที่
ประกอบด้วยธาตุ ๔ ไม่เว้นแม้แต่สกรณักายของพวก
เราทั้งหลาย วิญญาณผู้มีศรัทธาเมื่อมาสักการะพระ
มหาเจดีย์ ก้าวแรกที่จะย่างขึ้นสู่พระมหาเจดีย์ ก็จ
ะระลึกได้ว่าร่างกายของตนนั้นเป็นเพียงองค์ประกอบ
ของธาตุสี่มาประชุมกัน เสมอเหมือนกับผู้อื่นทั่วหล้า
ไม่มีแก่นสารตัวตนที่แท้จริง เป็นอนัตตา พังสละ
อันติมานะ เปลื้องปลงสมมุติทั้งปวงทางโลกให้สิ้นทั้ง
ไว้เสียที่เชิงบันไดธาตุ ๔ นี้ เหลือไว้แต่จิตบริสุทธิ์
ผุดผ่องใส เตรียมจิตใจของตนให้พร้อม ให้เป็น
ภาชนะวิเศษบริสุทธิ์ไปใหญ่ไว้รองรับรับเอามหาบุญ
จากองค์พระมหาเจดีย์ที่อยู่เบื้องบนต่อไป

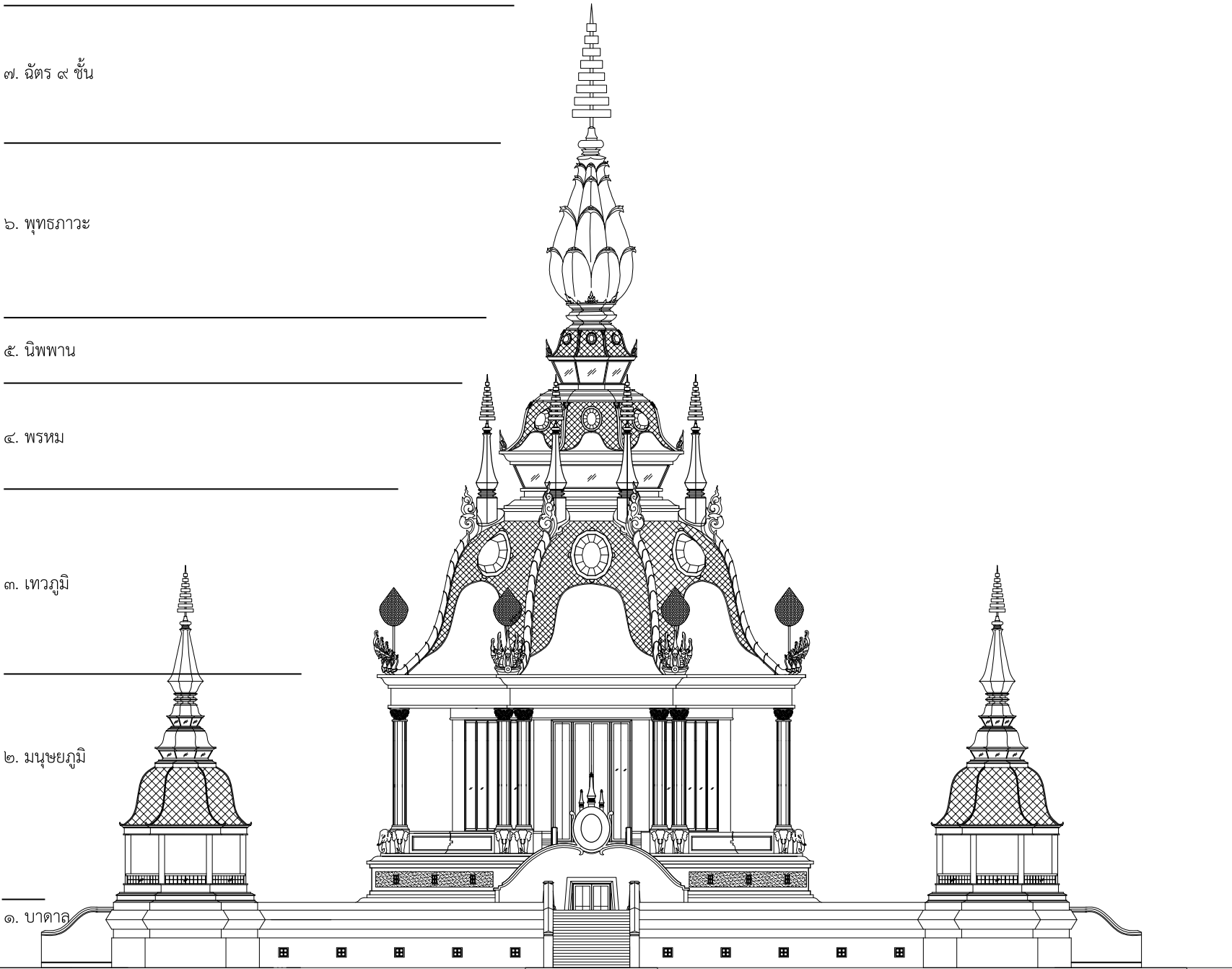
๒. ชั้นมนุษยภูมิ คือวิหารเจดีย์อันเป็นส่วนที่ให้
มนุษย์ คือพุทธบริษัททั้งหลายได้เข้าไปกราบไหว้
บูชาพระประธานและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และประกอบ
ศาสนพิธีต่างๆตามแต่วาระ

ด้านนอกมีรูปปั้นสัตว์ที่อยู่ร่วมภพภูมิกับมนุษย์
คือมีช้างจับพวงมาลัยบูชาและนกเค้าหัวเสาเฝ้าพระ
มหาเจดีย์

นกเค้า เป็นสัญลักษณ์แห่งสติปัญญา ใช้เป็นตัวแทน
ของท่านท้าวเวสสุวรรณและพญายมราช ในการสอด
ส่อง พินิจและจดจำความดีความชั่วของมวลมนุษย์

ทั้งหลายผู้เข้ามาสู่สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้
หลังคาเหนือชั้นมนุษยภูมิเป็นรูปโดม แทนว่าเป็นชั้น
เทวภูมิ เหนือขึ้นไปยังมีโดมเล็กซ้อนลดชั้นกันขึ้นไป
อีก ๒ ชั้นรวมเป็นโดมซ้อน ๓ ชั้น หลังคาโดมแต่ละ
ชั้นมีช่องแสงทรงหลังเต่าหรือแก้ว (รัตนะ) หัวแหวน
เจียรไน แฝงนัยยะให้ระลึกถึงดวงแก้วทั้ง ๓
ประการหรือพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม
และพระสงฆ์

สาธุชนเมื่อพินิจเห็นช่องกระจกแก้วมณีเหล่านี้ จักได้ระลึกถึงพระไตรรัตน์ ก็พึงพรำบ่นด้วยความ ตั้งใจว่า

นัตถิเม สรณังอัญญัง พุทโธ เม สรณังวรัง

นัตถิเม สรณังอัญญัง อัมโม เม สรณังวรัง

นัตถิเม สรณังอัญญัง สังโฆ เม สรณังวรัง

ที่พึ่งอื่นอันใด จะ เสมอเหมือน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หามิได้

พุทธัง สรณัง คัจฉามิ อัมมัง สรณังคัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

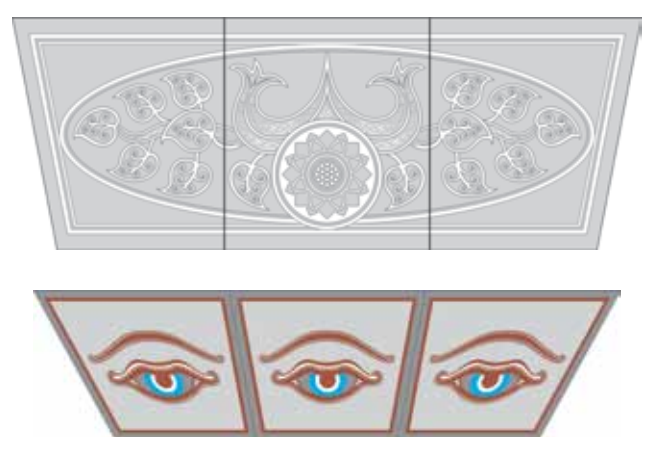
ข้าพเจ้าขอถึง ซึ่งพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่า เป็นที่พึ่ง กำจัดภัยได้จริง

๓. **ชั้นเทวภูมิ** กำหนดด้วยตัวโคมใหญ่ มีรูปปั้น ลอยตัวเป็นเทพนมคู่หนึ่งชุลีกรประจำอยู่ทั้ง ๘ ด้าน พร้อมกับที่สันโดรมีพญานาคอันเป็นสัตว์ในป่าหิม วันต์ประคองพุ่มดอกไม้โคมไฟบูชาพระมหาเจดีย์ เคียงอยู่ด้วยกัน

๔. **โคมชั้นพรหม** มีกระจกหน้าต่างแต่งด้วย สัญลักษณ์ธรรมวิชัยอันเป็นลวดลายที่มีมาแต่อินเดียโบราณ คือเป็นรูปธรรมจักรประกอบด้วยเปลวเพลิงสามยอด หมายถึงการหมุนเผยแผ่ไปของรัตนะทั้ง ๓ ประการ เป็นธรรมวิชัย คือ ธรรมะของพระพุทธองค์เผยแผ่ไปที่ใด ย่อมเอาชนะมารทั้งหลายคือกิเลสมารของเวไนยสัตว์ ลงได้ในที่นั้น

๕. **โคมชั้นนิพพาน** เป็นโคมว่าง แทนนิพพานภาวะรูปดวงตาที่สลักบนกระจกทั้ง ๘ ด้านในชั้นนี้เป็นภาพรูปดวงตา ความหมายของภาพดวงตานี้มีนัยยะแฝงในหลายระดับ

ตามที่ครูบาอาจารย์ได้เมตตาให้ความเห็นเอาไว้ว่า

๕.๑ ดวงตาคือความรู้ตัว เป็นดวงตาที่สัปปุรุษพึงเพ่งพินิจเข้าสู่ในกายและใจของตนเอง เผ้ามองและพินิจกระบวนการคิดการปรุงแต่งที่เกิดขึ้นภายในกายและใจของตน เรียกว่ารู้ตัวรู้เจริญสติปฏิฐาน๔ (ความรู้ทันในกระบวนการทาง กาย เวทนา จิตและ ธรรม) ให้รู้แจ้งแทงตลอดได้ในที่สุด

๕.๒ ดวงตาคือบุคคลาธิฐานของธรรมจักขุ หรือ ดวงตาเห็นธรรม (พุทธะ:รู้แจ้ง) อันเป็นคุณสมบัติของเหล่าพระพุทธเจ้าและอริยบุคคลทั้งหลาย อันสัปปุรุษพึงเห็นเป็นหลักชัยและปรารภนาซึ่งดวงตาเห็นธรรมนี้เป็นอุดมคติ

๕.๓ ดวงตาที่ผู้ออกแบบแฝงนัยยะเพิ่มเติม คือ ดวงตาของเหล่าพระโพธิสัตว์ผู้มีหน้าที่สอดส่องสัตว์โลก ดูแลรักษาโลก คอยให้คุณสัปปุรุษ และให้โทษทุรชน มีดวงตาแห่งท้าวเวสสุวรรณ และพญายมราชเป็นอาทิหมู่ชนเมื่อเห็นรูปดวงตาเหล่านี้จึงพึงตระหนักถึงบาปบุญคุณโทษต่างๆที่ตนจักกระทำในไตรทวาร คือ มโน วจี และกายกรรม ให้ได้ระลึกอยู่เสมอว่า

ทำดีย่อมได้ดี ทำชั่วย่อมได้ชั่ว

พึงระลึกถึงพระโอวาท “หัวใจพระศาสนา” ที่พระบรมศาสดาทรงตรัสสอนไว้คือ

ไม่ทำบาปทั้งปวง (ศีล)

ทำกุศลให้ถึงพร้อม (สมาธิ)

ทำจิตใจให้บริสุทธิ์ (ปัญญา)

๖. **ยอดพระเจดีย์** ออกแบบเป็นรูปดอกบัว ส่วนหนึ่งเพื่อเป็นการระลึกถึงและบูชาถึงองค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน พระอรหันต์ผู้สืบสายปฏิบัติวัดป่าเนืองมาแต่หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

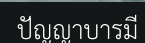
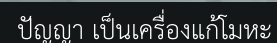
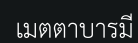
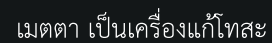
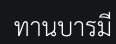
รูปดอกบัวตูม ที่เตรียมแบ่งบาน สะท้อนนัยยะถึงสภาวะแห่งพระอนาคตพุทธเจ้าที่ตั้งมั่นแล้ว พุทธภูมิอันพระโพธิสัตว์ผู้สถาปนาพระมหาเจดีย์ ได้ตั้งความปรารถนาไว้

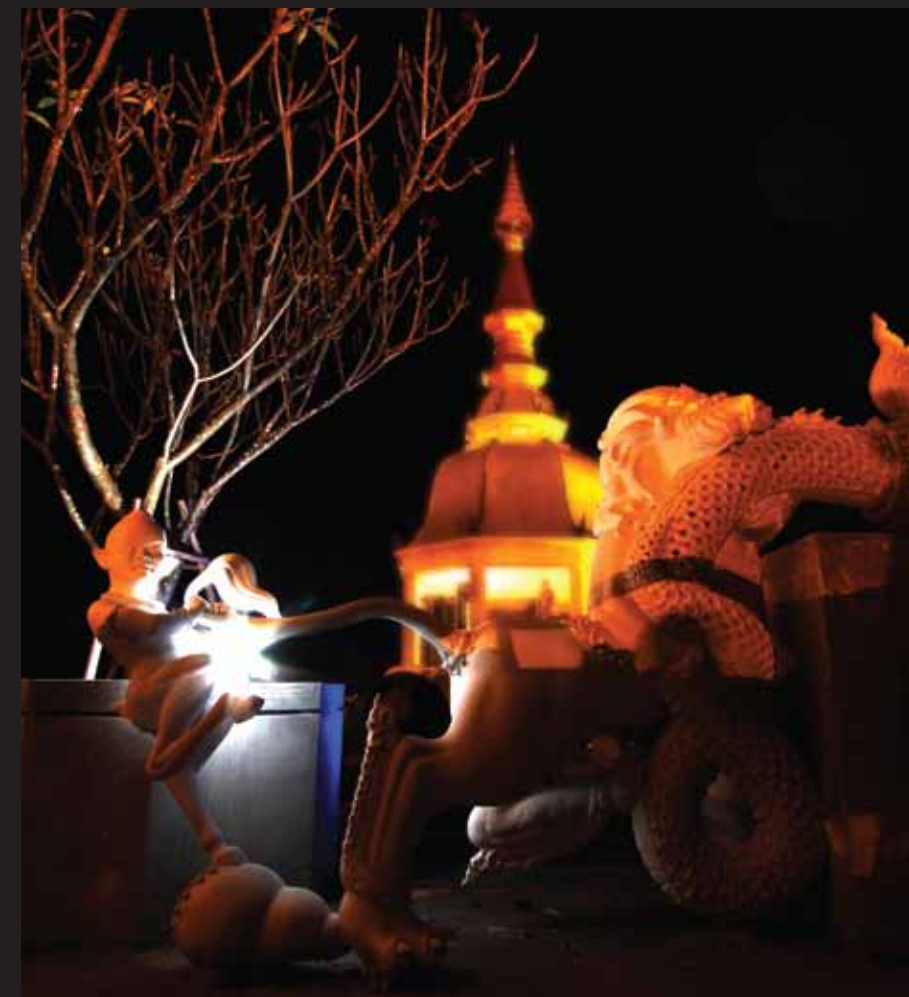
ภายในยอดพระเจดีย์ ยังเป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุชิ้นสำคัญต่างๆหลายองค์ รวมถึงพระธาตุแก่นพระเขี้ยวแก้วเบื้องขวาล่างอันพระโพธิสัตว์ได้อธิฐานจิตอาราธนาอัญเชิญมาประดิษฐานไว้ด้วย

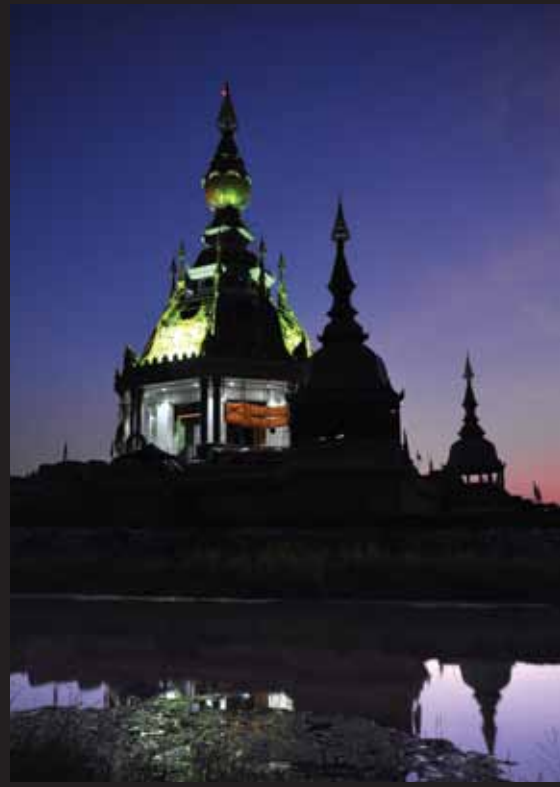
๗. **ยอดฉัตร ๙ ชั้น** ก็เพื่อให้สะท้อนความมุ่งหมายที่จะให้พระมหาเจดีย์นี้เป็นมหาบุญถวายเป็นแด่พระมหาโพธิสัตว์ในหลวงรัชกาลที่๙ พระภัทรมหาราชผู้เป็นที่รักแห่งปวงชนชาวไทย

อีกคำว่า “แก้ว” นั้นก็พึงเสี่ยงกับคำว่า “ก้าว”

สาธุชนผู้ได้มาสักการะพระมหาเจดีย์ด้วยศรัทธาบริสุทธิ์ ก็พึงได้พบความ “ก้าวหน้า” ความสุข และความสมหวังจงทุกประการเทอญ

มหารัตนเจดีย์ไตรโลกธาตุ
วัดทุ่งเศรษฐี

บทที่ ๕ อานิสงส์ในการสร้างเจตีย์

เรียบเรียงตามคำปรารภของหลวงปู่ฤๅษณ์ กฤษณโพนบูลย์
สำนักสงฆ์รัศมีมณีโชติ จ.เชียงราย

บุญ นั้นหมายถึงเครื่องชำระสันดาน เป็นความดี ความสุข รวมไปถึงความประพัตอันเป็นสิ่งที่ชอบ ด้วยกาย วาจา ใจ และกุศลธรรมทั้งหลาย

พระพุทธเจ้าทรงกล่าวถึงเรื่องการทำบุญ ในบุญญ กิริยวัตถุสูตร ถึงหลักการทำความดีในพุทธศาสนา ๑๐ ประการ

แบ่งออกได้เป็น ๓ หมวดคือ

หมวดทาน

๑. การทำทาน (ทานมัย)

๒. การอุทิศบุญกุศลให้ผู้อื่น (ปัตติทานมัย)

๓. การอนุโมทนา ยินดีในความดีของผู้อื่น (ปัตตานุ โมทนามัย)

หมวดศีล

๔. การรักษาศีล (ศีลมัย)

๕. มีความอ่อนน้อมต่อผู้อื่น (อปจายนมัย)

๖. ช่วยเหลือผู้อื่น (เวยยาวัจจมัย)

หมวดภาวนา

๗. การฟังธรรม (อัมมัสสวนมัย)

๘. การแสดงธรรม (อัมมเทศนามัย)

๙. การภาวนา (ภาวนามัย)

และข้อสุดท้ายคือ

๑๐. การทำความคิดเห็นให้ตรง (ทิฏฐชุกัมม) ครูบา อาจารย์บางท่านจัดให้ข้อนี้อยู่ในหมวดของภาวนา บางท่านก็ให้ความเห็นว่า ข้อนี้ต้องประกอบอยู่ใน ทุกข้อในทั้งสามหมวด

หากกล่าวเฉพาะการทำบุญข้อแรกคือทานหรือ ทานมัยนั้น กล่าวได้ว่าเป็นบันไดขั้นแรกๆของการ ฝึกให้ผู้ทำทานได้รู้จักการเสียสละ (จาคะ) คือรู้จัก สละ “ของของตนเอง” ไม่ว่าจะเป็น “ของนอกกาย” เช่นข้าทาสบริวารตลอดจนทรัพย์สินศฤงคารทั้ง หลาย ตลอดไปจนถึงที่สุดคือรู้จักสละ “ของในใจ” อัน ได้แก่กิเลสต่างๆภายในจิตใจของตน

“พระพุทธเจ้าสรรเสริญทานบารมี ท่านจึงเอา ทานบารมีขึ้นเป็นบทแรก และบำเพ็ญทานบารมี เรื่อยมา”

“ทานแปลว่าเสียสละ เมื่อเสียสละแล้วก็เป็นผล เป็นบุญทั้งนั้น”

การสละทานอันเป็นวัตถุสิ่งของต่างๆนั้น เรียกเป็น บาลีว่าเป็นอามิสทาน การทำบุญด้วยอามิสนั้นได้ผล บุญมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ๔ ประการ ดังนี้

๑. ตัวผู้ให้ทานมีความบริสุทธิ์ มีการเปรียบเทียบ การทำบุญว่าเหมือนการทำนาอันมีนัยว่า ผู้ให้ทานที่มีความบริสุทธิ์(มีศีล๕เป็นขั้นต้น)นั้นเปรียบดังตัว ชาวนาผู้หว่านดำทำนาเป็นผู้มีพละกำลังมากไม่ถอย เปลี้ยพิกลพิการ

๒. วัตถุที่ให้ทานมีความบริสุทธิ์ คือของที่ให้ทานนั้น ต้องเป็นของที่หามาได้ด้วยวิธีที่บริสุทธิ์ ข้อนี้เปรียบ ด้วยเมล็ดพันธุ์ข้าวชั้นดี

๓. เจตนาของผู้ให้บริสุทธิ์ คือประกอบไปด้วยความ รู้สึกบริสุทธิ์ จริ่งใจสุขใจก่อนให้ทาน ขณะที่ให้ทาน ก็มีความสุขใจ หลังจากให้ทานไปแล้วเมื่อระลึก นึกถึงคราใดก็รู้สึกสุขใจอิมใจ ข้อนี้เปรียบดังสิ่ง แวดล้อมในการทำนาว่าเป็นฤดูกาลอันเหมาะสม ไม่มีโรคสัตว์แมลงเบียดเบียนในตลอดฤดู

๔. ผู้รับมีความบริสุทธิ์ คือมีจิตใจบริสุทธิ์มากเพียง ไใด ผลบุญที่เกิดขึ้นก็พลอยมีมากขึ้นตามไปด้วย ข้อ นี้เปรียบผู้รับว่าเป็นดังผืนนาที่มีความอุดมสมบูรณ์ เอื้อให้กล้าข้าวขึ้นเติบโตได้เป็นอย่างดี

“วัตถุธานที่ดีไม่มีโทษไม่มีมลทิน ไม่ได้ไปปล้น โทกหกพกลมมา อาชีพที่ทำเพื่อจะได้ทรัพย์นั้นมาเป็นทานก็(ต้อง)บริสุทธิ์”

“ผู้ให้มีจิตคิดสงเคราะห์ช่วยเหลือ ไม่มีความหวงตะหนี่ถี่เหนียว ... มีสติปัญญา ศาสนาสอนให้เป็นสัมมาทิฐิเสียก่อน ต้องพิจารณาพิจารณาก่อนที่จะให้... ให้แล้วไม่เป็นโทษ...เมื่อสละไปแล้วก็เป็นเรื่องของเขา(ผู้รับ)...”

พระพุทธรูปปางสมาธิในวัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร กรุงเทพมหานคร

ในเมื่อเนื่อนาติ เมล็ดพันธุ์ข้าวดี ผู้หว่านดำมีความสามารถ ทั้งประกอบด้วยฤดูกาลอันเหมาะสมไม่มีโรคหรือสัตว์รบกวน เหตุจะให้ผลผลิตไม่อุดมก็เป็นอันไม่มี

บุญก็เช่นเดียวกัน

กระนั้นพระพุทธเจ้าก็สรรเสริญธรรมทานเป็นอย่างยิ่ง

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

สัพพทานัง อัมมะทานัง ชินาติ มีความหมายว่า ***ธรรมทานชนะทานทั้งปวง***

ก็เพราะว่าอามิสทานนั้นแม้จะให้ความสุขแก่ผู้รับบริจาคทานได้ แต่ก็เป็นข้อจำกัดด้วยกาละคือบริโศคแล้วก็หมดลง ทั้งประโยชน์ที่เกิดก็เป็นเฉพาะในทางกายภาพเป็นสำคัญ

แต่การให้ธรรมะ เป็นการให้ปัญญา คือให้ความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติของชีวิต ช่วยยกระดับจิตใจของผู้คนให้สูงขึ้น เกิดความสุขสงบที่ยั่งยืนเป็นการสร้างคนดีให้เพิ่มขึ้นในสังคม ความดีนั้นบริโศคได้ไม่หมด ไม่จำกัดด้วยกาละ ทั้งคนดีนั้นยังอาจขยายผลความดีต่อเนื่องต่อไปอีกเรื่อยๆ ได้นับไม่ถ้วน

อย่างไรก็ดี ในด้านของอามิสทานนั้น วิหารทานจัดว่ามีอานิสงส์สูงสุด

วิหารทาน คือการทำบุญถวายหรือร่วมสร้างเสนาสนะต่างๆ ไว้เป็นสาธารณะ โดยเฉพาะถวายไว้เป็นสมบัติของพระศาสนา เช่น การสร้างพระอุโบสถ การสร้างสถูปเจดีย์ กุฏิ ศาลา วิหาร หอฉัน หอระฆัง ฯลฯ เป็นต้น

องค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสว่าการถวายวิหารทานมีอานิสงส์มาก โดยมีพุทธดำรัสว่า

แม้ถวายทานแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง ยังมีอานิสงส์ไม่เท่าถวายสังฆทานครั้งเดียว

แม้การถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง ยังมีอานิสงส์ไม่เท่าการถวายวิหารทานเพียงครั้งเดียว

ยิ่งวิหารทานนั้นเป็นการสร้างพระเจดีย์ก็ต้องนับว่าเป็นวิหารทานอันวิเศษยิ่งขึ้นไปอีกหลายชั้น

พระเจดีย์ที่สร้างอุทิศแด่พระพุทธองค์นั้นนับว่าเป็นพุทธบูชาอันเป็นเลิศแก่ผู้สร้างนั้นก็ป็นข้อหนึ่ง

ผู้ใดได้พบได้เห็นพระเจดีย์ ทำให้ระลึกถึงพระพุทธองค์ก็จัดว่าเป็นพุทธานุสสติ

ระลึกถึงข้อธรรม อันองค์พระศาสดาได้ประกาศสั่งสอนเวไนยสัตว์ไว้ก็จัดว่าเป็นธรรมานุสสติ

กล่าวได้ว่าในวิหารทานอันเป็นพระเจดีย์มีธรรมทานประกอบอยู่เป็นส่วนหนึ่งด้วยเช่นกัน

ลำพังแค่อัญชลีหรือบูชาพระเจดีย์ที่ผู้อื่นได้สร้างไว้ ด้วยดอกไม้เครื่องหอมก็ถือว่าม้อานิสงส์มากแล้ว

การได้สร้างได้ร่วมสร้างพระเจดีย์ โดยเฉพาะมหาธาตุเจดีย์อันบรรจุพระบรมสารีริกธาตุนั้นจัดว่ามีอานิสงส์อเนกอนันต์และไม่ใช่เป็นโอกาสที่หาได้ง่ายๆในชาติหนึ่งๆ

“ไม่ใช่เฉพาะคนบริจาคที่ดินหรือผู้คิดริเริ่มสร้างเจดีย์จึงจะได้บุญ บุคคลที่คิดจะทำ คิดอนุโมทนาบุญก็ได้บุญ ร่วมปรึกษาหารือไตร่ตรองว่าจะทำเจดีย์อย่างไรให้ดีก็ได้บุญ ไม่มีกำลังทรัพย์ใช้กำลังกายแบกอิฐแบกปูนก็ได้บุญ คนเสียสละทรัพย์สินเงินทองแจกอาหารการกินก็ได้บุญทั้งนั้น.....”

ในพระสูตรนั้นได้กล่าวยกตัวอย่างเรื่องอานิสงส์ในการบูชาหรือก่อสร้างพระเจดีย์อยู่มากมาย มีการรวบรวมอานิสงส์ของการสร้างพระเจดีย์ไว้เป็นสังเขป ๖ ประการดังนี้

- ผู้สร้างย่อมเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ ไม่ประมาท มัวเมาในชีวิต
- ผู้สร้างย่อมเป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย
- เมื่อใกล้หมดลมหายใจจะมีสติ ไม่หลงลืม

๔. ย่อมไปเกิดในประเทศอันเหมาะแก่การสร้างบารมี

๕. ย่อมไปเกิดในสวรรค์หากยังไม่หมดกิเลส

๖. มีดวงตาเห็นธรรมบรรลุมรรคผลนิพพานได้โดยง่าย

ส่วนตัวอย่างเรื่องราวที่ปรากฏในพระสูตรขอยกเป็นตัวอย่งมีอาทิ....

พระพุทธรูปปางสมาธิในวัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร กรุงเทพมหานคร

การสร้างและการชักชวนกันสร้างเจดีย์

พระมหากัสสปเถระ

คราวหนึ่งเมื่อพระมหากัสสปเถระเสวยชาติเป็นมนุษย์อยู่ในสมัยของปทุมมุตตระพุทธเจ้า มีความเลื่อมใสในพระศาสนาของพระองค์เป็นอย่างมาก ครั้นเมื่อพระปทุมมุตตระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว พระมหากัสสปเถระในชาตินั้นก็ได้ชักชวนญาติมิตรทั้งปวงมาช่วยกันสร้างปราสาทสูงเสียดฟ้า มีพระเจดีย์สูง๑๐๐ศอกเพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุเป็นพุทธบูชา พระเจดีย์นั้นประดับด้วยของมีค่าอันวิจิตร ทุกคนปิติเบิกบานในบุญที่ได้ร่วม

กันสร้าง อานิสงส์นี้ได้ส่งให้ท่านได้ไปเกิดในสวรรค์ เมื่อคราวถึงกาลกิริยาก็ไปเกิดเป็นเทวดาอันไพบุลย์ มียานทิพย์เทียมม้าสินธพนับพัน มีวิมานสูงเจ็ดชั้น แวดล้อมด้วยหมู่ปราสาทพันหนึ่งเป็นทองคำสว่างไสวไปทั่วสารทิศ

ครั้นมาเกิดเป็นมนุษย์ ในหกหมื่นกัลป์ในภัทรกัปนี้ ก็ได้เป็นพระมหากัจกรพรรดิผู้มีพละมาก มีศฤงคารมหาศาล พระอาณาจักรนั้นกว้างขวางคับคั่งอุดมสมบูรณ์ครอบคลุมไปทั้งสี่ทวีป พสกนิกรมีความสุขร่มเย็น เป็นเช่นนี้ถึง ๓๓ ชาติ

ชาติสุดท้ายจึงมาเกิดในสมัยพุทธกาลของพระสมณโคดม เกิดในสกุลพราหมณ์ที่มั่งคั่ง ภายหลังได้ออกบวชสำเร็จเป็นพระอรหันต์ผู้เป็นเอตทัคคะในเรื่องการถืออุตุงค์วัตร

เพียงการติเตียนการสักการะพระเจดีย์ยังมีโทษมาก

ครั้งหนึ่งพระมหากัสสปเถระได้พบเปรตตนหนึ่งปากเน่าส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งมีหนอนคอยกัดกินอยู่ปากเน่านั้นก็ด้วยเพราะมีนายนิรยบาลคอยเอามิดเฉือนปากแล้วราดน้ำขี้ให้เจ็บแสบอยู่เนืองๆ เมื่อท่านถามถึงบุพกรรมที่ทำให้เปรตต้องโทษทัณฑ์ ทรمانก็ได้ทราบ่า ในอดีตชาติของเปรตนั้นเกิดเป็นมนุษย์ที่เป็นมิจฉาทิฎฐิ เป็นอิสรชนอยู่ในนครราชคฤห์ มั่งคั่งด้วยทรัพย์และข้าวเปลือก มีบุตรและภริยาที่มีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ทว่าตนนั้นกลับไม่พอใจคอยห้ามปรามขัดขวางไม่ให้บุตรภริยาไปสักการะบูชาพระสถูปเจดีย์ ครั้นเมื่อตนตายลงก็มาเกิดเป็นเปรตอย่างที่ท่าน เสวยกรรมหยาบซ้ำ ทารุณมานับ ๘๖,๐๐๐ ปี

เปรตนั้นปรารภแก่พระเถระเจ้าว่า.....

ชนเหล่าใดมาประกาศโทษแห่งการบูชาพระสถูปเจก เช่นกระผม ชนเหล่านั้นพึงห่างเหินจากบุญ

ชนทั้งหลายซึ่งทัดทรงดอกไม้ตักแตงร่างกายเหาะมาทางอากาศ (เทวดา) เหล่านี้ ก็เพราะเป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใส

ผู้มั่งคั่งมียศ ก็เพราะเสวยอยู่ด้วยอานิสงส์แห่งการบูชาด้วยดอกไม้

ชนทั้งหลาย มีปัญญาได้เห็นผล (ธรรม) อันน่าอัศจรรย์ใจอย่างที่ไม่เคยพบเห็น ก็เพราะบุญที่ได้จากการนอบน้อมบูชาพระมหามุนี(พระพุทธเจ้า)

เปรตนั้นกล่าวแก่พระมหาเถระต่อไปว่า หากพ้นจากเปรตสภาวะได้เกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง ตนจะพยายามตั้งใจตั้งใจชวนขวายบูชาพระสลุบเจดีย์ทั้งหลายให้ได้มาก ไม่ประมาทอย่างที่เคยเป็นมาอีกเลย

สำหรับพระมหากัสสปเถระนั้น นอกจากที่ว่าท่านเป็นเอตทัคคะด้านการถือธุดงค์วัตรแล้ว ท่านยังเป็นผู้ที่พระพุทธองค์ทรงยกย่องว่าเป็นกายสักขี (มีวิหารธรรมเสมอด้วยพระองค์) กระทั่งพระพุทธองค์ทรงแลกจิวรของพระองค์กับของพระมหากัสสปะเถระแสดงเป็นนัยยะ

ภายหลังเมื่อพระสมณโคดมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน พระมหากัสสปะท่านนี้เองได้เป็นผู้นำทำสังคายนาพระไตรปิฎกเป็นครั้งแรกในพระพุทธศาสนา

“สร้าง (เจดีย์) ไว้เป็นคติเครื่องระลึกถึง เห็นแว่วๆ แล้วมีความสุขความยินดี เหมือนได้เห็นพระพุทธเจ้า...การได้เห็นได้ยิน ได้อ่านได้ตรึกได้ตรอง เป็นบุญอยู่แล้วในตัว”

แม้มีส่วนร่วมในการสร้างพระเจดีย์เพียงเล็กน้อย แต่จิตเปี่ยมไปด้วยความผ่องใสก็ให้ผลมาก

พระสุธาปิตยเถระ

พระเถระรูปนี้กล่าวในสมัยพระสมณโคดมศากยมุนีว่า อดีตชาติเมื่อ๔๔กัปป์ล่วงมาแล้วอันเป็นสมัยของพระสิทธัตถะพุทธเจ้า ท่านได้มีส่วนร่วมสร้างเจดีย์สำหรับบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ เพียงแค่ท่านสอปูนขาวปั้นเตียวลงในระหว่างช่องแผ่นอิฐด้วยจิตใจที่

ผ่องใส อำนาจแห่งบุญนั้นยังบันดาลให้ท่านไม่เคยตกไปสู่ทุกขคติภูมิเลยแม้แต่ชาติเดียว

การปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ก็มีอานิสงส์ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน

ครั้นในกัปปีที่ ๓๐ ล่วงมาแล้ว ท่านได้ปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ เป็นอานิสงส์ให้ท่านได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๑๓ ชาติสมบุรณ์ด้วยสมบัติแห่งพระมหาจักรพรรดิ๗ประการ และชาติสุดท้ายได้มาบวชในพระศาสนาของพระโคตม มีคุณวิเศษคือ ทรงด้วยปฏิสัมภิทา๔ วิโมกข์๘และอภิญา๖ สำเร็จรู้แจ้งในพระวิมุตติธรรมในสมัยของพระโคตมนี้เอง

แม้เพียงก่อพระเจดีย์ด้วยทรายก็มี

อานิสงส์เหลือคณา

พระเจ้าปัสเสนทิโกศล

ในสมัยพุทธกาล พระเจ้าปัสเสนทิโกศลได้เสด็จไปยังเมืองสาวัตถีพร้อมด้วยพระบรมวงศานุวงศ์ และข้าราชการบริพารเป็นอันมาก ครั้นถึงหาดทรายริมฝั่งแม่น้ำ พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นทรายขาวผ่องบริสุทธิ์ยิ่งนัก ทรงเกิดพระทัยเลื่อมใสอย่างแรงกล้า จึงรับสั่งให้ช่วยกันก่อกองทรายให้เป็นรูปเจดีย์ถึง ๘๔,๐๐๐ องค์ มองดูเป็นทิวแถวสวยงาม เพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา เสร็จแล้วได้เสด็จไปเฝ้าพระพุทธเจ้าที่บุปผารามมหาวิหาร แล้วได้ทูลถามถึงอานิสงส์ แห่งการก่อเจดีย์ทราย พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้มีศรัทธาแรงกล้าที่ได้ก่อเจดีย์ทรายถึง๘๔,๐๐๐ องค์ หรือแม้แต่องค์เดียว ก็ย่อมได้รับอานิสงส์มาก จะไม่ตกนรกตลอดร้อยชาติ ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ จะอุดมสมบูรณ์ทุกอย่าง มีชื่อเสียงเกียรติยศขจรไปทั่วทุกทิศ จากนั้นจะได้เสวยทิพย์สมบัติในสวรรค์ การก่อเจดีย์ทรายเป็นเรื่องของผู้มีความฉลาดมีความคิดดี ได้ทำเป็นประเพณีมาแล้วในอดีต แม้พระตถาคตเองก็เคยทำมาแล้วในครั้งเป็นพระโพธิสัตว์ ในครั้งนั้นตถาคตเกิดเป็นคน

ยากจนมีอาชีพตัดฟืนขาย วันหนึ่งได้พบลานทรายขาวบริสุทธิ์ที่ในราวป่าก็เกิดจิตใจศรัทธาผ่องใส วันนั้นได้หยุดตัดฟืนทั้งวันเพื่อกวาดเอาทรายมาก่อเป็นเจดีย์โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากแล้วเปลื้องผ้าห่มของตนฉีกทำเป็นธงประดับไว้ เพื่อบูชาพระติสสะสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วอธิษฐานจิตขอให้เป็นปัจจัยแห่งพระโพธิญาณในอนาคตกาล ครั้นถึงกาลกิริยาในชาตินั้นก็ไปเกิดในสวรรค์อยู่สองพันปี ทิพย์ เมื่อสิ้นอายุขัยก็อุบัติมาเกิดเป็นพระตถาคตนี้เอง สำหรับพระเจ้าปัสเสนทิโกศลนั้นก็ได้รับพยากรณ์ว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าในภายภาคหน้า

“ก็ระลึกถึงพระพุทธเจ้าสิ ๘๔,๐๐๐ องค์ (ก่อเจดีย์ทราย) ก็ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า ถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ปุษาจะบูชาเนียงนง เอตัมมังคลมุตตมัง บูชาผู้ที่ควรบูชาเป็นมงคล สูงสุด ผู้ใด (เล่า) เป็นผู้ควรบูชา ก็พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ พระธรรมพระสงฆ์ หรือสิ่งที่เป็นเครื่องระลึกแทนคุณพระศาสดา จิตผูกมัดปั๊กก็เป็นบุญทันที”

ลำพังเพียงสักการะพระเจดีย์ก็มี

อานิสงส์มากเช่นกัน

แม้แค่เพียงการได้มาสักการะบูชาพระเจดีย์ก็ยังได้อานิสงส์มาก ดังตัวอย่างเรื่องที่พระมหาโมคคัลลานะเถระ เคยเทศน์ว่า ท่านเคยพบกับเทพบุตรตนหนึ่งมีวิมานสวยงามวิจิตรตระการตา แวดล้อมด้วยเหล่านางฟ้าจำนวนมากคอยพ้อนรำขับกล่อมให้ได้สำราญ เทพบุตรที่ว่ามีอำนาจเหนือเทพบุตรทั้งปวง ท่านจึงถามเทพบุตรตนนั้นว่า เมื่อท่านเป็นมนุษย์ได้ทำบุญอะไรไว้หรือจึงมีอานุภาพมาก มีรัศมีสว่างไสวไปทั่วทุกทิศเช่นนี้ เทพบุตรตนนั้นตอบว่า สมัยเมื่อเป็นมนุษย์นั้นตนเป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้ออกบวชอยู่ ๗ พรรษา เป็นสาวกของพระศาสดา นามว่า พระสุเมธพุทธเจ้า ครั้นพระพุทธเจ้านามว่า พระสุเมธพุทธเจ้า ครั้นพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นได้ดับขันธปรินิพพานลง พระบรม

สารีริกธาตุของพระองค์ได้ถูกห่อหุ้มด้วยตาข่ายทองคำบรรจุไว้ในพระรัตนเจดีย์ ตนนั้นได้ชักชวนปวงญาติสนิทมิตรสหายให้ไปสักการะบูชาด้วยความเลื่อมใส ด้วยบุญนี้เองทำให้ตนได้มาเสวยสุขอยู่ในทิพยวิมาน

ตัวอย่างทั้งหลายที่กล่าวถึงข้างต้น เป็นเพียงเรื่องราวส่วนน้อยนิด เมื่อเทียบกับเรื่องราวทั้งหมดที่ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกในพระสูตรที่ว่าด้วยเรื่องอานิสงส์อันได้จากการทำบุญรูปแบบต่างๆกับพระเจดีย์

สาธุชนทั้งหลายผู้ได้มีโอกาสพิเศษมีส่วนในการก่อสร้างและบำเพ็ญบุญทั้งปวงกับองค์มหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกธาตุนี้ จึงพึงมีมหาปิติ มีความสุขใจ อิ่มใจ รื่นเริงในบุญอันท่านทั้งหลายได้ก่อปรไว้ดีแล้ว สมบูรณ์แล้วนี้ พึงได้รับอานิสงส์ยิ่งอันควร ทั้งโลกย-สมบัติและทิพยสมบัติทั้งปวง ตราบจนเข้าสู่สมัยแห่งพระนิพพานของตนนั้นแล

หมายเหตุ : ในเครื่องหมายคำพูดคือวาทะเรียบเรียงจากคำเทศนาของหลวงปู่ฤๅษณ์ กฤษณ์ไพบูลย์

โอม

ขออันถึงสัณหาปุณณมหาทุกคือนกอปรไว้ดีเลิศล้วนจึงเป็นผลาคติัย
ให้ท้าวเธอพระมหาลัทธิผู้ไต่ลัธนาไว้ซึ่งพระมหารัตนเจดีย์ศรีไตรโลกอาตุ
ไต่ลัธมัญญสมปรารธนซึ่งพระพุทธรูปในโกลกกาลข้างหน้าอันมั่นคงแล้ว
พร้อมเหล่าทวยข้าทนต์ให้ได้แล้วพบ ลัทธิซึ่งรลพระอมฤตนิรวาณธรรมเช่นเนกกัน
แม่นทวยข้ายังข้ามไม่พ้นห้วงวิญญูอรณพคราใด ขอมหาปุณณนี้ไต่เป็นทิพยนาเวสน์
ปรรทุกเอาปวงข้าข้ามเขตภัย พร้อมทวยทวงแก้วมณีนวิเศษไล่ลัธมัตติพิย
อันอาภะระลัทธิความสุข ความสมมาตปรารธนาใดๆไต่ตามใจ
ในทุกภพอย่าได้มีขาด ในทบถ้วนทุกชาติอย่าได้มีประมาณ

เทอญ

วัดทุ่งเศรษฐี ตำบลพระลับ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
Wat Toong Setthi, Phralub subdistrict,
Muang district, Khon Kaen province Thailand

16° 24' 41.87" N
102° 53' 2.26" E

<https://www.facebook.com/groups/luangta/>

